

Fremsat den 6. november 2024 af klima-, energi- og forsyningsministeren (Lars Aagaard)

Forslag

til

Lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på

- 1) kollektive varmforsyningsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til varmeproduktionen omfattet af lov om varmforsyning, og
- 2) elproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen, omfattet af lov om elforsyning.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) CO₂-fangst: Opsamling af CO₂ direkte fra forbrændingsprocesser, herunder aktiviteter på anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂.
- 2) CO₂-fangstaktivitet: Alle dele af processen knyttet til gennemførelse af CO₂-fangst, herunder etablering, drift, vedligeholdelse, udskiftning og afvikling af fangstanlæg og rørledningsanlæg til transport af CO₂ og midlertidig CO₂-lagring, indkøb hos tredjemand af CO₂-fangst, transport og lagring af den fangede CO₂, finansiering af CO₂-fangst gennem eksempelvis salg af klimakreditter, røggas indeholdende CO₂ og CO₂ til anvendelse samt kontraktuelle forpligtelser forbundet hermed.
- 3) CO₂-fangstvirksomhed: Et kommunalt selskab eller en privat virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller virksomhed, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller er en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4.
- 4) Midlertidig CO₂-lagring: Lagring af CO₂ i et lager placeret nær et CO₂-fangstanlæg til brug for midlertidig lagring af indfanget CO₂ fra det pågældende CO₂-fangstanlæg med henblik på videre transport til udnyttelse eller permanent lagring.

- 5) Rørledningsanlæg: Rørledningsinfrastruktur med nær tilknytning til et CO₂-fangstanlæg til brug for videre transport af den indfangede CO₂, herunder alle hjælpeanlæg, der funktionelt er forbundet til transportsystemet.

Kapitel 2

Organisering af CO₂-fangstaktiviteter

§ 3. En kommune kan alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder deltage i CO₂-fangstaktiviteter knyttet til et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen eller kommunerne ejer helt eller delvist, jf. dog stk. 2. Kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapital-selskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommuner uanset stk. 1 kan deltage i visse CO₂-fangstaktiviteter, når disse kan medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter, CO₂ til anvendelse og røggas indeholdende CO₂, og regler om, at salget skal ske på kommercielle vilkår.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1 og 2 kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold samt regler om tilsyn. Endelig kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om en omsætningsgrænse, når den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter.

§ 4. Private virksomheder, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, kan varetage disse aktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

§ 5. Varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, skal CO₂-fangstvirksomheden være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmeforsyning.

Stk. 2. CO₂-fangstaktiviteter må ikke udøves i et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller et selskab, som er helt eller delvist og direkte eller indirekte ejet af et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5.

Kapitel 3

Finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

§ 6. Modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp, skal den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget lægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmeforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien skal indgå i beregningen af støttebeløbet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne efter stk. 1.

§ 7. Har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, fået meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter, jf. lov om CO₂-kvoter, end det, som virksomheden har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende CO₂-kvoter CO₂-fangst, kan virksomheden overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden efter stk. 3.

Stk. 2. Skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, skal den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, overføre de overskydende gratis CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 3.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, jf. stk. 1 og 2, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne.

§ 8. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, kan i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i

forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En kommune kan højst stille garanti efter stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller efter garantistillelsen vil komme til at eje.

Stk. 3. Beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter skal træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

§ 9. En kommune kan i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og når det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, forpligte sig økonomisk i forhold til

- 1) gennemførelse af de CO₂-fangstaktiviteter, kommunen deltager i, og
- 2) gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Stk. 2. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, kan i forbindelse med kontraktindgåelse knyttet til disse CO₂-fangstaktiviteter med en på forhånd fastsat afgrænsning forpligte sig økonomisk for forhold, der udspringer af kontrakterne.

Stk. 3. Beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds økonomiske forpligtelse i forbindelse med kontraktindgåelse skal træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

§ 10. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, kan indskyde kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En kommune kan højst indskyde kapital efter stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller efter kapitalindsuddet vil komme til at eje.

Stk. 3. Beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds kapitalindsud i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter skal træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

§ 11. Varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, skal CO₂-fangstvirksomheden sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden omfattet af lov om varmeforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte virksomheder. Det samme gælder for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Stk. 2. Forsyningstilsynet kan fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i

forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

Kapitel 4

Kommunal modregning m.v.

§ 12. Kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er omfattet af § 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder.

Stk. 2. Selskabsmæssige omstruktureringer er ikke omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, som berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1.

Stk. 3. Registrering efter stk. 1 skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse.

Stk. 4. Ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdatoen efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele.

Stk. 5. Kommuner indberetter senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgiver erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer.

Stk. 6. Indberetning efter stk. 5 skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter stk. 10 sker reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesatsen fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder Forsyningstilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation.

Stk. 7. Kommuner kan ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 fratække beløb, som i medfør af § 13, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunernes statstilskud i medfør af stk. 9. Kommuner kan endvidere ved indberetning efter stk. 5 fratække

1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af § 35, stk. 5, jf. stk. 1 eller stk. 9, 2. pkt., i lov om gasforsyning, og som for nettoprovenuet vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens

statstilskud i medfør af § 35, stk. 6-8, i lov om gasforsyning, og

2) beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Stk. 8. Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 7 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag.

Stk. 9. Forsyningstilsynet giver senest den 1. maj hvert år Indenrigs- og Sundhedsministeriet meddelelse om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb inklusiv beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Indenrigs- og Sundhedsministeriet reducerer herefter kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Overstiger beløbet efter 2. pkt. det modregnede beløb i det første modregningsår, beregner Indenrigs- og Sundhedsministeriet en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rentesatsen fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret.

§ 13. Kommuner må ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 12, stk. 1, når der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Opnås tilladelse ikke, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, når der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 4. Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner for

aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

Stk. 6. Kommuner godtgør senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af § 14, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 12, stk. 1. Forsyningstilsynet fastsætter rådighedsdatoen, beløbs størrelse og en beregnet forrentning i medfør af § 12, stk. 6. Kan en kommune ikke afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af § 14, giver Forsyningstilsynet klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren træffer herefter afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1.

Stk. 7. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6.

§ 14. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 12, stk. 6, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 12, stk. 2 og 5, og § 13, stk. 3-6, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 13, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

Kapitel 5

Rør og midlertidige lagre

§ 15. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, kan ansøge klima-, energi- og forsyningsministeren om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂.

Stk. 2. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, kan etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂, når disse ligger i tilknytning til kommunens rørledninger.

Kapitel 6

EU-regler m.v.

§ 16. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller supplere internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Kapitel 7

Tilsyn, klage og straf

§ 17. Forsyningstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, og §§ 12 og

13 og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, og § 14.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af § 5, stk. 1, for så vidt angår privatejede CO₂-fangstvirksomheder.

§ 18. Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren kan indhente oplysninger hos en virksomhed omfattet af loven, som er nødvendige til varetagelsen af henholdsvis tilsynets eller ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven, herunder dokumentation vedrørende overskydende gratis tildelte CO₂-kvo-ter, jf. § 7. 1. pkt. finder for så vidt angår Forsyningstilsynet tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, når der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Stk. 2. Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren kan pålægge en virksomhed omfattet af stk. 1 inden for en bestemt frist og i en bestemt form at tilvejebringe de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af henholdsvis tilsynets eller ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

§ 19. Forsyningstilsynet kan til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter § 17, stk. 1, få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed omfattet af tilsynet i § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, når der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

§ 20. Konstaterer Forsyningstilsynet i sit tilsyn efter § 17, stk. 1, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 1, eller §§ 12 og 13 eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, eller § 14, kan Forsyningstilsynet påbyde overholdelse af det pågældende krav inden for en fastsat frist, og når det er relevant pålægge krav om tilbagebetaling. Forsyningstilsynet kan endvidere ved manglende overholdelse af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan ved sit tilsyn efter § 17, stk. 2, ved manglende overholdelse af § 5, stk. 1, påbyde overholdelse af § 5, stk. 1 inden for en fastsat frist.

§ 21. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, af bestemmelser udstedt i medfør af loven eller af EU-retsakter om forhold omfattet af loven,

skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse virksomheder.

§ 22. Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 17, stk. 1, betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører eller kan føre tilsyn med efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Forsyningstilsynet fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostninger efter stk. 1. Afgørelser truffet i medfør af regler udstedt i medfør af 1. pkt. kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 23. Forsyningstilsynet orienterer klima-, energi- og forsyningsministeren om forhold, som ifølge Forsyningstilsynet kan have betydning for ministerens varetagelse af opgaver efter denne lov.

§ 24. Klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf kan påklages til Energiklagenævnet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Stk. 3. Klage efter stk. 1 skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Udløber klagefristen på en lørdag, søndag eller helligdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag.

Stk. 4. Energiklagenævnet kan hos virksomheder omfattet af loven indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

§ 25. Energiklagenævnets formand kan efter nærmere aftale med nævnet træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

§ 26. Søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Er afgørelsen eller beslutningen offentliggjort, regnes søgsmålsfristen dog fra offentliggørelsen.

Stk. 2. Afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, kan ikke indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

§ 27. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) undlader at foretage registrering efter § 12, stk. 1,
- 2) undlader at foretage indberetning efter § 12, stk. 5,
- 3) undlader at afhænde ejerandele efter § 13, stk. 1, 3. pkt.,
- 4) anvender midler i strid med § 13, stk. 3,
- 5) undlader at afgive erklæring efter § 13, stk. 6, 1. pkt.,

- 6) undlader at efterkomme en afgørelse efter § 13, stk. 6, 5. pkt., § 18, stk. 2, eller § 20, stk. 1 eller 2,
- 7) undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger efter anmodning efter § 18, stk. 1, eller § 24, stk. 4, eller
- 8) i forbindelse med tilsyn efter § 17, stk. 1 eller 2, meddeler Forsyningstilsynet, Energiklagenævnet eller klima-, energi- og forsyningsministeren urigtige eller vildledende oplysninger.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 8

Ikrafttræden

§ 28. Loven træder i kraft den 1. januar 2025.

Kapitel 9

Ændringer i anden lovgivning

§ 29. I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 2. februar 2024, som ændret ved § 4 i lov nr. 673 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 b, stk. 3, ændres »jf. dog stk. 4-6« til: »jf. dog stk. 4-7«.

2. I § 2 b indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* En kommune kan uanset stk. 3 deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 2 b, stk. 6, som bliver stk. 7, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

4. I § 20, stk. 8, ændres »kvoter efter lov om CO₂-kvoter« til: »CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om,«.

5. § 20, stk. 9, affattes således:

»*Stk. 9.* Har klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, skal værdien af de overskydende CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter lov om CO₂-fangst i forsyningssektoren og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.«

6. § 20, stk. 11, affattes således:

»*Stk. 11.* Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de gratis tildelte CO₂-kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende gratis til-

delte CO₂-kvoter efter stk. 9, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte CO₂-kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af CO₂-kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere.«

7. Efter § 20 indsættes:

»§ 20 a. Har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, kan kollektive varmeforsyningsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af stk. 3 til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Stk. 2. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, kan højst samlet lægge en værdi til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til den værdi, som det kollektive varmeforsyningsanlæg eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.«

8. I § 21, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 20«: », 20 a«, og i stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§§ 20,«: »20 a«,

9. I § 23 m, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

10. I § 23 m, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 30. I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2023, som ændret ved § 1 i lov nr. 1787 af 28. december 2023, § 4 i lov nr. 640 af 11. juni 2024 og § 5 i lov nr. 673 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 9 og 10« til: »stk. 9-11«.

2. I § 4 a indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»Stk. 9. En kommune kan uanset stk. 1, 1. pkt., deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstakti-

viteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 4 a, stk. 1.«

Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 10 og 11.

3. I § 37 a, stk. 2 og 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

4. I § 37 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om varmeforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 31. I lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 1036 af 12. september 2024, foretages følgende ændring:

1. § 7 b ophæves.

§ 32. I lov nr. 690 af 8. juni 2018 om Forsyningstilsynet, som ændret ved § 7 i lov nr. 923 af 18. maj 2021, § 2 i lov nr. 898 af 21. juni 2022, § 3 i lov nr. 1557 af 12. december 2023 og § 37 i lov nr. 612 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »forsyningsområdet for«: »CO₂-fangst,«.

2. I § 11, stk. 1, indsættes efter »energiforbruget«: », § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 33. I lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 63 af 19. januar 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 15, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: », § 12, stk. 9, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 34. I vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 132 af 16. februar 2016 og § 1 i lov nr. 668 af 11. juni 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 2, indsættes efter »bestemmelse«: », § 5, stk. 2, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«, og efter »elforsyning,« indsættes: »lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren,«.

§ 35. I lov om kommuners afståelse af vandselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1038 af 17. september 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 1 og 2, ændres »eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmeforsyning.« til: », § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmeforsyning eller § 12, stk. 1, eller § 13, stk. 1 eller 6, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.«

Kapitel 10

Territorialbestemmelse

§ 36. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Kommunal hjemmel til CO₂-fangst
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 3.2. Fleksibel selskabsorganisering
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3. Beskyttelse af varmekonserverne
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.3.3. Den foreslåede ordning
 - 3.4. CO₂-kvoter og afgifter
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.4.3. Den foreslåede ordning
 - 3.5. Kommunal finansiering herunder modregning
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.5.3. Den foreslåede ordning
 - 3.6. Tilsyn og klageadgang
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.6.3. Den foreslåede ordning
 - 3.7. Ændringer i andre love
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.7.3. Den foreslåede ordning
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
 - 9.1. Statsstøtteretlige aspekter
 - 9.2. Lov om tjenesteydelser i det indre marked
 - 9.3. Øvrige EU-retlige forhold
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hovedformålet med lovforslaget er at skabe klare rammevilkår for CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren ved at fjerne regulatoriske barrierer, så sektorens betydelige CO₂-fangspotentiale kan bringes i spil. Dette understøtter realiseringen af Danmarks CO₂-reduktionsmål.

Ifølge FN's klimapanel (IPCC) scenarier skal der globalt lagres 730 milliarder tons CO₂ frem mod 2100 for at kunne indfri Parisaftalens mål. I Danmark kan CO₂-fangst og -lagring bidrage som et virkemiddel til at reducere CO₂-udledningerne fra (kraft)varmeværker, herunder affaldsforbrændingsanlæg, biogasanlæg og tung industri. Danmarks undergrund er samtidig velegnet til CO₂-lagring, da de Nati-

onale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS) anslår, at Danmarks undergrund har plads til i alt 12-22 milliarder tons CO₂, hvilket svarer til op mod 500 års udledninger i Danmark. Desuden kan fangst og efterfølgende anvendelse (CCU) understøtte fremstilling af fx skibs- og flybrændsler. En hurtig udvikling af markedet for CO₂-fangst og -lagring kan betyde både store investeringer og flere grønne arbejdspladser i Danmark.

Med dette lovforslag foreslås klare og ensartede vilkår for etablering og drift af CO₂-fangst i forsyningssektoren for at understøtte udviklingen af markedet for fangst, -lagring og anvendelse af CO₂ og understøtte, at kommunale og private aktører i højere grad ligestilles.

Forsyningssektoren udgør en betydelig del af det danske CO₂-fangspotentiale, hvor en stor del af potentialet findes på kommunalt ejede anlæg. Klarhed om rammevilkår understøtter lige konkurrence mellem kommunalt og privatejede selskaber og mellem forskellige sektorer i forbindelse med det kommende udbud af CCS-puljen. Herved skabes størst mulig konkurrence om de statslige støttemidler, hvilket øger sandsynligheden for, at puljen bidrager med de forventede CO₂-reduktioner.

For en nærmere udfoldelse af lovforslagets baggrund henvises til nedenstående pkt. 2.

Loven sikrer en klar og tydelig hjemmel til CO₂-fangst i kommunale el- og varmeproduktionsvirksomheder. Samtidig sikrer loven hjemmel til fleksibel selskabsorganisering for el- og varmeproduktionsvirksomheder, således at forskellige typer af aktører får mulighed for at deltage i CO₂-fangst.

Loven sikrer klare rammer for finansiering af CO₂-fangst, således at CO₂-fangst kan finansieres af indtægter fra sparede CO₂-kvoter og afgifter, salg af klimakreditter, røggas indeholdende CO₂ og salg af CO₂ til anvendelse. Det bliver herved muligt at opkræve værdien af sparede CO₂-kvoter og afgifter, der skyldes CO₂-fangst, sammen med varmepriserne, hvilket dog som udgangspunkt ikke må medføre øgede omkostninger for varmemeforbrugere i forhold til i dag uden CO₂-fangst.

Loven understøtter, at omkostningerne til etablering af CO₂-fangst ikke overvælttes på forbrugerne herunder ved, at CO₂-fangst skal være selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet og selskabsmæssigt eller regnskabsmæssigt adskilt fra varmeproduktionen.

Loven giver kommunerne bedre mulighed for at understøtte CO₂-fangst på egne anlæg i form af bl.a. indskud af egenkapital og garanti for lån. Kommunalbestyrelsens beslutninger bliver omfattet af et delegationsforbud og vil således ikke kunne overlades til andre niveauer i kommunen. Det vil

dermed være transparent, hvilken risiko kommunen – og dermed skatteborgerne – bærer.

2. Baggrund

Der blev den 7. februar 2024 indgået en bred politisk aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Alternativet: *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”). Aftalepartierne noterede sig heri, at aftalen vil bidrage til at fjerne væsentlige regulatoriske barrierer og styrke rammevilkårene for CO₂-fangst i forsyningssektoren.

Aftalepartierne ønsker med aftalen at understøtte forsyningssektorens mulighed for at byde ind på den kommende CCS-pulje og styrke rammerne for, at udrulning af fangst af CO₂ i forsyningssektoren på sigt kan blive markedsbaseret. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Dette skal ske gennem forbedrede selskabsøkonomiske incitamenter via bl.a. afgifter eller tilskud og kvoter for CO₂ fra fossile kilder og evt. salg af klimakreditter, der skal blive de bærende økonomiske incitamenter i markedet.

Aftalepartierne noterede sig dog, at fangst og lagring af CO₂ i de kommende år fortsat forventes at være afhængig af statslig støtte. Aftalepartierne ønskede derfor med aftalen at skabe klarhed om rammevilkårene for forsyningssektoren inden det første udbud af CCS-puljen i 2024.

Det er samtidig formålet med aftalen at minimere risikoen for, at omkostningerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren overvælttes på forbrugerne.

Med henblik på at fjerne barrierer, som identificeret i den politiske aftale, og på at tilvejebringe klare og tydelige rammer for CO₂-fangsten, foreslås det med dette lovforslag at skabe regulering af CO₂-fangst, således at der sikres klar kommunal hjemmel til CO₂-fangst, klare og tydelige rammer til fleksibel selskabsorganisering for forsynings-selskaber, tilstrækkelig beskyttelse af varmemeforbrugere, samt klare og tydelige rammer for finansiering af CO₂-fangst.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Kommunal hjemmel til CO₂-fangst

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Hjemmel til CO₂-fangst

En kommune kan efter kommunalfuldmagtsreglerne varetage forsyningsvirksomhed, dvs. forsyning af borgere og virksomheder med vand, elektricitet, varme og gas, idet det er et af kommunalfuldmagtens traditionelle opgaveområder. Denne adgang til at deltage i forsyningsvirksomhed er en undtagelse til udgangspunktet om, at kommuner som udgangs-

punkt ikke uden lovhjemmel må drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed. Adgangen til at drive forsyningsvirksomhed er i dag fastsat i de forskellige forsyningssektorlove, herunder elforsyningsloven, varmforsyningsloven, vandsektorloven og gasforsyningsloven. Kommunernes adgang til at deltage i forsyningsvirksomhed hviler derfor nu på den skrevne lovgivning, men kan fortsat hvile på kommunalfuldmagtsreglerne i det omfang, den skrevne lovgivning ikke har erstattet kommunalfuldmagtsreglerne.

CO₂-fangst er erhvervsvirksomhed, som en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne ikke kan varetage uden særskilt hjemmel.

Det følger af § 2 f, stk. 1, i lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 2. februar 2024, som ændret ved lov nr. 673 af 11. juni 2024, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden. Herudover skal CO₂-fangstvirksomheden være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Endelig skal CO₂-fangstvirksomheden have et væsentligt mindre arbejdsomfang og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne. Dette gælder, hvor en kommune varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i et selvstændigt selskab.

Det følger endvidere af § 4, stk. 2, i lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2023 med senere ændringer, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirksomhed er, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem elproduktionsvirksomheden og den deraf udspringende CO₂-fangstvirksomhed og endvidere at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt mindre arbejdsomfang og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Der er således hjemmel i de gældende regler til, at kommuner vil kunne deltage i CO₂-fangst, men de vil være underlagt visse begrænsninger.

Private virksomheder, som måtte deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil ikke være underlagt helt de samme begrænsninger. Der vil dog efter Forsyningstilsynets praksis også være begrænsede muligheder for private til at varetage CO₂-fangst i samme virksomhed som varmforsyning (såkaldt sideordnet aktivitet).

3.1.1.2. Hjemmel til rør og lagre

Med lov om rørført transport af CO₂, jf. lov nr. 612 af 11. juni 2024, er der mulighed for at opnå tilladelse til at etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂. Der er dog ikke med de gældende regler hjemmel til, at kommunalt ejede varme- eller elproduktionsvirksomheder kan etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂.

Det følger af § 4, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂, at loven ikke finder anvendelse på lokale rørledninger. Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 117 som fremsat, side 21, at bestemmelsen, medfører, at lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af et anlæg, der anvendes til f.eks. anvendelses-, mellemlagrings-, eller lagringsvirksomhed, ikke vil være omfattet af tilladelseskravet i lovens § 4. Sådanne rørledninger påregnes

således behandlet i forbindelse med godkendelse af anlæget efter særlovgivning afhængig af typen af anlæg.

Ifølge bemærkningerne til § 4, stk. 3, finder bestemmelsen anvendelse på interne rørledninger inden for CO₂-fangstvirksomhedens matrikel til transport af CO₂ med henblik på driften af fangsten.

3.1.1.3. Hjemmel til øvrig finansiering og tilknyttede aktiviteter

Der findes ikke gældende regler for kommuners salg af klimakreditter, røggas indeholdende CO₂ eller salg af CO₂ til anvendelse med henblik på finansiering af CO₂-fangstanlæg.

Der findes endvidere ikke gældende regler, som bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om tilknyttede aktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.1.2.1. Hjemmel til CO₂-fangst

Siden 2020 er der indgået en række politiske aftaler med henblik på at sikre en markedsbaseret udrulning af CCS i Danmark. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). De politiske aftaler sætter overordnet rammerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren. Det er med *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021 aftalt, at CCS skal udrulles på markedsmæssige vilkår. Det følger bl.a. af denne aftale, at kommunerne, herunder kommunalt ejede (kraft)varmeproduktionsanlæg, skal kunne deltage i CO₂-fangst, og at der så vidt muligt skal sikres lige konkurrence mellem kommunalt og privat-ejede virksomheder i forbindelse med de statslige CCS-udbud. De overordnede rammerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren blev genbekræftet med *Aftale om styrkede rammevilkår for CCS i Danmark* af 20. september 2023.

Forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør en betydelig del af det danske CO₂-fangstpotentiale, hvoraf en stor del af potentialet findes på kommunalt ejede anlæg. Hensigten med dette lovforslag er at skabe rammer, inden for hvilke også kommunerne vil kunne bidrage til at indfri dette fangstpotentiale. Der henvises endvidere til pkt. 2.

Det følger således af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommuner skal have adgang til at deltage i CO₂-fangst på en sådan måde, at der sikres lige konkurrencevilkår mellem kommunerne og private virksomheder i forbindelse med deltagelse i CCS-udbuddene.

Både private virksomheder og kommuner har i dag mulighed for at deltage i CO₂-fangst og dermed i udbuddene. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet finder derfor for det første, at der vil være behov for at sikre, at kommunerne fortsat vil have mulighed for at deltage.

Med kommunal CO₂-fangst følger der dog efter gældende regler nogle begrænsninger. Der henvises nærmere til pkt. 3.1.1.1.

Da private virksomheder, som måtte deltage i CO₂-fangstaktiviteter, ikke vil være underlagt helt de samme begrænsninger som kommuner, jf. pkt. 3.1.1.1, betyder det, at kommuner og private virksomheder ikke vil være konkurrencemæssigt ligestillede i forbindelse med tildeling af midler fra CCS-puljen. Ministeriet vurderer derfor for det andet, at der vil være behov for at sikre, at de begrænsninger, som alene gælder for kommunernes deltagelse i CO₂-fangst, vil blive fjernet, herunder så der ikke længere vil være en begrænsning for omsætningen i CO₂-fangstvirksomheder.

Det følger videre af aftalen, at det skal være muligt for kommunerne at indgå i partnerskaber om CO₂-fangstprojekter med private virksomheder, hvorved kommunernes risiko kan mindskes. Ministeriet vurderer derfor for det tredje, at der vil være behov for at sikre, at kommunerne ikke er udelukkede fra at indgå samarbejder med andre om CO₂-fangst. For at skabe så meget fleksibilitet som muligt og dermed understøtte udrulningen af CO₂-fangst vurderer ministeriet, at kommunerne vil skulle have mulighed for at indgå samarbejder med både andre kommuner og med private virksomheder. Hermed vil muligheden for private virksomheder til at indgå i et samarbejde med kommunerne også blive sikret. Investeringer i CO₂-fangst vil kunne være omfattende, og det vil derfor kunne være en fordel i forhold til at komme i mål, at flere parter går sammen om at bære investeringen og risikoen.

Konkurrencemæssig ligestilling mellem private virksomheder og kommunerne kræver dog ikke kun, at der sikres en hjemmel til kommunerne til at deltage i CO₂-fangsten, at barrierer i form af begrænsninger i omsætningen fjernes, og at der sikres adgang til samarbejder mellem kommuner og andre, men også at de økonomiske fordele, som en kommune (som en skattefinansieret myndighed) bringer med sig i konkurrencen, så vidt muligt udlignes af hensyn til de private virksomheder.

Det vil derfor efter ministeriets vurdering for det fjerde skulle sikres, at kommunernes deltagelse i CO₂-fangst sker på kommercielle vilkår således, at de kommunale selskaber vil skulle drives på samme vilkår som private virksomheder. Kommuners deltagelse i CO₂-fangst efter de gældende regler på varme- og elforsyningsområdet forudsætter som udgangspunkt også, at det sker på kommercielle vilkår, og ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at denne forudsætning for kommunal deltagelse i CO₂-fangst vil blive

videreført. Dette vil også bidrage til at understøtte aftalen, hvorefter aftalepartierne ønsker at styrke rammerne for, at udrulning af fangst af CO₂ i forsyningssektoren på sigt kan blive markedsbaseret. Ministeriet vurderer, at et krav om CO₂-fangst på kommercielle vilkår desuden vil understøtte, at investeringerne er hensigtsmæssige, hvilket vil være til gavn for borgerne i de deltagende kommuner.

Der vil fortsat være nogle ulighedspunkter, som er accepteret i aftalen, idet det ikke i enhver henseende er muligt eller findes hensigtsmæssigt helt at ligestille kommunale selskaber og privatejede virksomheder. Der vil således fortsat være en geografisk begrænsning i forhold til, hvor et kommunalt selskab vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter, idet deltagelse heri forudsætter, at CO₂-fangsten foretages på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen eller kommunerne ejer helt eller delvist, og som vil være placeret inden for ejerkommunens (eller ejerkommunernes) grænse. Det vil kunne stille privatejede virksomheder stærkere i konkurrencen med de kommunale selskaber, idet de private ikke er underlagt samme begrænsning. Omvendt vil kommuner f.eks. i medfør af aftalen kunne stille garanti for lån i et kommunalt CO₂-fangstselskab, hvilket vil kunne være en fordel, idet en kommunal garantistillelse vil kunne opleves som mere sikker end andre garantier.

Det følger videre af aftalen, at kommunal CO₂-fangst vil skulle ske i et selskab med begrænset ansvar. Dette følger også af de gældende regler i varme- og elforsyningslovene som et udgangspunkt.

Med et selskab med begrænset ansvar forstås almindeligvis kapitalsselskaber, som omfattet af lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven). Med kapitalsselskaber hæfter kapitalejerne kun for selskabets gæld med ejernes indskud i selskabet. Hermed vil en kommune og dermed kommunens borgere ved en investering i CO₂-fangst højst risikere at hæfte for et afgrænset beløb, som er besluttet af kommunalbestyrelsen på forhånd. Risikoen ved investeringen vil således blive adskilt fra kommunens øvrige økonomi. For nærmere henvises til pkt. 3.5.

Et krav til kommuners selskabsorganisering findes også tilsvarende på andre områder. Det gælder f.eks. efter vandsektorlovens § 15 og for affaldsforbrændingsanlæg efter varmeforsyningslovens § 2 b, stk. 3, og elforsyningslovens § 4 a, hvor kommuners deltagelse i den pågældende aktivitet forudsættes at ske i et aktie- eller anpartsselskab. Hvor en kommune varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som f.eks. et affaldsforbrændingsanlæg, vil det således allerede følge af de gældende regler, at det vil skulle ske i et aktie- eller anpartsselskab. Der henvises til bemærkningerne i pkt. 3.2 og 3.7.

Ministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte som forudsætning for kommunal deltagelse i CO₂-fangst, at det vil skulle ske med kommunen som kapitalejer i et kapitalsselskab omfattet af selskabsloven. Et kapitalsselskab vil ifølge selskabsloven (§ 5, nr. 18) kunne være et anpartsselskab eller et aktieselskab, herunder et partnerselskab, og en kapitalejer vil ifølge selskabsloven være enhver ejer af en eller flere kapitalandele (§ 5, nr. 16), dvs. aktier eller anpartar (§ 5, nr. 15). På den måde vil det blive sikret, at kommunen alene vil kunne hæfte i selskabet med sit indskud, ligesom reguleringen i selskabsloven vil sikre krav til offentlighed og ledelse af selskabet m.v.

Herudover vil der kunne skabes en vis ensretning i reguleringen af de virksomheder, som vil være nært knyttede i forbindelse med CO₂-fangst, f.eks. affaldsforbrændingsanlæg.

Ved en kommunal beslutning om at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil det ikke kunne udelukkes, at der vil kunne være tilfælde, hvor virksomheden vil skulle omlægges til et kapitalsselskab, hvor det f.eks. før var etableret som et interessentskab (I/S) eller et kommanditselskab (K/S). Hvor en kommune ikke måtte ønske en sådan omlægning som følge af CO₂-fangst, vil kommunen i stedet kunne vælge at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i et særskilt selskab.

For så vidt angår kommuners adgang til at deltage i finansieringsaktiviteter såsom salg af klimakreditter eller CO₂ til anvendelse henvises til bemærkninger i pkt. 3.5.

Med aftalen er der lagt op til, at kommuner vil skulle have hjemmel til at organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt selskab eller lade CO₂-fangstaktiviteter indgå i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Hvor en kommune således vil skulle have mulighed for at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab, vil det følge naturligt heraf, at det særskilte selskab vil levere en ydelse til den virksomhed, der udleder den CO₂, som vil skulle fanges. Der vil i forbindelse hermed skulle indgås en aftale om levering af en CO₂-fangstydelse mellem CO₂-fangstvirksomheden og el- eller varmeproduktionsvirksomheden, og hvor el- eller varmeproduktionsvirksomheden således køber en CO₂-fangstydelse af CO₂-fangstvirksomheden.

Det er ministeriets vurdering, at hvor en kommune gives hjemmel til selv at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil det også – som det mindre i det mere – betyde, at en kommune vil kunne lade andre varetage CO₂-fangstaktiviteterne på kommunens el- eller varmeproduktionsanlæg.

Med dette følger også, at en kommune vil kunne benytte forskellige finansieringsformer til betaling af indkøbet af en CO₂-fangstydelse, som hvis kommunen (gennem det kommunale selskab) selv havde foretaget CO₂-fangsten. Et kommunalt ejet selskab, der driver et varmeproduktionsanlæg, vil således kunne gøre brug af muligheden for at finansiere CO₂-fangsten gennem sparede CO₂-kvoter og afgifter, gennem overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter

eller gennem salg af CO₂ til anvendelse og klimakreditter m.v. Hertil vil CO₂-fangsten kunne finansieres ved salg af overskudsvarme fra CO₂-fangstprocessen efter de gældende regler om overskudsvarme i medfør af varmforsyningsloven.

CO₂-fangst vil ikke kunne anses som en nødvendighed for at producere varme, og udgifter vil således ikke kunne indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven. Ministeriet vurderer derfor, at regler om regnskabsmæssig adskillelse endvidere vil kunne være relevant for varmeproduktionsvirksomheder, som indkøber CO₂-fangst af en anden virksomhed, idet udgifter til CO₂-fangst ikke kan indgå i det regnskab, som ligger til grund for fastsættelsen af varmeprisen.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune som udgangspunkt skal betale markedsprisen ved indkøb af ydelser fra et selskab, herunder et kommunalt ejet selskab. Dette er for at sikre mod begunstigelse af enkeltvirksomheder, og for at indkøbet ikke får karakter af støtte til et selskab.

Ministeriet vurderer ikke, at der vil være et behov for at fastsætte, at indkøb af CO₂-fangst vil skulle foretages af et kapital-selskab. Det skyldes, at der ikke vil være samme risiko forbundet med en kommunes indkøb af CO₂-fangst fra en anden virksomhed, som der vil kunne være, hvor kommunen selv investerer i et CO₂-fangstanlæg m.v.

3.1.2.2. Hjemmel til rør og lagre

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuner skal have hjemmel til at eje helt lokale rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe de lokale rør har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse med fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at eje installationer til midlertidig lagring af CO₂ i tilknytning til rørledningerne. Det vil således skulle sikres, at projekter ikke forhindres, fordi en tredjepart ikke ønsker at etablere en kortere rørstrækning.

For at opnå formålet med denne del af aftalen vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at kommuner bør have hjemmel til at eje to typer af rørledninger. Den første type vil være lokale rørledninger, som indgår som en integreret del af et fangst-, lagrings- eller midlertidigt lagringsanlæg, hvortil der vil skulle udstedes en tilladelse. Tilladelsen til etablering af lokale rørledninger vil ske i forbindelse med opnåelse af de påkrævede tilladelser for selve anlægget, som rørledningerne indgår som en integreret del af. Den anden type rørledninger vil være rørledninger efter lov om rørført transport af CO₂, som har til formål at transportere CO₂ fra f.eks. et CO₂-fangstanlæg til et anlæg for midlertidig lagring af CO₂.

Når der i aftalen angives lokale rørledninger, er det mini-

steriets vurdering, at det ikke er ment som lokale rørledninger efter definitionen heraf i lov om rørført transport af CO₂. Omtalen af lokale rørledninger i aftalen henviser til, at rørledningerne ikke må gå ud over, hvad der kan anses for nødvendigt for at etablere en effektiv og sikker CO₂-infrastruktur. Dette indebærer efter ministeriets vurdering, at rørledningerne forventes at have en relativ nær tilknytning til fangstanlægget. Det vil også kunne have betydning, hvorvidt det vil være mindre omkostningstungt eller mere effektivt at benytte en ekstern udbyder til etablering og drift af rørledningsanlægget.

Ministeriet vurderer, at fokus primært bør være på at begrænse længden af rørledningerne videst muligt, særligt hvor der ellers kan blive tale om ekspropriation eller anden væsentlig konsekvens for borgere, eller hvor det er mindre omkostningstungt eller mere effektivt at benytte en ekstern udbyder til etablering af eller drift af rørledningsanlægget. For at afgøre, hvorvidt rørledninger har en tilstrækkelig nær tilknytning til fangstanlægget, vil der skulle foretages en konkret vurdering af rørledningernes omfang.

Ved nær tilknytning vil skulle forstås en nødvendig og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og formålet med rørledningsanlægget. Der vil være tale om en konkret vurdering, om det er tilfældet. I denne vurdering vil indgå en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v., særlig ekspertise og det forhold, at et projekt har modtaget støtte. Et formål vil f.eks. kunne være, at det er nødvendigt at etablere en rørledning til et nært mellemlager, for at den størst mulige mængde af fanget CO₂ vil kunne blive udnyttet eller lagret. Dette vil særligt kunne være relevant, hvor der ikke kan findes en tredjepart, som ønsker at etablere eller drive en rørledning, eller som ikke kan etablere og drive rørledningerne tilstrækkeligt sikkert inden for det tilgængelige budget eller den nødvendige tidsramme.

Ministeriet vurderer endvidere, at kommuner også bør have hjemmel til at etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂ i tilknytning til kommunens rørledninger, således at transport til en udnyttelses- eller permanent lagringslokalitet muliggøres, også hvor der ikke kan findes en tredjepart, som ønsker at etablere eller drive installationer til midlertidig lagring i det nødvendige omfang.

3.1.2.3. Hjemmel til øvrig finansiering og tilknyttede aktiviteter

Ud over deltagelse i CO₂-fangsten inklusiv rør og midlertidige lagre, jf. pkt. 3.1.2.2, følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af klimakreditter og salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren. Dette tiltag vil medvirke til at ligestille kommunale anlæg med private og skabe en ny finansieringskilde til CO₂-fangst og -lagring.

For så vidt muligt at ligestille kommunale selskaber med private virksomheder på markedet for CO₂-fangst og -lagring vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at der vil være behov for at sikre, at kommunernes hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter også bør omfatte disse to finansieringskilder.

For mere om klimakreditter og CO₂ til anvendelse henvises til pkt. 3.5.2.4.

Etablering af CO₂-fangst i Danmark er nyt, og området er i udvikling. Der vil derfor også med tiden kunne vise sig andre mulige finansieringskilder, eller der vil kunne ske ændringer i betingelserne for deltagelse i allerede eksisterende markeder. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for en fleksibel regulering af, hvilke former for CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil kunne deltage i. Ministeriet finder det af den grund hensigtsmæssigt, at der vil blive fastsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om, hvilke øvrige CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil få hjemmel til at deltage i. På den måde vil reglerne kunne opdateres, hvor der måtte ske ændringer i markedet og på den måde sikre, at kommuner vil kunne deltage i samme relevante aktiviteter som private.

Ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at hjemlen vil blive begrænset til alene at omfatte CO₂-fangstaktiviteter, som vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst. Dette ses at være i overensstemmelse med aftalen, hvorefter tiltaget vil skulle ligestille kommunale anlæg med private og skabe nye finansieringskilder. Det vil betyde, at der således ikke vil kunne udstedes regler, som vil give kommuner hjemmel til at deltage i andre former for CO₂-fangstaktiviteter, som ikke er relateret til et behov for at kunne sikre kommuner adgang til en ny finansieringskilde.

Ministeriet vurderer således, at en bemyndigelse vil skulle være begrænset, så der vil skulle være tale om en finansieringskilde knyttet til en CO₂-fangstaktivitet, som kommunen i øvrigt (gennem et kommunalt selskab) vil have hjemmel til at deltage i, og at det vil skulle være en finansieringskilde, som private CO₂-fangstaktører også vil kunne benytte sig af. Der bør således ikke kunne udstedes regler, som vil udvide kommunens mulighed for at finansiere med kommunale midler. Ministeriet finder i øvrigt på baggrund af aftalen, at en bemyndigelse ikke bør kunne anvendes til at fastsætte regler, som vil give kommuner adgang til finansiering gennem varmemeforbrugerne.

Hvor private CO₂-fangstaktører vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter og vil kunne opnå en indtægt herigennem til at finansiere CO₂-fangsten, vurderer ministeriet, at kommunerne også bør have mulighed for at opnå samme indtjening.

For at ligestille kommunale CO₂-fangstaktører og private

CO₂-fangstaktører og for at imødekomme den del af aftalen, hvoraf det fremgår, at kommuners deltagelse i CO₂-fangst skal ske på kommercielle vilkår, vurderer ministeriet, at der vil være behov for at fastsætte, at salg af f.eks. klimakreditter og CO₂ til anvendelse vil skulle ske på markedsvilkår.

Efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene vil kommuner kunne deltage i forskellige former for aktiviteter, som udspringer af varme- og elforsyningen. Sådanne aktiviteter vil f.eks. kunne være udnyttelse af særlig viden opstået i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteterne eller forsknings-, udviklings-, og demonstrationsvirksomhed i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter.

Hvor det måtte blive vurderet, at der vil være et behov for at fastsætte en begrænsning af en kommunal aktivitet knyttet til CO₂-fangst, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at kunne fastsætte regler om kommunernes tilknyttede aktiviteter på CO₂-fangstområdet på samme måde, som der er fastsat regler om tilknyttet aktivitet på varme- og elområdet.

3.1.3. Den foreslåede ordning

3.1.3.1. Hjemmel til CO₂-fangst

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., at en kommune alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter knyttet til et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen eller kommunerne ejer helt eller delvist, jf. dog § 3, stk. 2.

Det foreslås endvidere i § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

I forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, forudsættes det, at der vil blive foretaget en ændring af de to bekendtgørelser om tilknyttet virksomhed efter henholdsvis varme- og elforsyningsloven, som i dag indeholder den kommunale hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, således at reglerne om CO₂-fangst heri ophæves. For nærmere om de gældende regler henvises til pkt. 3.1.1.1.

3.1.3.2. Hjemmel til rør og lagre

Det foreslås indsat i § 15, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, vil kunne ansøge om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂.

Det foreslås endvidere i § 15, stk. 2, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, vil kunne etablere og drive installationer til midlertidig lagring

af CO₂, når disse ligger i tilknytning til kommunens lokale rørledninger.

3.1.3.3. Hjemmel til øvrig finansiering og tilknyttede aktiviteter

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i § 3, stk. 2, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommuner uanset stk. 1 vil kunne deltage i visse CO₂-fangstaktiviteter, når disse vil kunne medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter, CO₂ til anvendelse og røggas indeholdende CO₂, og regler om, at salget vil skulle ske på kommercielle vilkår.

Med regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, vil kommuner (gennem kommunale selskaber) bl.a. kunne få hjemmel til at sælge klimakreditter og CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg på samme vilkår som aktører i industrisektoren.

Bemyndigelsen vil kunne udmøntes i en bekendtgørelse om finansiering af CO₂-fangst, som vil regulere, hvilke finansieringskilder der kan anvendes til finansiering af CO₂-fangstvirksomhed.

Det foreslås endvidere i § 3, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, vil kunne deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil endvidere kunne fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed vil skulle udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold samt regler om tilsyn. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil endelig kunne fastsætte regler om en omsætningsgrænse, når den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter.

3.2. Fleksibel selskabsorganisering

3.2.1. Gældende ret

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden. Herudover skal CO₂-fangstvirksomheden være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Endelig skal CO₂-fangstvirksomheden have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Der findes ikke i varmforsyningsloven tilsvarende regler om selskabsmæssig adskillelse for privatejede virksomheder, og disse vil således kunne inkludere andre aktiviteter i samme virksomhed som varmforsyningen, hvis det sker som en sideordnet aktivitet. Efter Forsyningstilsynets praksis stilles der dog en række betingelser, som skal være opfyldt for, at den sideordnede aktivitet kan drives som en del af hovedvirksomheden uden selskabsmæssig adskillelse. Det afgørende er, at den sideordnede aktivitet ikke må påvirke de omkostninger, som ligger til grund for varmeprisen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1. Da CO₂-fangst er en ny aktivitet, er der endnu ikke dannet en praksis hos Forsyningstilsynet for så vidt angår denne form for aktivitet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvir-

komhed er, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem elproduktionsvirksomheden og den deraf udspringende CO₂-fangstvirksomhed og endvidere, at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt mindre arbejdsomfang og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Dermed vil de fleste kendte projektorganiseringer kunne gennemføres. Omsætningsgrænsen på 50 pct. må endvidere ikke være en barriere med de organiseringsformer, der gøres mulige med aftalen.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer i forlængelse heraf, at der i lovforslaget vil skulle gives fleksibilitet og valgfrihed i forhold til, hvilken selskabsform der vil være bedst egnet i det pågældende tilfælde. Det vil således kunne tænkes, at der vil være kommende CO₂-fangstaktører, f.eks. en kommune, som allerede ejer en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og som vil finde det mest naturligt at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i denne virksomhed. Det vil endvidere kunne være, at en kommune ønsker at gå sammen med en privat virksomhed med henblik på sammen at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, og at de i dette tilfælde vil finde det mest praktisk at oprette et særskilt selskab til formålet. Endelig vil det kunne være, at en privat virksomhed ønsker at tilbyde CO₂-fangstydelse til flere forskellige el- eller varmeproduktionsvirksomheder, og som derfor vil oprette en CO₂-fangstvirksomhed til dette formål.

Det følger af aftalen, at der vil skulle stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Ministeriet vurderer, at et sådant krav vil kunne have betydning for en CO₂-fangstvirksomheds valg om, hvorvidt virksomheden skal være selskabsmæssigt adskilt fra el- eller varmeproduktionsvirksomheder. En kommende CO₂-fangstaktør vil således kunne foretrække at etablere en særskilt CO₂-fangstvirksomhed frem for at udskille sit fremføringsanlæg i en særskilt virksomhed. Ministeriet forventer, at de fleste virksomheder, som driver et fremføringsanlæg, allerede har eller vil udskille dette i en særskilt virksomhed. Det skyldes bl.a. regler i varmeforsyningslovens § 2 b, stk. 3, hvor der stilles krav om, at kommunale affaldsforbrændingsanlæg skal adskilles fra andre aktiviteter i et selvstændigt selskab (fra 1. januar 2025).

For så vidt muligt at skabe en fleksibilitet for både kommunerne og for de private virksomheder, finder ministeriet,

at der alene bør blive indsat begrænsninger i forhold til valget af organisationsform (ud over selskabsformen), hvis det følger af aftalen eller andre regler, f.eks. reglerne i varmeforsyningsloven. Det vil f.eks. kunne dreje sig om at undlade at fastsætte begrænsninger i forhold til sammenfald i ejerkredsen af en CO₂-fangstvirksomhed og en varmeproduktionsvirksomhed, eller undlade at hindre, at adskilte virksomheder vil kunne placeres inden for samme koncern.

Af hensyn til fleksibiliteten finder ministeriet endvidere, at det vil være hensigtsmæssigt at give mulighed for at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i flere virksomheder, hvor den pågældende ejer måtte finde dette mest hensigtsmæssigt, ligesom det efter ministeriets vurdering bør være muligt at varetage nogle CO₂-fangstaktiviteter i en særskilt virksomhed og de resterende aktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheden. Det vil eksempelvis kunne være hensigtsmæssigt for nogle ejere at opdele CO₂-fangsten i en virksomhed og de midlertidige lagre og den lokale infrastruktur i en anden virksomhed.

Ministeriet finder endvidere ikke, at det vil skulle være udelukket at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som andre aktiviteter, hvor ikke andet er reguleret i anden lovgivning, f.eks. elforsyningsloven eller varmeforsyningsloven.

Hensigten med fleksibiliteten vil være at undgå, at der vil være potentielle CO₂-fangstaktører, som undlader at påbegynde CO₂-fangstaktiviteter, fordi aktøren vurderer, at der vil være for mange hindringer f.eks. i forhold til at kunne organisere sig som ønsket.

Hensigten vil endvidere være så vidt muligt at ligestille kommuner og private virksomheder, som måtte ønske at igangsætte CO₂-fangst. Det betyder bl.a., at de begrænsninger, som kommuner er underlagt efter de gældende regler for kommunal CO₂-fangst i form af tilknyttet virksomhed, ikke bør videreføres til de foreslåede regler. Det drejer sig bl.a. om grænserne for omsætningen i det selskab, som foretager CO₂-fangst. Der henvises til den nærmere beskrivelse af de gældende regler i pkt. 3.2.1.

Ministeriet vurderer dog, at det trods en tilstræbt fleksibilitet ikke vil være muligt helt at sidestille kommuner og private virksomheder, idet det bl.a. vil være nødvendigt at tage hensyn til, at kommunernes deltagelse i CO₂-fangst vil kunne medføre en økonomisk risiko for kommunens borgere. Det følger således også af aftalen, at kommuners deltagelse i CO₂-fangst skal ske i et selskab med begrænset ansvar, hvorfor en kommune ikke vil kunne vælge at deltage i CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed, hvor kommunen hæfter med andet end sit indskud. På den måde vil kommunens risiko blive begrænset til det, som kommunen har indskudt af midler i selskabet. For så vidt angår mulige kommunale selskabsformer henvises der til pkt. 3.1.2.1.

Reglerne om, at kommunerne skal registrere modtagne ud-

delinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af bl.a. varme- og elforsyningslovene med henblik på, at kommunernes statstilskud (bloktilskuddet) vil blive reduceret i overensstemmelse hermed, vil også kunne medvirke til, at kommuner og private virksomheder ikke helt vil kunne sidestilles i forbindelse med deltagelsen i CO₂-fangst. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.5. Der henvises herudover til pkt. 9.2.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår i lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommuner vil kunne vælge, om de vil varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, der er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller er en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. dog det foreslåede § 3, stk. 2. Med lovforslagets § 4 vil private virksomheder få samme adgang til at vælge organiseringsform.

Det forudsættes i forlængelse af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., at der vil blive ændret i bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmeforsyningsloven, og i bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022.

Bestemmelserne i de to bekendtgørelser om kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed i form af CO₂-fangst vil udgå af bekendtgørelserne og blive erstattet af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1.

Herudover vil det med den foreslåede bestemmelse i § 4 blive fastsat, at private virksomheder vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og disse aktiviteter vil derfor ikke være omfattet af Forsyningstilsynets praksis vedrørende sideordnet aktivitet. Der henvises her til pkt. 3.2.1.

3.3. Beskyttelse af varmemefbrugere

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Udgifter til CO₂-fangst

Udgifter forbundet med CO₂-fangst vil ikke kunne betegnes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion og levering af varme, og de vil således ikke kunne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1, eller øvrige bestemmelser i varmeforsyningsloven.

3.3.1.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Der findes ikke regler om, at der i forbindelse med CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed skal udarbejdes adskilte regnskaber for de to aktiviteter.

For så vidt angår elproduktionsvirksomheder følger det af § 85, stk. 1, i lov om elforsyning, at disse uanset ejerforhold og juridisk status skal udarbejde årsrapporter og lade disse revidere efter årsregnskabslovens regler for aktieselskaber, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 2-4. Årsrapporterne skal være offentligt tilgængelige. Af stk. 2 følger det, at virksomhederne skal føre konsoliderede regnskaber for ikke-elektricitetsrelaterede aktiviteter, som de ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber, og af stk. 3 følger det, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om virksomhedernes regnskabsføring efter stk. 1 og 2. Bemyndigelsen i stk. 3 har ikke været udnyttet.

Det følger endvidere af varmeforsyningslovens § 2 e, stk. 1, 1. pkt., at en kommune i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler kan stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed, der driver kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW, som er omfattet af lov om elforsyning, hvis garantistilførelsen vedrører den del af virksomhedens lånoptagelse, der kan henføres til investering i produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, stk. 1, og virksomhedens produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp er regnskabsmæssigt adskilt. Af stk. 1, 2. pkt., følger det, at der ved regnskabsmæssig adskillelse forstås, at virksomheden skal føre konsoliderede regnskaber for produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp, som den ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Det følger endvidere af varmeforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, der varetager eller deltager i varmeforsyningsvirksomhed, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil. Det følger videre af stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmeforsyningsvirksomheden, bl.a. hvis den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmeforsyningsvirksomheden nævnt i lovens § 2 b.

Der findes ikke regler om, at Forsyningstilsynet i forbindelse med regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed kan fastsætte regler med krav til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter.

Forsyningstilsynet kan dog bl.a. i medfør af varmeforsyningslovens § 20, stk. 17, 3. pkt., fastsætte regler om, at forelæggelsen af dokumentation skal ledsages af en erklæring afgivet af en registreret revisor, en statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Forsyningstilsynet kan endvidere i medfør af varmeforsyningslovens § 21, stk. 1, 4. pkt., fastsætte regler om, at en anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor.

Det følger af varmeforsyningsloven § 2 b, stk. 3, jf. § 2 h, stk. 1, at fra 1. januar 2025 må en kommune kun varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 (varmeproduktion), hvis virksomheden

udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, at varmeproduktionsanlæg alene kan indregne nødvendige udgifter til varmeproduktionen i varmeprisen. Det er Forsyningstilsynet, som fører tilsyn med, at der alene indregnes sådanne nødvendige udgifter.

3.3.1.3. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Der findes ikke i lov om varmemforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmemforbrugere, vil kunne opkræves betaling for sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmemforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmemforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmemforbrugerne. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. pkt., i varmemforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Der følger endvidere af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der i visse tilfælde ikke vil kunne opkræves mere for varmeleveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.1.1.

3.3.1.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Der findes ikke i varmemforsyningsloven eller i elforsyningsloven regler om, at en virksomhed, som varetager CO₂-fangst, skal være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp.

Det følger dog af varmemforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmemforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmemforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmemforsyningsvirksomhed, hvis visse betingelser er opfyldt.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmemforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg

omfattet af egen varmemforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.3.2.1. Udgifter til CO₂-fangst

Det fremgår af *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021, at modellen for CO₂-fangst i forsyningssektoren vil skulle understøtte, at omkostninger ved etablering af CCS ikke overvæltedes på varmemforbrugere. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Dette følger også senest af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), hvoraf det fremgår, at det bl.a. er formålet med aftalen at minimere risikoen for, at omkostningerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren overvæltedes på forbrugere.

Der vil ikke være behov for at ændre på gældende regler i varmemforsyningsloven for at sikre, at omkostninger til CO₂-fangst ikke overvæltedes på varmemforbrugere. Det skyldes, at det allerede efter gældende regler forudsættes, at CO₂-fangst ikke vil være en nødvendig udgift i forbindelse med varmelevering, som vil kunne indregnes i varmeprisen.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer dog, at der vil være behov for at fastsætte regler om, at værdien af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter vil kunne opkræves hos varmemforbrugere, men sådanne regler vil som udgangspunkt ikke i sig selv medføre øgede omkostninger for varmemforbrugere i forhold til i dag på grund af CO₂-fangst. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.2.3 og 3.4.2.1.

3.3.2.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at hvis CO₂-fangst sker i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, skal der laves særskilte regnskaber for varmeproduktion og øvrige aktiviteter, herunder CO₂-fangst. Det har til hensigt at sikre, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke overvælttes på varmekorbrugerne. Forsyningstilsynet vil være ansvarlig for tilsynet.

Forsyningstilsynet fører tilsyn med, at der alene indregnes sådanne nødvendige udgifter i varmeprisen. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.1.2.

For at Forsyningstilsynet bedst vil kunne varetage dette tilsyn i de tilfælde, hvor der bliver gennemført CO₂-fangst i samme virksomhed som varmeproduktionen, eller hvor en varmeproduktionsvirksomhed indkøber CO₂-fangst af en anden CO₂-fangstvirksomhed, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at der vil være behov for en synliggørelse af, hvilke udgifter og indtægter der vedrører CO₂-fangstaktiviteterne, og hvilke der relaterer sig til varmeproduktionen, og som vil kunne indregnes i varmeprisen. Denne synliggørelse vil kunne opnås ved at fastsætte et krav om, at der skal være regnskabsmæssig adskillelse mellem de to aktiviteter.

Fra 1. januar 2025 må en kommune kun varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmeproduktion i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.1.2. Der er således her tale om et selskab, som både har en kommerciel del og en varmeproduktion.

Det følger af lovbemærkninger til § 2 b, stk. 3, jf. Folketings Tidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 14, at som en konsekvens af konkurrenceudsættelsen af affaldsforbrændingsanlæggene vil det eventuelle overskud, der opnås ved selve forbrænding af affald, ikke skulle indregnes i varmeprisen. For at sikre at indtægter i forbindelse med levering af varme og elektricitet fortsat anvendes til at sænke varmeprisen eller tilføres egenkapitalen, vil der skulle ske en regnskabsmæssig adskillelse imellem de aktiviteter, der er forbundet med selve affaldsforbrændingen, og aktiviteterne i forbindelse med levering af varme og elektricitet. Levering af varme vil fortsat skulle følge lov om varmforsynings øvrige regler, herunder om prisfastsættelsen.

Det fremgår videre af lovbemærkningerne på side 10, at det følger af § 20, stk. 1, i lov om varmforsyning, at affaldsforbrændingsanlæg i priserne for levering af opvarmet vand eller damp fra et affaldsforbrændingsanlæg alene kan indregne de nødvendige omkostninger, der fremgår af bestemmelsen i § 20, stk. 1. Dette gælder uanset, at anlægget er godkendt efter lov om varmforsyning og har tilladelse til etablering eller væsentlige ændringer efter § 11 i lov om elforsyning og elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning. Det er Forsyningstilsynet, der i forbindelse med sit tilsyn med

varmepriserne i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 4, afgør, hvilke udgifter og omkostninger, der må anses for nødvendige, og som derfor kan indregnes i priserne, herunder i priserne for affaldsvarme.

Endelig fremgår det af lovbemærkningerne, at klima-, energi- og forsyningsministeren i § 20, stk. 3, i lov om varmforsyning, har hjemmel til at fastsætte nærmere regler om fordeling af omkostningerne til levering af ydelser omfattet af § 20, stk. 1, og andre ydelser. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udmøntet.

Der er ikke i forbindelse med forudsætningen om regnskabsmæssig adskillelse imellem de aktiviteter, der er forbundet med selve affaldsforbrændingen, og aktiviteterne i forbindelse med levering af varme og elektricitet, udstedt regler om, at der skal føres konsoliderede regnskaber for de to aktiviteter. Der findes dog i de gældende regler i elforsyningsloven og i varmforsyningsloven andre regler om regnskabsmæssig adskillelse, jf. pkt. 3.3.1.2. Af reglerne heri følger det, at der vil skulle udarbejdes konsoliderede regnskaber på samme måde, som hvis der var tale om to adskilte selskaber.

Ministeriet findes det derfor hensigtsmæssigt, at der fastsættes en regel om regnskabsmæssig adskillelse i forbindelse med CO₂-fangst i varmeproduktionsvirksomheder. Dette vil medvirke til at synliggøre, hvordan omkostninger (og indtægter) fordeler sig på de to aktiviteter, herunder hvordan fælles omkostninger er fordelt, hvilket vil medvirke til at lette Forsyningstilsynets tilsyn med, hvilke udgifter der er henført til varmeproduktionen, og som eventuelt vil kunne indregnes i varmeprisen. Formålet med tilsynet vil være at beskytte varmekorbrugerne mod øgede omkostninger som følge af CO₂-fangst.

For at Forsyningstilsynet bedst vil kunne føre tilsyn med de adskilte regnskaber, som det forudsættes i aftalen, at de vil skulle, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte en bemyndigelse til at kunne udstede nærmere regler med krav til dokumentation for de indtægter og omkostninger, som vil fremgå af de adskilte regnskaber, hvor det vil have betydning for varmeregnskabet, og hvor det vil være nødvendigt for at kunne føre et passende tilsyn. Ministeriet finder det mest nærliggende, at en sådan bemyndigelse vil blive givet til Forsyningstilsynet. Tilsynet har tilsvarende bemyndigelser i varmforsyningsloven og må endvidere anses for at være den myndighed, som besidder de rette kompetencer til at foretage en vurdering af nødvendigheden og til at fastsætte sådanne regler.

3.3.2.3. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at der skal gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af sparede afgifter og CO₂-kvoter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette må som udgangspunkt ikke

medføre øgede omkostninger for varmemeforbrugerne i forhold til i dag uden CO₂-fangst.

Efter de gældende regler i varmforsyningsloven vil en varmforsyningsvirksomhed kunne indregne udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i medfør af lov om CO₂-kvoter i varmeprisen. Udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion af varme, og udgifterne vil således kunne indregnes i varmeprisen. Det samme gør sig gældende vedrørende visse CO₂-afgifter. Udgifter til betaling af afgift efter lov om CO₂-kvoter kan dog ikke indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 10, i varmforsyningsloven.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det kunne medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og afgifter. Dette vil samtidig betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til disse kvoter og afgifter.

Det følger af aftalen, at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt faktiske udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der i stedet vil skulle betales for en værdi, der svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst.

En varmeproduktionsvirksomhed vil kunne opkræve betaling for varmeleveringen af sin varmeaftager, f.eks. en fjernvarmevirksomhed. Efterfølgende varmedistributører, f.eks. en fjernvarmevirksomhed, vil herefter tilsvarende kunne opkræve betaling for varmeleveringen hos sine varmeaftagere (varmeforbrugerne).

En efterfølgende varmedistributør (fjernvarmevirksomhed) bør dog ikke efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering kunne opkræve mere for sparede CO₂-kvoter og afgifter, end hvad varmeproduktionsvirksomheden eller en anden varmedistributør har betalt for samme. Det vil betyde, at den samlede varmepris, som en varmekunde i sidste ende vil skulle betale for varmeleveringen, potentielt vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for de faktiske udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til afgifter, forudsat at varmeproduktionsvirksomheden ikke har opkrævet fuld betaling for de sparede udgifter.

Dette bør dog alene kunne være tilfældet, hvor der ikke er ydet statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteterne, som er årsag til de sparede CO₂-kvoter og afgifter. I tilfælde af statsstøtte finder ministeriet, at det vil det være nødvendigt at opkræve den fulde værdi af besparelsen for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Der henvises nærmere til pkt. 9.1 om statsstøtteretlige aspekter.

Betaling af værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i stedet for betaling for faktiske udgifter til CO₂-

kvoter og afgifter må som nævnt som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmemeforbrugerne i forhold til i dag uden CO₂-fangst. Ved betaling af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Ministeriet finder derfor, at der vil være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. Til dette vurderer ministeriet, at der vil kunne tages udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). En metode til værdifastsættelse vil blive fastsat af hensyn til varmemeforbrugerne, idet der herigennem vil blive fastsat et loft over, hvor høj en værdi af CO₂-kvoterne der vurderes at være sparet.

For så vidt angår afgifterne vurderer ministeriet, at der ikke på samme måde vil være behov for at fastsætte særlige regler for værdifastsættelsen af disse, idet det vil følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1 om sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter.

Ud over fastlæggelsen af en metode til at fastsætte værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter vurderer ministeriet, at der vil være et yderligere behov for at sikre beskyttelsen af varmemeforbrugerne mod øgede omkostninger ved CO₂-fangst i forhold til i dag uden CO₂-fangst, hvor værdien af de sparede udgifter vil komme til at indgå som en del varmekundens samlede betaling, der ud over betaling for sparede udgifter på grund af CO₂-fangst også vil bestå af betaling for nødvendige udgifter til varme efter regler i varmforsyningsloven. Der findes allerede i varmforsyningsloven og i praksis mekanismer, som skal beskytte varmemeforbrugerne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og substitutionsprincippet, som følger af praksis. Der henvises nærmere til pkt. 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmemeforbrugerne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i stedet for faktisk afholdte udgifter hertil, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, finder ministeriet, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at regler om betaling af værdien for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter uden for statsstøttetilfælde vil fremgå af varmforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen, og de nævnte mekanismer vil tilsvarende finde anvendelse på de sparede udgifter.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1.

3.3.2.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Investeringer i CO₂-fangst forventes at være i en betydelig størrelsesorden, og samtidig er markedet for CO₂-fangst i Danmark fortsat i sin opstartsfasen. Det betyder, at der kan være en vis risiko forbundet med investeringer i CO₂-fangst.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Det vil således skulle være muligt for både kommuner og for private virksomheder at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed. Der henvises nærmere til pkt. 3.2.

Det er endvidere hensigten i aftalen, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke må overvælttes på varmemeforbrugerne. Hvor CO₂-fangstaktiviteter varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, betyder det, at omkostninger til CO₂-fangstaktiviteterne ikke må indgå i varmeregnskabet og således ikke vil kunne indregnes i varmeprisen.

En forudsætning om, at omkostninger til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke må overvælttes på varmemeforbrugerne, vil dog ikke fuldstændig beskytte dem i forhold til den risiko, der vil være forbundet med investeringerne i CO₂-fangst. Der vil således fortsat kunne være en risiko for forbrugerne i det tilfælde, at varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, måtte gå konkurs. I sådan et tilfælde vil varmemeforbrugerne kunne risikere at miste deres fjernvarmeforsyning, hvis denne indgår i konkursboet, ligesom der vil kunne være andre afledte konsekvenser af konkursen.

For at imødegå en sådan risiko for varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs følger det af aftalen, at der skal stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Det vil medvirke til en beskyttelse af varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs forårsaget af CO₂-fangst.

Ved at stille krav om, at fjernvarmenettet ikke må ligge i samme virksomhed som den virksomhed, der varetager CO₂-fangstaktiviteterne, afskærmes fjernvarmenettet i forhold til en eventuel konkurs i varmeproduktionsvirksomheden. Den infrastruktur, som er knyttet til fjernvarmenettet, vil således ikke indgå i et konkursbo. Varmeforbrugerne vil i tilfælde af konkurs i varmeproduktionsvirksomheden miste deres varmeforsyningskilde – medmindre virksomheden opkøbes og fortsættes af en ny ejer – men de vil ikke miste det fjernvarmenet, som de er tilknyttet. Fjernvarmevirksomheden vil dog i tilfælde af konkurs i varmeproduktionsvirksomheden være nødsaget til at finde en alternativ varmemefor-

syningskilde, hvilket også kan risikere at medføre en højere varmepris for varmemeforbrugerne.

Det følger af aftalen, at kravet om selskabsmæssig adskillelse vil gælde uanset ejerskab. Det vil således ikke være afgørende, hvordan den virksomhed, som ejer fjernvarmenettet, er organiseret, eller hvem der vil være ejer af fjernvarmevirksomheden efter selskabsadskillelsen. Der vil således kunne være samme ejer af både varmeproduktionsvirksomheden og af fjernvarmevirksomheden, og de vil kunne være placeret inden for samme koncern. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at der bør blive stillet krav om selskabsmæssig adskillelse, men ikke ejermæssig adskillelse.

Krav til organiseringen af den virksomhed, som vil eje fjernvarmenettet efter selskabsadskillelsen, vil dog kunne følge af anden regulering som lov om varmeforsyning.

Det er ministeriets vurdering, at et krav om, at der skal være selskabsmæssig adskillelse mellem en fjernvarmevirksomhed og en varmeproduktionsvirksomhed ikke i høj grad vil være et krav, som vil hæmme investeringer i CO₂-fangst. Det skyldes, at stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt alle affaldsforbrændingsanlæg allerede i dag eller med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren vil blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet.

Ministeriet vurderer ikke, at det vil være nødvendigt at fastsætte et krav om, at der skal være selskabsmæssig adskillelse mellem en varmeproduktionsvirksomhed og fjernvarmenettet i de tilfælde, hvor CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en særskilt CO₂-fangstvirksomhed, og hvor varmeproduktionsvirksomheden f.eks. alene indkøber CO₂-fangst af denne virksomhed. Det skyldes, at der ikke vil være samme risiko forbundet med indkøbet af CO₂-fangsten som ved investeringer i etableringen og driften af et CO₂-fangstanlæg med den tilknyttede lokale infrastruktur. Ministeriet vurderer, at regnskabsmæssig adskillelse vil være tilstrækkeligt.

3.3.3. Den foreslåede ordning

3.3.3.1. Udgifter til CO₂-fangst

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår, at der ikke fastsættes regler om, at omkostninger til CO₂-fangst ikke må overvælttes på varmemeforbrugerne. Dette vil allerede følge af de gældende regler i varmeforsyningsloven, og det foreslås ikke med lovforslaget at ændre herpå.

3.3.3.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår en bestemmelse i § 11, stk. 1, 1. pkt., hvorefter en virksomhed, der varetager CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., eller § 4, vil skulle sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden omfattet af lov om varmeforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter

blev udført af særskilte virksomheder. Herudover foreslår ministeriet i stk. 1, 2. pkt., at samme krav om regnskabsmæssig adskillelse vil skulle gælde for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Ministeriet foreslår endvidere i § 11, stk. 2, at Forsyningstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

3.3.3.3. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Ministeriet foreslår med lovforslagets § 29, nr. 7, at indsætte en ny bestemmelse i varmforsyningslovens § 20 a.

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, vil et kollektivt varmeproduktionsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter kunne lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af stk. 3 til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Det foreslås videre i stk. 2, at fremføringsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser vil kunne lægge en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det foreslås i stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

Ministeriet foreslår herudover i lovforslagets § 6, stk. 1, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget skulle lægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Det foreslås endelig i § 6, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.

3.3.3.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Ministeriet foreslår, at det i lovforslagets § 5, stk. 1, fastsættes, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmforsyning.

3.4. CO₂-kvoter og afgifter

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmebrugere, vil kunne opkræves betaling for sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmebrugere. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg. I reglerne lægges vægt på at understøtte en økonomisk og miljømæssig effektivisering af affaldssektoren og på at sikre, at varmebrugere alene skal bære de omkostninger, der kan henføres til varmeproduktionen.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1066 af 27. september 2024 om et prisloft og maksimalpris for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af § 21, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at hvis Forsyningstilsynet finder, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i bl.a. § 20, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser.

Der følger af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der i visse tilfælde ikke vil kunne opkræves mere for varmeleveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

3.4.1.2. Overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, 1. pkt.,

at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af lovens § 20, stk. 1. Det følger videre af § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Endelig følger det af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

I lov om CO₂-kvoter, jf. lov nr. 1767 af 28. december 2023, følger det af § 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter, i det omfang at denne har krav herpå i medfør af EU-retsakter om forhold omfattet af denne lov. Ved operatør forstås bl.a. en varmeproducent.

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a. kan fastsætte nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmetaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmetaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Bemyndigelsen i § 20, stk. 11, er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion. I bekendtgørelsen er der bl.a. fastsat regler om, hvordan man beregner CO₂-udledningen fra varmeproduktion, om fremgangsmåden ved modregning i varmeprisen, og om information til varmemodtageren om omfanget af CO₂-udledningen. Der er endvidere fastsat regler om overførsel af overskydende gratis varmekvoter ved statsstøttet CO₂-fangst, herunder at overførslen skal ske mellem konti i CO₂-kvoteregisteret.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.4.2.1. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at det er ambitionen, at CO₂-fangst i forsyningssektoren på sigt skal udrulles på markedsvilkår, hvor forbedrede selskabsøkonomiske incitamentter via bl.a. afgifter og kvoter for CO₂ fra

fossile kilder skal blive nogle af de bærende økonomiske incitamentter i markedet.

Det er i forlængelse heraf aftalt, at anlæg, der på baggrund af CO₂-fangst og -lagring sparer omkostninger til CO₂-kvoter og afgifter, skal gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette må som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmemforbrugerne i forhold til en situation uden CO₂-fangst.

Et varmeproduktionsanlæg vil få tildelt et bestemt antal gratis tildelte CO₂-kvoter til at dække anlæggets CO₂-udledning, men hvor de gratis tildelte CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige, vil der være behov for at erhverve yderligere CO₂-kvoter. Udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion af varme, og udgifterne vil således som udgangspunkt kunne indregnes i varmeprisen. Det samme gør sig gældende vedrørende visse afgifter på skatteområdet.

Der betales i dag en række afgifter på brændsel, som beregnes ud fra energiindholdet i brændslet. Der gælder særlige regler for kraftvarmeværker, der fremstiller elektricitet og fjernvarme. Fordelingen af forbruget af brændsler (f.eks. naturgas, olie eller kul) til henholdsvis el- og varmeproduktion udgør grundlaget for kraftvarmeværkernes betaling af miljø- og energiafgifter.

Kraftvarmeværkerne kan få tilbagebetalt hele energi- og CO₂-afgiften på brændsler, som kan henføres til elproduktionen. Derimod skal der betales fuld energi- og CO₂-afgift på brændsler, som kan henføres til fjernvarmeproduktionen. For brændsler, som kan henføres til elproduktionen, er det afgørende for tilbagebetalingen af CO₂-afgiften, om kraftvarmeværket er omfattet af CO₂-kvoteordningen. Kraftvarmeværker inden for kvotesektoren er fritaget for CO₂-afgift af brændsler til elproduktion.

Brændbart affald betragtes i dag som et brændsel på lige fod med fossile brændsler som f.eks. olie, kul eller gas. Afgiften på affald, der forbrændes, er derfor fastsat med udgangspunkt i niveauet for de fossile brændsler. Afgiften er opdelt i tre afgifter. For det første er der en affaldsvarmeafgift, som er en afgift på den mængde varme, der leveres fra affaldsforbrændingsanlægget, og den varme, som virksomheden selv anvender fra anlægget til rumvarme og varmt vand. For det andet er der en tillægsafgift, som beregnes ud fra energiindholdet i det brændbare affald, og for det tredje er der en CO₂-afgift på ikke-bionedbrydeligt affald, som skal betales ud fra mængden af CO₂-indholdet i affaldet. Der skal desuden beregnes NO_x-afgift og i mange tilfælde svovlafgift ved forbrænding af affald.

Den 24. juni 2022 indgik den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venst-

re og Det Konservative Folkeparti *Aftale om grøn skatteform for industri m.v.* (herefter ”skatteaftalen”). Skatteaftalen indebærer bl.a., at der skal indføres en høj og mere ensartet CO₂-afgift, som skal udgøre 750 kr. pr. ton udledt CO₂ for ikke-kvotefattede virksomheder og 375 kr. pr. ton udledt CO₂ for kvotefattede virksomheder. Afgiften indføres fra 2025-2030. Områder, som i dag er fritaget for CO₂-afgift, f.eks. elproduktion omfattet af EU’s kvotehandelssystem, vil med aftalen blive omfattet af den nye CO₂-afgift. De nuværende energifgifter skal samtidig reduceres, så de aftalte afgiftsniveauer rammes.

Emissionsafgiftsloven, jf. lov nr. 619 af 11. juni 2024, og lov om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om energifgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og forskellige andre love, jf. lov nr. 683 af 11. juni 2024, gennemfører dele af skatteaftalen vedrørende omlægningen af CO₂- og energifgifter. Med emissionsafgiftsloven indføres en ny CO₂e-emissionsafgift for kvotefattede sektorer, den eksisterende CO₂-afgift forhøjes, og energifgifterne reduceres. CO₂e-emissionsafgiften skal betales for CO₂-udledninger for hvilke, der skal returneres CO₂-kvoter efter EU’s kvoteordning. Det følger heraf, at CO₂e-emissionsafgiften ikke skal betales for CO₂, der fanges og lagres.

Det følger som nævnt af aftalen, at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt faktiske udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Dette bryder med principperne bag fastsættelsen af varmeprisen, og der vil derfor efter ministeriets vurdering være behov for at fastsætte særlige bestemmelser om denne form for betaling.

Behovet for at opkræve betaling for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil kunne opstå, hvor der indgås en aftale mellem en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og en CO₂-fangstvirksomhed om levering af en CO₂-fangstydelse, eller hvor det besluttes at inkludere CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Midlerne, som stammer fra betaling for de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, vil i den forbindelse kunne benyttes i finansieringen af CO₂-fangsten.

El- eller varmeproduktionsvirksomheden bør i så fald kunne opkræve betaling for værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter hos sin varmeftager, f.eks. en fjernvarmevirksomhed. Efterfølgende varmedistributører, f.eks. en fjernvarmevirksomhed, bør herefter tilsvarende kunne

opkræve betaling for de sparede udgifter CO₂-kvoter og afgifter hos sine varmeaftagere (varmeforbrugerne).

En efterfølgende varmedistributør bør dog ikke kunne opkræve mere for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, end hvad varmeproduktionsvirksomheden eller en anden varmedistributør har betalt for samme. Det betyder, at den samlede varmepris, som en varmekunde i sidste ende vil skulle betale for varmeleveringen, vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for faktiske udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter.

Dette bør dog efter ministeriets vurdering alene kunne være tilfældet, hvor der ikke er ydet statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteterne, som er årsag til de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter. I tilfælde af statsstøtte vil det være nødvendigt at opkræve den fulde værdi af besparelsen for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Tilsvarende hensyn ligger bag den gældende bestemmelse i varmeforsyningslovens § 20, stk. 9, hvorefter overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstenheden og vil ikke som ellers blive modregnet i varmeprisen. Der henvises nærmere til pkt. 9.1 og til pkt. 3.4.2.2.

Betaling af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i stedet for betaling for faktiske udgifter til disse CO₂-kvoter og afgifter må som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmeforbrugerne i forhold til en situation uden CO₂-fangst. Ved betaling af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil der ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Ministeriet finder derfor, at der vil være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. Til dette vurderer ministeriet, at der vil kunne tages udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Regler om værdifastsættelse vil være af hensyn til varmeforbrugerne, idet der herigennem vil kunne fastsættes et loft over værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoterne.

For så vidt angår afgifterne vil værdifastsættelsen følge dette af reglerne herom på skatteområdet, jf. ovenfor.

Ud over en metode til at fastsætte værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter vurderer ministeriet, at der vil være et yderligere behov for at sikre beskyttelsen af varmeforbrugerne mod øgede omkostninger i forhold til en situation uden CO₂-fangst, hvor værdien af de sparede udgifter vil komme til at indgå som en del varmekundens samlede betaling, der ud over betaling for sparede udgifter på grund af CO₂-fangst også vil bestå af betaling for nødvendige udgifter til varme efter regler i varmeforsyningsloven. Der

findes allerede i varmemforsyningsloven og i praksis mekanismer, som skal beskytte varmemforbrugerne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og substitutionsprisprincippet, som følger af praksis. Der henvises nærmere til pkt. 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmemforbrugerne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i stedet for faktisk afholdte udgifter hertil, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, finder ministeriet, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at regler om betaling af værdien for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter uden for statsstøttetilfælde vil fremgå af varmemforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen, og de nævnte mekanismer vil tilsvarende finde anvendelse på de sparede udgifter.

3.4.2.2. Overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter

Det følger allerede af de gældende regler i varmemforsyningsloven, at værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af CO₂-fangst, hvortil der er tildelt statsstøtte, skal overføres til fangstenheden. Bestemmelsen blev indsat i varmemforsyningsloven inden udbuddet af den første CCUS-pulje i 2023. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). Hensigten var at give adgang til at anvende de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som finansiering af CO₂-fangsten og dermed mindske behovet for statsstøtte og samtidig sikre, at de statsstøtteretlige regler blev overholdt, jf. også bemærkningerne til ændringen af varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 24 som fremsat, side 12 og 13.

I forlængelse af reglerne om overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, har klima-, energi- og forsyningsministeren efter de gældende regler i varmemforsyningsloven bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden m.v. for overførslen af disse CO₂-kvoter.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at reglerne om overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter og ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler herom vil indgå som en del af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i stedet for at indgå som en del af varmemforsyningsloven.

En varmemproduktionsvirksomhed får i medfør af CO₂-kvoteloven tildelt gratis CO₂-kvoter, som potentielt vil kunne være tilstrækkelige til at dække den udledning af CO₂, som skyldes forbrænding af fossile brændsler som f.eks. affald. Hvis de gratis tildelte CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige, vil der skulle erhverves yderligere CO₂-kvoter, som der skal betales for.

CO₂-kvoter tildeles baseret på virksomhedens udledning. Hvor der fanges CO₂, vil der være et mindre behov for CO₂-kvoter til at dække udledningen. I første omgang vil det medføre en besparelse af de CO₂-kvoter, som skulle erhverves ved siden af de gratis tildelte CO₂-kvoter. CO₂-fangsten vil herudover yderligere kunne medføre, at der vil være tildelt flere gratis CO₂-kvoter til varmemproducenten, end hvad denne har behov for, og at der på den måde opstår et overskud af de gratis tildelte CO₂-kvoter. Disse overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter udgør en værdi for varmemproducenten, idet disse kan sælges på markedet. En CO₂-kvote svarer til et ton CO₂.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at denne værdi skal kunne gå til at finansiere CO₂-fangstaktiviteter. Dette vil allerede være tilfældet efter de gældende regler i varmemforsyningsloven for så vidt angår de CO₂-kvoter, som er kommet i overskud som følge af statsstøttet CO₂-fangst. Dette vil ifølge aftalen skulle fortsætte. Det betyder, at de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, hvor de anvendes til at finansiere CO₂-fangst, ikke vil komme varmemforbrugerne til gode. Varmeprisen vil således ikke blive lavere for varmemforbrugerne, men vil forblive den samme, som hvis der ikke havde været foretaget CO₂-fangst. Overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som ikke skyldes CO₂-fangst, vil fortsat medvirke til en lavere varmepris efter reglerne i varmemforsyningsloven.

Der henvises endvidere til pkt. 9.1 vedrørende statsstøtteretlige aspekter.

Ministeriet vurderer, at der ved fastsættelsen af reglerne i dette lovforslag bør tages højde for, at de statsstøtteretlige regler fortsat overholdes, idet der fortsat forventes at være behov for at tildele støtte til CO₂-fangst. Det bør således blive sikret, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, ikke anvendes til at finansiere en modregning i varmeprisen og dermed bidrage til en lavere varmepris. I stedet bør værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter skulle gå til at nedsætte støttebeløbet.

Ministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for at stille krav om, at CO₂-kvoter, som er kommet i overskud som følge af CO₂-fangst, som har modtaget statsstøtte, vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden, men vurderer ikke, at samme krav vil skulle stilles, hvor der ikke er statsstøtte involveret. Hvor der ikke sker overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, vil værdien af de overskydende CO₂-kvoter uden for statsstøttetilfælde kunne modregnes i varmeprisen.

Ministeriet finder endvidere, at der vil være behov for, at der vil blive taget hensyn til den fleksibilitet i selskabsorganiseringen, som følger af aftalen. Der vil således kunne være

flere måder til praktisk at gennemføre en overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som vil kunne tænkes at være forskellig afhængig af, om overførslen sker mellem to adskilte virksomheder eller inden for samme virksomhed.

I nogle tilfælde vil det f.eks. kunne være relevant at lade den enhed, som skal overføre CO₂-kvoterne, realisere værdien af de gratis tildelte CO₂-kvoter (sælge dem) og herefter overføre værdien til den enhed, som har foretaget CO₂-fangsten. Dette kan særligt være relevant, hvor der tale om, at CO₂-fangsten foretages inden for samme virksomhed som varmeproduktionen. I andre tilfælde kan det være relevant i stedet at overføre de overskydende CO₂-kvoter fra en konto i CO₂-kvoteregisteret til en anden. Det vil herefter være op til den modtagende part, dvs. den som har foretaget CO₂-fangsten, at realisere værdien af de modtagne CO₂-kvoter og anvende den i finansieringen af CO₂-fangstaktiviteterne. Ministeriet vurderer, at dette særligt vil kunne være relevant i tilfælde, hvor overførslen sker mellem to forskellige virksomheder. Valgfrihed for så vidt angår overførselsmetode vil også kunne være relevant at indføre, således at det vil stå frit for mellem to parter nærmere at aftale, hvordan overførslen skal finde sted.

Finansiering vil kunne ske ved at sælge de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter. CO₂-kvoter er et finansielt instrument og har en værdi. De kan sælges på CO₂-kvotemarkedet som et finansielt aktiv. En gratis tildelt CO₂-kvote er en almindelig CO₂-kvote, som virksomheden blot har fået tildelt gratis. Hvis CO₂-fangstvirksomheden, der har fået CO₂-kvoten tildelt, ikke selv skal bruge den, så vil virksomheden kunne sælge CO₂-kvoten på kvotemarkedet.

Ministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få bemyndigelse til at fastsætte detaljerede regler om fremgangsmåden for overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter. På denne måde gøres det bl.a. mere smidigt om nødvendigt at tilpasse reglerne til de aktuelle omstændigheder i markedet for CO₂-fangst og finansieringen heraf, som de gratis tildelte CO₂-kvoter er en del af.

3.4.3. Den foreslåede ordning

3.4.3.1. Sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter

Ministeriet foreslår med lovforslagets § 29, nr. 7, at indsætte en ny bestemmelse i varmforsyningslovens § 20 a.

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, vil et kollektivt varmforsyningsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, og et kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter kunne lægge en værdi efter regler udstedt i medfør

af stk. 3 til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Det foreslås videre i stk. 2, at fremføringsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser vil kunne lægge en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det foreslås i stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

Ministeriet foreslår herudover i § 6, stk. 1, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktivitet på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget skulle lægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det foreslås endelig i § 6, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

3.4.3.2. Overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter

Ministeriet foreslår, at det i lovforslagets § 7, stk. 1, fastsættes, at har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, fået meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter, jf. lov om CO₂-kvoter, end det, som virksomheden har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende CO₂-kvoter CO₂-fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden efter regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3.

Samtidig foreslås den gældende bestemmelse i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, ændret således, at det ikke længere af bestemmelsen vil fremgå, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som følge af statsstøttet CO₂-fangst vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden, jf. lovforslagets § 29, nr. 5. De udvidede regler foreslås i stedet indsat i denne lov.

Der henvises endvidere til pkt. 3.7.3.1.

Herudover foreslår ministeriet med lovforslagets § 7, stk. 2, at skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, skulle overføre de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter efter det foreslåede stk. 3.

Endelig foreslår ministeriet med lovforslagets § 7, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler for overførslen af de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, herunder de, som skyldes støttet CO₂-fangst. Bemyndigelsen vil bl.a. omfatte regler om fremgangsmåden for overførslen, hvor der vil kunne tages hensyn til de enkelte selskabsorganiseringer. Bemyndigelsen vil endvidere kunne omfatte regler om værdifastsættelse af de gratis tildelte CO₂-kvoter og regler om tidspunktet for overførslen.

Ministeren har efter de gældende regler i varmeforsyningslovens § 20, stk. 11, bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som skyldes støttet CO₂-fangst. Med lovforslagets § 7, stk. 3, foreslås denne bemyndigelse overført til dette lovforslag, jf. lovforslagets § 29, nr. 6.

Det forventes, at regler, som vil blive udmøntet i medfør af det foreslåede § 7, stk. 3, vil blive indsat i bekendtgørelsen om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion, som indeholder de gældende regler om bl.a. overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter til en CO₂-fangstvirksomhed.

3.5. Kommunal finansiering herunder modregning

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Kommunal garanti

Kommuner kan i visse tilfælde stille garanti for låneoptagelse i KommuneKredit og private kreditinstitutioner. På de områder, hvor muligheden for garantistillelse ikke er reguleret i særlovgivningen, vil spørgsmålet skulle afgøres efter kommunalfuldmagtsreglerne.

Kommunale garantier og anden sikkerhedsstillelse skal følge bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 1714 af 13. december 2023 om kommunernes låntagning og meddelelse af garantier m.v. for så vidt angår spørgsmålet om henregning af garantier til kommunens låntagning, samt hvilke lånevilkår, der skal overholdes, når en kommune stiller garanti. Det bemærkes dog, at kommercielle aktiviteter ikke vil skulle henregnes til kommunens låneramme, og at låntagningen i disse tilfælde ikke skal opfylde de i bekendtgørelsen fastsatte krav til låntagning, som der stilles en kommunal garanti for.

Det følger af varmeforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en

kommune, som varetager varmeforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmeforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmeforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmeforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmeforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmeforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmeforsyningsloven taget stilling til, at en kommune ikke kan stille garanti for CO₂-fangst.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Det følger implicit af de kommunale hjemmelsbestemmelser i elforsyningsloven, at en kommune kan investere i aktiviteterne.

Elforsyningslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., giver kommuner hjemmel til at varetage elproduktion ved forbrænding af affald og efter 2. pkt. at deltage i aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1, hvilket er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Kommuner kan som følge af deres mulighed for at deltage i aktiviteterne investere i aktiviteterne under hensyn til statsstøttereglerne. Kommunen kan f.eks. stille garanti for de selskaber, som deres elproduktionsvirksomhed drives i.

Der findes ikke gældende regler om, at kommunalbestyrel-

sen skal træffe beslutning om kommuners eller kommunale virksomheders garantistillelse.

3.5.1.2. Kommunal økonomisk forpligtelse

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 296 af 17. marts 2023, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det følger videre af lovens § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Der findes ikke gældende regler om kommunal økonomisk forpligtelse i forbindelse med indgåelse af kontrakter knyttet til CO₂-fangstaktiviteter eller om kommunalbestyrelsens beslutning i den forbindelse.

Der findes endvidere ikke gældende regler om, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om kommunale virksomheders økonomiske forpligtelse ved kontrakter.

3.5.1.3. Kommunalt kapitalindskud

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan yde tilskud til CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær

tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattende egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners indskud af kapital til CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Elforsyningslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., giver kommuner hjemmel til at varetage elproduktion ved forbrænding af affald, og efter 2. pkt., at deltage i aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1, hvilket er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Kommuner kan som følge af deres mulighed for at deltage i aktiviteterne, investere i aktiviteterne under hensyn til statsstøttereglerne. Finansieringen kan være i form af indskud af kapital, lån eller garantistillelse for optagelse af lån og vil skulle optages på de almindelige finansielle markeder på markedsvilkår. Der er i lov om elforsyning ikke taget stilling til, om der er grænser for de kommunale investeringer.

Der findes ikke gældende regler om, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om kommuners eller kommunale virksomheders kapitalindskud.

3.5.1.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det findes ikke efter de gældende regler bestemmelser, som regulerer, hvordan kommuner vil kunne finansiere CO₂-fangstaktiviteter.

3.5.1.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

Der er i dag ikke gældende regler for kommunal modregning af CO₂-fangstaktiviteter, når aktiviteten varetages i et særskilt virksomhed, der alene varetager CO₂-fangstaktivitet, og som desuden ikke er i koncern med andre forsyningsvirksomheder, herunder aktiviteter omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningsloven.

Såfremt CO₂-fangstaktiviteter sker i samme virksomhed som elproduktion, varmeproduktion eller affaldsforbrænding, eller sker i en særskilt virksomhed i koncern med aktiviteter omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningsloven, vurderes det, at de kommunale modregningsregler i de respektive sektorlove finder anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 1, at kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er eller i perioden efter den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller i perioden efter den 20. februar 2003 har ejet andele i sådanne virksomheder. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 1.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 2, at selskabsmæssige omstruktureringer ikke er omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejet ejerandele i virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1 eller, hvis det er en spaltning, § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber. Hvis en spaltning fører til, at en eller flere virksomheder alene bliver omfattet af § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber, er det yderligere en betingelse, at der i de udspaltede virksomheder ikke er anvendt eller medfulgt midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmemforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning. Kommunen afgiver i forbindelse med spaltninger omfattet af 3. pkt. en erklæring til Forsyningstilsynet i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 37 b om, at der ikke i de udspaltede virksomheder er anvendt eller medfuldt midler i strid med 3. pkt. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 2.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 3, at registreringen skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbs størrelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 3. Det følger dog endvidere af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 3, at ved registreringen opgøres uddelinger, der hidrører fra forrentning af indskudskapital, der er indregnet i medfør af regler udstedt efter § 20, stk. 2, på en særskilt konto. Ved registreringen opgøres vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der hidrører fra forrentning af indskudskapital, der kan indregnes i medfør af regler udstedt efter § 20, stk. 2, på en særskilt konto.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 4, at ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdato efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 4.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 5, at kommuner senest den 1. februar hvert år indberetter til Forsyningstilsynet de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgiver erklæring

om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 5.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 6, at indberetningen skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forretning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter stk. 10 sker reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesatsen fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 6.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 8, at kommuner ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 kan fratække beløb, som i medfør af § 37 a, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunens statstilskud i medfør af stk. 10. Kommuner kan endvidere ved indberetning efter stk. 5 fratække 1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller udstedt i medfør af § 35, stk. 5, jf. stk. 1 eller stk. 9, 2. pkt., i lov om gasforsyning, og som nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 35, stk. 6-8, i lov om gasforsyning, og 2) beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 8.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 9, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 8 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 9.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 10, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år giver Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) meddelelse om de efter stk. 9 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) reducerer herefter kommunens statstilskud efter bestemmelserne i § 15, stk. 1, 2, 4 og 5, i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Hvis beløbet efter 2. pkt. overstiger det modregnede beløb i det første modregningsår, beregner Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rente-

satsen fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, stk. 10.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 37, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger det, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 1.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5 eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, at i virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling ikke er til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 5.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 6, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne ud-

stedt i medfør af § 37 b, godtgør, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 37, stk. 1. Forsyningstilsynet fastsætter rådighedsdatoen, beløbets størrelse og en beregnet forrentning i medfør af § 37, stk. 6. Kan en kommune ikke afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af § 37 b, giver Forsyningstilsynet klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren træffer herefter afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 6.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 7.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 37, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 37, stk. 2 og 5, og § 37 a, stk. 3-6, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 1. Disse regler er udmøntet i bekendtgørelse om kommuners indberetninger og erklæringer efter elforsyningslovens §§ 37 og 37 a og varmforsyningslovens §§ 23 l og 23 m.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 2, at klima-, energi-, og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 37 a, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 2.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.5.2.1. Kommunal garanti

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder og ikke længere skal begrænses til anlæg på over 25 MW. Herefter skal kommunerne kunne bære risiko uanset anlæggets størrelse i form af garanti for lån i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at stille garanti for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet forudsætter, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske

på kommercielle vilkår. Der henvises endvidere til pkt. 3.1. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstselskaber vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder.

Ved etablering af et CO₂-fangstanlæg og ved drift af CO₂-fangstaktiviteter vil der kunne være behov for at optage lån. Dette gælder også for de kommunalt ejede selskaber. Det kan dog vise sig svært for kommunalt ejede selskaber at optage lån på markedet uden kommunal garantistillelse på lånet.

En kommune må som udgangspunkt ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne drive handel, håndværk, industri eller finansiel virksomhed. En sådan adgang vil kræve en lovhjemmel. En kommune må endvidere ikke inden for rammerne af kommunalfuldmagten yde erhvervsstøtte, som f.eks. at stille garanti for lån, herunder til kommunalt ejede selskaber. Det vil således være nødvendigt at fastsætte regler i denne lov om, at kommuner må stille garanti for selskaber, som deltager i CO₂-fangst.

Der er ikke efter de gældende regler om varme- og elforsyningsvirksomheders deltagelse i CO₂-fangst mulighed for at stille garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangst. Ministeriet finder derfor, at det vil være nødvendigt for at imødekomme aftalen at give kommuner adgang til at stille garanti for lån i forbindelse med CO₂-fangst, som udøves på kommercielle vilkår.

Når kommunen stiller garanti for kommercielle aktiviteter som f.eks. elproduktion og affaldsforbrænding, vil det være nødvendigt for at sikre overensstemmelse med statsstøttereglerne at modvirke fordelene ved garantistillelsen ved at opkræve en markedsmæssig garantiprovision for garantistillelsen.

Ejer kommunen alene en kapitalandel i et selskab, vil kommunen kun kunne stille garanti med samme forholdsmæssige andel af den samlede ejerkreds' deltagelse i finansieringen, som kommunernes kapitalandel udgør af den samlede kapital. Der er derfor ikke hjemmel i lov om elforsyning til, at en kommune kan stille garanti over for tredjemand.

Det antages efter praksis, at kommuner med hjemmel i elforsyningsloven kan yde garanti for elforsyningsvirksomhed. Elforsyningsloven kræver, at elproduktion udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar. Garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af eksempelvis anlægsinvesteringer i kraftvarmeanlæg omfattende af elforsyningsloven vil således normalt vedrøre eldelen i et kraftvarmeanlæg, som ejes af et kommunalt selskab.

Der lægges med aftalen op til, at kommunernes eksisterende muligheder for at stille garanti skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. De eksisterende regler for anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW findes i elforsyningsloven, og det vil således være reglerne fra elforsy-

ningsloven, som vil kunne danne grundlag for de foreslåede bestemmelser om kommunal garantistillelse i denne lov. Det betyder, at en kommune alene vil kunne stille garanti svarende til kommunens ejerandel i CO₂-fangstvirksomheden.

I forlængelse heraf vurderer ministeriet, at kommunen bør have adgang til at stille garanti for finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter. Adgangen bør være begrænset til alene at gælde kommunens egne selskaber, og hvis kommunen ejer eller vil eje selskabet sammen med andre, bør adgangen til at stille garanti skulle begrænses svarende til kommunens egen ejerandel.

Kommunens garantistillelse skulle overholde EU's statsstøtteregler. Det vil være kommunens ansvar at sikre, at disse overholdes. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begunstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som ikke vil kunne opnås under normale markedsmæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsökonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti, hvor der kunne være tale om statsstøtte, vil skulle stilles på markedsvilkår. I tilfælde, der ikke måtte være omfattet af statsstøttereglerne, bør kommunen tilsvarende skulle stille en kommunal garanti på markedsvilkår i overensstemmelse med principperne i statsstøttereglerne. En kommune vil således skulle opkræve en garantiprovision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille.

Ministeriet vurderer, at det ikke vil være nødvendigt at angive direkte, at kommunal garantistillelse vil skulle ske på markedsvilkår, da dette, hvor det er relevant, allerede vil være gældende. Dette følger også af de overvejelser, som lå til grund i betænkning over forslaget til loven vedrørende ny organisering af affaldsforbrændingssektoren og konkurrenceudsættelse af forbrændingseget affald, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg B, L 115 som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om varmforsyning, lov om elforsyning og selskabsskatteloven, side 6 og 7. Det følger af denne betænkning, at det blev foreslået, at "markedsvilkår" skulle udgå af det fremsatte lovforslag og dermed ikke ville komme til at fremgå af bestemmelsernes ordlyd i varmforsyningslovens § 2 d, stk. 1, og § 2 e, stk. 1, 1. pkt. Det følger af betænkningen, at uanset at kravet om markedsvilkår med ændringsforslaget ikke ville komme til at fremgå direkte af ordlyden, vil det fortsat være gældende ret, at kommunen skal opkræve en markedsmæssig garantiprovision.

Det blev på den baggrund besluttet ikke i ordlyden af bestemmelserne i varmforsyningslovens § 2 d, stk. 1, og § 2 e, stk. 1, 1. pkt., direkte at indsætte, at garanti skal stilles på markedsvilkår, hvilket også vil blive fulgt i denne lov.

Efter kommunalfuldmagtsreglerne vil garantistillelse skulle ske på markedsvilkår for at undgå begunstiggelse af enkelt-selskaber.

Den foreslåede regulering af kommunernes hjemmel til stille garanti for lånoptagelse for CO₂-fangstaktiviteter bygger videre på de principper, der er fastlagt i kommunalfuldmagtsreglerne og i medfør af elforsyningsloven.

Den kommunale garanti vil således skulle stilles på markedsvilkår i alle tilfælde, uanset om statsstøttere-glerne finder anvendelse.

En kommune skal endvidere inden for rammerne af kommunalfuldmagtsreglerne handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at stille garanti.

Af aftalen følger det, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har besluttet. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af et delegationsforbud, således at det kun vil være kun kommunalbestyrelsen, der kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Da der kan være tale om, at kommunen eller en kommunal virksomhed vil kunne stille garanti for et lån af en betydelig størrelse i forbindelse med investeringer i CO₂-fangst, og da der i de tilfælde, hvor en garanti aktiveres, kan være en ikke ubetydelig risiko for kommunens økonomi og hermed ultimativt kommunens borgere, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at udvide det gældende krav om kommunalbestyrelsens beslutning fra reglerne om hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst til også at omfatte garantistillelse for lån i forbindelse med CO₂-fangst. På den måde vil det blive sikret, at en sådan beslutning af en eventuelt større karakter vil blive behandlet i kommunens øverste folkevalgte organ, og at beslutningen om garantistillelse således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen (udvalg og forvaltningen).

3.5.2.2. Kommunal økonomisk forpligtelse

Bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion blev fastsat i forbindelse med det første udbud af CCUS-puljen i foråret 2023, idet der var behov for, at vinderen skulle stille en række økonomiske garantier og hæftelser som en forudsætning for at kunne indgå en kontrakt med staten. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). For at sikre, at kommunalt ejede anlæg ville kunne deltage i udbuddet og eventuelle fremtidige udbud, var der behov for en klar lovhjemmel til, at kommuner

kunne påtage sig sådanne økonomiske forpligtelser i forbindelse med en eventuel kontrakt med staten. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. januar 2023.

Der planlægges åbnet for udbud af kommende CCS-pulje i 2024, og det forventes, at det også i den forbindelse vil blive krævet af vinderen af udbuddet, at denne stiller sådanne garantier og hæftelser. Ministeriet vurderer derfor, at der fortsat vil være behov for en hjemmel til kommunerne til at kunne påtage sig en økonomisk forpligtelse, hvis kommuner skal kunne deltage i udbuddene på lige fod med privatejede virksomheder.

Det følger således også af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støttebod i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Dette vil bidrage til at sikre lige konkurrence mellem kommunalt og privatejede virksomheder i forbindelse med udbud af CCS-puljen.

Kommuners påtagelse af økonomiske forpligtelser i forbindelse med statslig støtte til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ vil afhænge af den konkrete udmøntning af de enkelte støtteordninger. Det skyldes, at de økonomiske forpligtelser vil skulle bidrage til at sikre, at vinderen eller vinderne af udbuddene af støtte kan garantere, at de CO₂-reduktioner, der er indgået kontrakt omkring, opnås. De økonomiske forpligtelser vil derfor kunne variere alt efter omfanget af de CO₂-reduktioner, der forudsættes i de enkelte støtteordninger. En række af de økonomiske forpligtelser vil fremgå af den enkelte kontrakt, der indgås med vinderen af det pågældende udbud.

Kontrakten om tildeling af støtte i medfør af en CCS-pulje vil betyde, at staten vil kunne rejse krav mod vinderen eller vinderne af støtten, såfremt betingelserne i kontrakten ikke opfyldes. Staten vil endvidere kunne rejse krav mod andre virksomheder, der hæfter solidarisk med vinderen eller vinderne eller har stillet garanti for opfyldelse af kontrakten.

Det vil betyde, at staten vil kunne rejse krav mod en kommune, som har påtaget sig de økonomiske forpligtelser, som fremgår af den kontrakt, som den vindende kommunalt ejede virksomhed indgår med staten om tildeling af støtte. Kontraktens vilkår vil være genstand for forhandling under udbudsprocessen, og det er ikke givet, at alle vilkår vil være de samme for de enkelte tildelingsprocesser.

Hvor en kommune beslutter sig for at forpligte sig økonomisk i forbindelse med et udbud af CCS-puljen, vil der være tale om en forpligtelse i en størrelsesorden af en vis betydning, hvorfor det vurderes, at en sådan beslutning vil forudsætte politisk behandling. Dette skal særligt ses i lyset af, at det ultimativt vil være kommunens borgere, som ville skulle hæfte for forpligtelsen, samtidig med de risici, der i øvrigt følger af karakteren af deltagelsen i CCUS-aktiviteter. Det samme gælder for kommunale virksomheders forpligtelser.

Det følger således også af aftalen, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig, hvilket også følger af de gældende regler om kommuners økonomiske forpligtelse.

Udover at forpligte sig økonomisk i forbindelse kontrakter med staten, vil det endvidere kunne være hensigtsmæssigt, at en kommune kan forpligte sig økonomisk for kontrakter med andre i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter. En kommunal hæftelse eller garanti for f.eks. en bod i en kontrakt, som et kommunalt selskab har indgået med en anden part, vil kunne være en forudsætning for, at kontrakten vil kunne indgås, eller være et alternativ til, at en anden part vil stille kapitalkrav til det kommunale selskab i forbindelse med kontrakten. Ministeriet vurderer derfor, at det vil kunne medvirke til at fremme kontraktindgåelser, som knytter sig til CO₂-fangstaktiviteter, at kommunen har mulighed for at hæfte for eller garantere for forpligtelser, som følger af en sådan kontrakt.

Da en sådan økonomisk forpligtelse vil kunne indebære en risiko for kommunens borgere, hvis forpligtelsen skal indfries, finder ministeriet det for det første hensigtsmæssigt, hvis der stilles krav om en afgrænsning af rækkevidden af den økonomiske forpligtelse i form af f.eks. et bestemt beløb eller et loft. Herudover finder ministeriet det hensigtsmæssigt, hvis en beslutning herom træffes af kommunalbestyrelsen på et møde på samme måde, som kommunalbestyrelsen vil skulle træffe beslutning om en kommunes økonomiske forpligtelse for kontrakter med staten i forbindelse med CCS-puljerne.

En kommune vil skulle opkræve en garantiprovision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille. Dette er bl.a. af hensyn til EU's statsstøtteregler. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.1 og 9.1.

3.5.2.3. Kommunalt kapitalindskud

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet forudsætter, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Der henvises endvidere til pkt. 3.1. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstselskaber vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder. Kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske igennem et kapitalindskud.

Ved etablering af et selskab eller et CO₂-fangstanlæg og ved drift af CO₂-fangstaktiviteter kan der være behov for, at kommunen indskyder kapital i CO₂-fangstselskabet.

I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommunerne skal kunne bære risiko i form af indskud af egenkapital i fangstanlægget. Kommunerne skal

også have mulighed for at indskyde egenkapital for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

Der lægges med aftalen op til, at kommunernes eksisterende muligheder for at indskyde kapital udvides til anlæg med en effekt på 25 MW eller derunder. Anlæg med en effekt på mere end 25 MW er omfattet af elforsyningsloven, og det er således ministeriets vurdering, at det vil være reglerne fra elforsyningsloven, som vil skulle danne grundlag for de foreslåede bestemmelser om kommunalt kapitalindskud i denne lov. Det betyder, at en kommune alene vil kunne indskyde kapital svarende til kommunens ejerandel i CO₂-fangstvirksomheden.

Der er ikke efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene om CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet mulighed for en kommune til at yde tilskud til CO₂-fangstvirksomheden.

I forlængelse heraf vurderer ministeriet, at kommunen vil skulle gives adgang til at indskyde kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter. Det vurderes endvidere, at en sådan adgang vil skulle begrænses til alene at gælde kommunens egne selskaber, og hvis kommunen ejer selskabet sammen med andre, til højst at gælde indskud af kapital svarende til kommunens egen ejerandel, som den vil være efter kapitalindskuddet.

Behovet for kapital kan både forekomme i forbindelse med etableringen af et selskab og et CO₂-fangstanlæg og efterfølgende i forbindelse med anlæggets drift. Der kan i forbindelse hermed kunne opstå behov for en omfattende vedligeholdelse af anlægget eller en udvidelse eller udskiftning af anlægget, og hvor selskabets økonomi ikke giver mulighed for at dække sådanne omkostninger, vil det kunne være nødvendigt, at ejerne tilfører kapital til selskabet.

Det følger ikke direkte af aftalen, at kommuner skal kunne indskyde kapital i forbindelse med selskabsovertagelse.

Det følger dog af aftalen, at kommuner skal have hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, og der lægges i aftalen vægt på en fleksibilitet til at kunne organisere sig, som det passer den pågældende aktør bedst. Det er således ministeriets vurdering, at en tilsvarende adgang for kommuner til at indskyde kapital til finansiering i forbindelse med overtagelse af et eksisterende CO₂-fangstselskab, herunder til erhvervelse af aktier i selskabet, vil være relevant for kommunerne, og ministeriet finder, at dette hænger sammen med hensigten i aftalen om at give kommuner adgang til at deltage i CO₂-fangst for derigennem at medvirke til at indfri det fangstpotentiale, som bl.a. findes i kommunale varme- og elforsyningsvirksomheder.

En kommune skal inden for rammerne af kommunalfølgemagtsreglerne handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde

i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital i et CO₂-fangstselskab. Det vil bl.a. kunne indgå i kommunens beslutning, at kommunen ikke efterfølgende, hvor de f.eks. måtte opstå et overskud i selskabet eventuelt i forlængelse af det kommunale indskud, vil kunne udtage midler fra selskabet uden at blive omfattet af regler om modregning i kommunens statstilskud. Det vil også gælde kommunens indskud i selskabet. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.5. En kommune vil endvidere som alternativ til et indskud i et selskab kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering i selskabet. Det henvises til pkt. 3.5.2.1 og 3.5.3.1.

Særligt i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg vil der kunne være behov for et kommunalt indskud af en vis størrelse. I forlængelse heraf følger det af aftalen, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform. Der henvises til pkt. 3.5.1.2 og 3.5.2.2. Ministeriet vurderer derfor, at kommunalbestyrelsen bør træffe beslutning om et kommunalt kapitalindskud i forbindelse med CO₂-fangst. Samme risiko ses at kunne gøre sig gældende for kommunale virksomheders kapitalindskud, og ministeriet vurderer, at disse også bør omfattes af et tilsvarende krav.

På den måde vil det blive sikret, at en beslutning af en eventuelt større karakter vil blive behandlet politisk, og at en beslutning om kapitalindskud således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen (udvalg og forvaltningen).

3.5.2.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuner og kommunale anlæg ikke har samme muligheder for at sælge klimakreditter og CO₂ til anvendelse som finansiering af CO₂-fangstanlæg, som private aktører i industrisektoren. Kommunale anlæg er på nuværende tidspunkt stillet dårligere i forhold til finansieringsmuligheder end private aktører ved ikke at kunne indgå aftaler om salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, hvilket kan medføre, at kommunale anlæg vil være mindre konkurrencedygtige med hensyn til at opnå midler fra CCS-puljer.

Frivillige klimakreditter er kulstoffjernelse gennem et klimatiltag med en angivet effekt, der kan handles. Disse kan også kaldes f.eks. frivillige karbonkreditter eller frivillige CO₂-kreditter. Der findes ikke én central reguleret handelsplads for frivillige klimakreditter. Derfor handles klimakreditter decentralt gennem fortrinsvis private platforme eller direkte mellem to parter. Dog findes der i dag både national og international regulering for markedsføring på baggrund af køb af klimakreditter, og der er yderligere regulering heraf på vej.

For at understøtte en mere ensartet opgørelse af de kommunale klimaregnskaber, har Energistyrelsen udviklet Energi- og CO₂-regnskabet, som er et værktøj, hvor kommunerne årligt kan få opgjort deres drivhusgasudledning på en enkel måde. Der tages dog ikke højde for købte og solgte klimakreditter i det kommunale drivhusgasregnskab.

Kommunerne er ikke som selvstændig myndighed omfattet af internationale eller nationale klimaregnskaber eller klimamål. Derudover foreligger der ikke nationale eller internationale krav til, hvordan kommuner skal opgøre deres drivhusgasudledninger. Kommunerne har derfor på nuværende tidspunkt metodefrihed i forhold til at opgøre deres klimaregnskab og anvendelsen af klimakreditter.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer ikke, at det vil være i overensstemmelse med gældende ret, herunder kommunalfuldmagtsreglerne, hvis kommuner eller kommunale selskaber deltager i et marked med salg af klimakreditter. Som følge heraf – og endvidere i overensstemmelse med aftalen – vurderer ministeriet derfor, at der med lovforslaget bør gives kommunerne adgang til at kunne deltage i markedet og derved få mulighed for at skaffe finansiering til et CO₂-fangstprojekt ved salg af klimakreditter.

Det fremgår endvidere af aftalen, at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren.

I dag har CO₂ en kommerciel og industriel anvendelse i flere brancher. I stedet for at lagre CO₂'en vil kulstoffet (C) fra denne i stedet kunne anvendes, og CO₂ forventes at blive en værdifuld ressource. Kulstof kan anvendes til forskellige formål som f.eks. at producere kemikalier eller grønne brændstoffer i power-to-X-processer. Det er derfor forventningen, at CO₂ til anvendelse fremover vil kunne udgøre en finansieringskilde til CO₂-fangst.

På samme måde som med klimakreditter vurderer ministeriet, at kommuner ikke i medfør af gældende ret, herunder kommunalfuldmagten, har mulighed for at deltage i markedet for salg af CO₂ til anvendelse. Ministeriet vurderer derfor i forlængelse af aftalen, at kommunale selskaber med lovforslaget skal gives adgang til at sælge CO₂ til anvendelse, så eventuelle indtægter herfra vil kunne anvendes til at finansiere CO₂-fangstprojekter.

3.5.2.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

I elforsyningsloven og varmforsyningsloven eksisterer der i dag detaljerede regler, som beskriver forudsætningerne for kommunal modregning ved afståelse af ejerandele og modtagelse af uddelinger, og i hvilke situationer og hvordan virksomhederne kan påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomhederne. Ministeriet vurderer, at CO₂-fangstaktiviteter, når de udføres i en eksisterende el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller hvis CO₂-fangstaktiviteten udføres i en

særskilt virksomhed i koncern med virksomheder omfattet af el- og varmforsyningslovene, vil være omfattet af de eksisterende regler om modregning og påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i elforsyningsloven og varmforsyningsloven. Ved modregning forstås, at værdien af uddelinger og vederlag, som stammer fra kommunens afståelse af ejerandele i en forsyningsvirksomhed, vil blive modregnet i kommunens statsstilskud (bloktilskud).

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at der på trods af det eksisterende regelsæt på el- og varmeområdet alligevel vil kunne opstå situationer, hvor en CO₂-fangstvirksomhed ikke vil være omfattet af de eksisterende regler, herunder når CO₂-fangstvirksomheden alene varetager CO₂-fangstaktiviteter samt ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Dette, vurderer ministeriet, vil være u hensigtsmæssigt i forhold til den eksisterende regulering vedrørende kommunal deltagelse på forsyningsområdet på baggrund af hensynene bag modregningsreglerne og reglerne om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter. Det har ikke været et ønske, at kommuner skulle kunne benytte deres forsyningsvirksomheder, herunder de kommercielle, til at generere midler, som kommunen herefter vil kunne anvende i de kommunale økonomier til f.eks. velfærdsydelse, uden at der sker modregning.

Det er ministeriets vurdering, at heller ikke midler, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, vil skulle kunne anvendes til andre kommunale aktiviteter uden modregning. CO₂-fangst er en kommerciel aktivitet, som en kommune i medfør af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* vil kunne deltage i på forskellige måder. Ministeriet vurderer ikke, at hensigten med at give kommunerne mulighed for at deltage på CO₂-fangstmarkedet vil være, at de vil skulle kunne anvende et overskud herfra til f.eks. kommunale velfærdsopgaver uden modregning. Vil en kommune ønske at udtage midler optjent i en CO₂-fangstvirksomhed, finder ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt, at sådanne beløb ville blive modregnet efter samme principper og metoder, som det i dag sker efter elforsyningsloven og varmforsyningsloven, og at disse principper og metoder således vil blive videreført. Ministeriet vurderer, at det vil skabe ensartethed i forsyningssektoren, lette administrative byrder og skabe lighed mellem forsyningsarter, således at det ikke vil have nogen betydning, hvilke modregningsregler en uddeling eller vederlag ved afståelse af ejerandele skal bedømmes ud fra. På den måde vil også spekulation i selskabskonstruktion og koncernkonstruktion på CO₂-fangstområdet kunne undgås.

Det er således ministeriets vurdering, at tilstedeværelsen af modregningsreglerne, som de fremstår i elforsyningsloven og varmforsyningsloven, begrundes en tilsvarende videreførelse i denne lov.

3.5.3. Den foreslåede ordning

3.5.3.1. Kommunal garanti

Ministeriet foreslår, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, i medfør af lovforslagets § 8, stk. 1, vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer. Garantistillelsen vil skulle overholde EU's statsstøtteregler, hvilket bl.a. vil sige, at garantien skal udstedes på markedsvilkår.

Med bestemmelsen i § 8, stk. 2, foreslår ministeriet, at en kommune højst vil kunne stille garanti efter det foreslåede stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller med garantistillelsen vil komme til at eje.

Ministeriet foreslår endelig med lovforslagets § 8, stk. 3, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

3.5.3.2. Kommunal økonomisk forpligtelse

Det foreslås, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter § 3, stk. 1 og 2, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte, jf. § 7 a i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og når det er en forudsætning for kontraktindgåelsen med staten, fortsat vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af de CO₂-fangstaktiviteter, kommunen deltager i, samt i forhold til gennemførelse af transport og lagring eller anvendelse af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Herudover foreslås det i § 9, stk. 2, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, i forbindelse med kontraktindgåelser knyttet til disse CO₂-fangstaktiviteter med en på forhånd fastsat afgrænsning vil kunne forpligte sig økonomisk for forhold, der udspringer af kontrakterne.

Det foreslås videre i § 9, stk. 3, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds økonomiske forpligtelse i forbindelse med kontraktindgåelse vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

Som en konsekvens heraf foreslår ministeriet at ophæve den gældende bestemmelse i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. den foreslåede bestemmelse i § 31, nr. 1.

3.5.3.3. Kommunalt kapitalindskud

Ministeriet foreslår i lovforslagets § 10, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, vil kunne indskyde kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i

forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog det foreslåede stk. 2.

Herudover foreslår ministeriet i § 10, stk. 2, at en kommune højst vil kunne indskyde kapital efter det foreslåede stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller efter kapitalinskuddet vil komme til at eje.

Endelig foreslår ministeriet i lovforslagets § 10, stk. 3, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds kapitalinskud i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

3.5.3.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i § 3, stk. 2, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommuner med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter eller indkøb af CO₂-fangst vil kunne deltage i visse CO₂-fangstaktiviteter som efter det foreslåede stk. 1, herunder salg af klimakreditter, CO₂ til anvendelse og røggas indeholdende CO₂, og regler om, at salget vil skulle ske på markedsvilkår.

3.5.3.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

Med bestemmelsen i § 12, stk. 1, foreslår ministeriet, at kommuner vil skulle registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er omfattet af § 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder. Bestemmelsen medfører, at også en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, fortsat vil skulle registrere uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i disse virksomheder med henblik på reduktion af statstilskuddet jf. det foreslåede § 12, stk. 9.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 2, foreslår ministeriet, at der indsættes en undtagelse til stk. 1 i de tilfælde, hvor en selskabsmæssig omstrukturering medfører, at ejeren eller ejere af den eller de virksomheder, som berøres af omstruktureringen, ikke vil opnå andet vederlag end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den eller de virksomheder, som består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Det vil medføre, at selskabsmæssige omstruktureringer, som reelt ikke medfører ændringer i ejerskabet af ejerandele, ikke vil føre til, at der sker reduktion i statstilskuddet.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 3, foreslår ministeriet, at registreringen vil skulle omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget vil være til rådighed for kommunen, og be-

løbets størrelse. Bestemmelsen vil indeholde retningslinjer for, hvad registreringen efter stk. 1 vil skulle leve op til.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 4, foreslår ministeriet, at når der sker afståelse efter stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution, vil afståelsestidspunktet blive anset for rådighedsdato efter stk. 3, og der vil efter stk. 1 skulle registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Bestemmelsen vil fastsætte retstilstanden, når der sker afståelse til en fond eller anden selvejende institution.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 5, foreslår ministeriet, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet vil skulle indberette de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgive erklæring om, at der ikke er foretaget nogle registreringer. Bestemmelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet vil blive gjort bekendt med de relevante registreringer, en kommune måtte have noteret, med henblik på, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelse om, hvorvidt registreringerne vil kunne godkendes efter det foreslåede stk. 8.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 6, foreslår ministeriet, at indberetningen vil skulle angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår, og den vil skulle ledsages af dokumentation for størrelsen og de registrerede uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele for de registrerede datoer. Indberetningen vil desuden skulle angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor reduktionen efter det foreslåede stk. 9 vil ske. Rentesatsen vil være Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Derudover vil tilsynet kunne forlange yderligere dokumentation, hvis de finder dokumentationen utilstrækkelig. Bestemmelsen vil angive retningslinjer for, hvad indberetningen til Forsyningstilsynet vil skulle indeholde, herunder en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet, og at tilsynet vil kunne forlange yderligere dokumentation.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 7, foreslår ministeriet, at kommuner ved indberetning efter det foreslåede stk. 5, vil kunne fratække visse beløb, som allerede har ført til reduktion i statstilskuddet. Bestemmelsen vil medføre, at kommuner ikke vil blive modregnet dobbelt.

Med bestemmelsen § 12, stk. 8, foreslår ministeriet, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede beløb, datoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag kan godkendes. Hvis tilsynet ikke kan godkende disse, fastsætter tilsynet beløbene, datoerne, forrentningen samt eventuelle fradrag. Bestemmelsen medfører at Forsyningstilsynet fører tilsyn med kommunernes indberetninger, og endeligt kan vurdere hvorvidt de kan godkendes.

Med bestemmelsen § 12, stk. 9, foreslår ministeriet, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år vil meddele Inden-

rigs- og Sundhedsministeriet om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb, hvorefter Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil reducere kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Bestemmelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet videregiver oplysninger til Indenrigs- og Sundhedsministeriet, som er grundlaget for reduktionen i statstilskuddet.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 1, foreslår ministeriet, at kommuner ikke må bevare ejerandele i virksomheder, som de skal registrere uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i, hvis de påbegynder væsentlige nye aktiviteter i disse virksomheder eller andre virksomheder, de direkte eller indirekte har ejerandele i, uden forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse. Bestemmelsen vil medføre at væsentlige nye aktiviteter i kommunalt ejede virksomheder efter loven, vil kræve tilladelse.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 2, foreslår ministeriet, at der indsættes en undtagelse til stk. 1 i tilfælde, hvor der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse. Der vil således ikke være krav om tilladelse, hvis de nye aktiviteter er omfattet af disse love, idet der er synergifordele ved fysisk samplacering af de omfattede forsyningsarter i samme virksomhed. Bestemmelsen vil handle om fysisk at udøve aktiviteterne det samme sted og vil således ikke handle om den juridiske selskabsmæssige adskillelse af aktiviteterne.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 3, foreslår ministeriet, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må kunne anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Bestemmelsen vil sikre, at midler fra visse forsyningsaktiviteter ikke vil kunne sammenblandes med eller bruges til at finansiere aktiviteter efter vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 4, foreslår ministeriet, at aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder omfattet af denne lov. Det er begrundet i et ønske om en klar juridisk adskillelse af visse forsyningsarter, selvom aktiviteterne måtte være udøvet fysisk i den samme virksomhed.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 5, foreslår ministeriet, at bestemmelsen i stk. 4 og lov om fjernkøling ikke vil være til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Det vil medføre, at krav om selskabsmæssig adskillelse ikke hindrer, at

servicefunktionerne, som knytter sig til disse selskaber, kan varetages samlet i ét serviceselskab.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 6, foreslår ministeriet, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet vil skulle godtgøre, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Anser Forsyningstilsynet de pågældende midler for at have været anvendt i strid med stk. 3, betragtes midlerne som uddelinger efter § 12, stk. 1. Forsyningstilsynet vil derefter fastsætte rådighedsdato, beløbets størrelse og en beregnet forrentning. Giver en kommune ikke Forsyningstilsynet erklæring i overensstemmelse med reglerne, vil Forsyningstilsynet give klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom, hvorefter ministeren træffer afgørelse om hel eller delvis afståelse. Bestemmelsen vil give kommunerne en pligt til at afgive oplysninger til Forsyningstilsynet om overholdelse af visse regler, samt sanktioner såfremt reglerne ikke iagttages.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 7, foreslår ministeriet, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få hjemmel til at udvide området af aktiviteter omfattet af stk. 2-6. Det vil medføre at reglerne bliver fremtidssikrede.

Med bestemmelsen i § 14, stk. 1, foreslår ministeriet, at klima-, energi-, og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om indberetning efter § 12, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forskellige forhold omfattet af §§ 12 og 13.

Med bestemmelsen i § 14, stk. 2, foreslår ministeriet, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 13, stk. 1.

De relevante love og bekendtgørelser foreslås konsekvensrettet som følge heraf, herunder lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. bemærkningerne til § 33, nr. 1.

3.6. Tilsyn og klageadgang

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Forsyningstilsynet

Efter gældende ret varetager Forsyningstilsynet opgaver og beføjelser i medfør af lov om Forsyningstilsynet inden for sektorlovgivningen, herunder lov om elforsyning og lov om varmforsyning.

Det følger af § 3, stk. 1, i lov om Forsyningstilsynet, at Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af denne lov og sektorlovgivningen, hvorved der menes forsyningsområdet for el, gas, varme og affald.. Forsyningstilsynet varetager endvidere opgaver og beføjelser i medfør af EU-regulering.

Det følger af § 76 i elforsyningsloven, at de kollektive elforsyningsvirksomheder til Forsyningstilsynet skal anmelde priser, tariffer og betingelser for ydelser, dokumentation

for regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter, regnskaber og andre oplysninger efter Forsyningstilsynets nærmere bestemmelse.

Finder Forsyningstilsynet, at priser og leveringsbetingelser må anses for at være i strid med bestemmelserne i elforsyningsloven, kan tilsynet give pålæg om ændring af priser og betingelser, jf. § 77, stk. 1, i elforsyningsloven.

Det følger af § 84 i elforsyningsloven, at Forsyningstilsynet i forbindelse med behandling af en klage, udøvelse af tilsyn eller overvågning af markedet kan indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, hos elektricitetsvirksomheder og Energinet samt disses koncerneforbundne eller vertikalt integrerede virksomheder og interesseforbundne selskaber, det regionale koordinationscenter, berørte elforbrugere og andre købere af elektricitet.

Efter § 85 d, stk. 1, i elforsyningsloven kan Forsyningstilsynet påbyde, at forhold, der strider mod loven eller mod regler udstedt i medfør af loven eller forordningen eller afgørelser truffet i medfør af nævnte regler, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist.

Forsyningstilsynets tilsyn med varmforsyningsvirksomheder er reguleret i varmforsyningsloven. Efter § 21, stk. 1, 1. pkt., skal varmforsyningsvirksomheder anmelde tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b til Forsyningstilsynet med angivelse af grundlaget herfor efter regler udstedt af tilsynet.

Det følger af § 21, stk. 4, 1. pkt., at Forsyningstilsynet giver pålæg, hvis tilsynet finder, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af loven.

Det fremgår af § 23 b, stk. 5, i varmforsyningsloven, at Forsyningstilsynet hos en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, eller hos en virksomhed, som er koncerneforbundet med denne virksomhed, kan indhente de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven. I tilfælde af, at oplysninger ikke bliver indsendt rettidigt, har Forsyningstilsynet mulighed for at meddele påbud om udlevering af oplysninger.

Forsyningstilsynet er gebyrfinansieret. Det fremgår af § 23 c i lov om varmforsyning, at Forsyningstilsynet opkræver et gebyr hos selskaber til dækning af omkostninger til Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter varmforsyningsloven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det fremgår af § 78 i elforsyningsloven, at omkostninger, som er forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med.

Vedrørende de gældende regler for tilsyn med modregningsreglerne i el- og varmforsyningslovene henvises til pkt. 3.5.1.5.

3.6.1.2. Ankestyrelsen

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører efter kommunestyrelseslovens § 47 tilsyn med kommunerne og kommunale fællesskaber. Virksomhed, der drives i privatretligt organisationsform, og som er helt eller delvist kommunalt ejet, er ikke omfattet af Ankestyrelsens kompetence, medmindre der er tale om et kommunalt fællesskab omfattet af kommunestyrelseslovens § 60.

Kommunale fællesskaber er et formaliseret samarbejde mellem kommuner, som samtidig medfører indskrænkning i kommunalbestyrelsernes beføjelser på fællesskabernes område. De kommunale fællesskaber, der er omfattet af § 60 i lov om kommunernes styrelse skal godkendes af tilsynsmyndigheden, der varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed.

Det betyder, at Ankestyrelsen ikke fører tilsyn med kommunale selskaber, men med kommunale fællesskaber.

Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3, i kommunestyrelsesloven.

Efter kommunestyrelseslovens § 50 kan Ankestyrelsen afgive en vejledende udtalelse om indholdet af gældende ret og om lovligheden af en kommunal disposition eller undladelse.

Det fremgår af § 50 a, stk. 1, at Ankestyrelsen kan sætte beslutningen ud af kraft, hvis kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning, der klart strider mod lovgivningen.

Efter kommunestyrelseslovens § 50 b, stk. 1, kan Ankestyrelsen, hvis kommunalbestyrelsen undlader at udføre en foranstaltning, som kommunalbestyrelsen efter lovgivningen har pligt til at udføre, pålægge de medlemmer af kommunalbestyrelsen, der er ansvarlige for undladelsen, tvangsbøder. Tvangsbøder er daglige eller ugentlige bøder, som pålægges for at fremtvinge opfyldelsen af en handlepligt, der påhviler kommunalbestyrelsen.

Anvendelsen af tvangsbøder som reaktionsmulighed forud-

sætter endvidere, at ulovligheden af kommunalbestyrelsens undladelse af at udføre en foranstaltning, der efter lovgivning er pligt til at udføre, fremtræder med den fornødne klarhed, dvs. at der ikke er rimelig tvivl om, at lovgivningen er tilsidesat. Tvangsbøder er en mulig reaktionsmulighed, hvis andre mindre indgribende reaktioner ikke kan fremtvinge lovliggørelsen.

Nægter en kommune at følge en afgørelse fra en rekursinstans, kan der rettes en henvendelse til den kommunale tilsynsmyndighed med henblik på gennemtvungelse af afgørelsen om nødvendigt ved tvangsbøder (tilsynets fogedfunktion).

3.6.1.3. Energiklagenævnet

Det fremgår af § 26 i lov om varmforsyning og § 89 i lov om elforsyning, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet eller andre statslige myndigheder efter sektorlovgivningen eller regler udstedt i medfør af lovene. Disse afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det følger af bestemmelserne, at klage skal være indgivet skriftligt inden fire uger efter, at afgørelsen er meddelt. Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter lovene eller de regler, der udstedes efter lovene, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Der fremgår af § 26 a i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven træffes af kommunalbestyrelsen, klima-, energi- og forsyningsministeren eller Forsyningstilsynet, herunder at visse afgørelser ikke skal kunne indbringes for Energiklagenævnet, og at afgørelser truffet af en institution under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Forsyningstilsynet eller anden statslig myndighed i medfør af en bemyndigelse ikke skal kunne indbringes for klima-, energi- og forsyningsministeren. Ministeren kan også fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af en klage for Energiklagenævnet.

Efter elforsyningslovens § 90 kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der efter loven eller regler udstedt i medfør af loven træffes af klima-, energi- og forsyningsministeren eller af Forsyningstilsynet, herunder at visse afgørelser ikke skal kunne indbringes for Energiklagenævnet, samt at afgørelser truffet af en kollektiv elforsyningsvirksomhed som nævnt i § 68 a, stk. 2, eller en institution under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet eller anden myndighed, som ministeren i medfør af § 92 har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke skal kunne indbringes for klima-, energi- og forsyningsministeren, samt betaling af gebyr ved indbringelse af en klage for Energiklagenævnet.

Det fremgår af § 27 i varmforsyningsloven, at klima-, ener-

gi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

Det fremgår af § 91 i lov om elforsyning, at ved afgørelser efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven erstattes repræsentanter i Energiklagenævnet, som er udpeget efter indstilling fra Dansk Industri og Landbrug & Fødevarer, af 2 medlemmer med særlig økonomisk eller teknisk sagkundskab inden for elforsyning, som udpeges af klima-, energi- og forsyningsministeren.

3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.6.2.1. Fordeling af tilsynsopgaver

Der lægges med *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen") op til, at der vil skulle fastsættes regler om både kommuners og private virksomheders deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at der vil være behov for at fastlægge, hvordan tilsynet med krav og begrænsninger i lovforslaget vil skulle gennemføres og af hvem. Tilsynsmyndigheden i forsyningssektoren er Forsyningstilsynet, og tilsyn med forsyningsvirksomhedernes drift m.v. i forbindelse med CO₂-fangst vil efter ministeriets vurdering mest naturligt henhøre under Forsyningstilsynet.

Forsyningstilsynet er et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren. Efter lov om Forsyningstilsynet har tilsynet til opgave at varetage administrationen af reguleringen og tilsynet med forsyningssektorerne i overensstemmelse med sektorlovgivningen, herunder elforsyningsloven og varmforsyningsloven. Forsyningstilsynet er således den kompetente myndighed på området og fører et økonomisk tilsyn med selskaber.

Ankestyrelsen fører tilsyn med kommunerne og kommunale fællesskaber. Ankestyrelsen fører ikke tilsyn, i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag. Det betyder, at Ankestyrelsen ikke kan føre tilsyn med de bestemmelser, som ligger under Forsyningstilsynets kompetence. Virksomhed, der drives i privatretligt organisationsform, og som er helt eller delvist kommunalt ejet, er ikke omfattet af Ankestyrelsens kompetence, medmindre der er tale om et kommunalt fællesskab omfattet af kommunestyrelseslovens § 60.

For så vidt angår det krav, som følger af aftalen, om, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse fra fjernvarmevirksomheder, hvis der varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, vurderer ministeriet, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at det – for så vidt det drejer sig om privatejede virksomheder – vil være klima-, energi- og forsyningsministeren, som vil føre tilsyn med overholdelsen heraf. Det skyldes, at tilsynet med et sådan krav efter ministeriets vurdering ikke naturligt falder

under Forsyningstilsynets tilsynsområde, ligesom det heller ikke falder under Ankestyrelsens område, hvor der er tale om private virksomheder.

Hvor der er tale om kommunernes etablering og organisering af kommunalt ejede selskaber, vurderer ministeriet, at tilsynet vil henhøre under Ankestyrelsens tilsyn. Der henvises til pkt. 3.6.2.1.1.

3.6.2.1.1. Ankestyrelsen

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske i et selskab med begrænset ansvar. Da der vil være tale om en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, vurderer ministeriet, at det vil være retligt, at Ankestyrelsen vil skulle føre tilsyn hermed.

Det følger af aftalen, at en CO₂-fangstvirksomhed skal være selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Hensynet bag kravet er beskyttelse af varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs forårsaget af investeringer m.v. i CO₂-fangstaktiviteter. Stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt stort set alle affaldsforbrændingsanlæg er allerede i dag – eller vil med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren – blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenet, medmindre der er givet dispensation fra kravet om selskabsadskillelse.

Kravet i aftalen vil bl.a. vedrøre kommunerne, idet det vil være en betingelse for kommunernes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, hvor dette vil skulle ske i samme selskab som en el- eller varmforsyningsvirksomhed, at denne virksomhed ikke samtidig driver et fremføringsanlæg. Hensynet bag kravet er som nævnt at beskytte varmemeforbrugerne, hvilket sædvanligvis henhører under Forsyningstilsynet, men hvor det vil være kommunen, som vil skulle sikre overholdelsen af kravet i forbindelse med den selskabsmæssige placering af CO₂-fangstaktiviteterne, vurderer ministeriet, at det vil være mest naturligt, at tilsynet med overholdelsen af et sådant krav vil skulle være underlagt det almindelige kommunale tilsyn i Ankestyrelsen. Der henvises til pkt. 3.6.1.1.

Det er ikke ministeriets vurdering, at Ankestyrelsen vil skulle føre tilsyn med den el- eller varmforsyningsvirksomhed, som eventuelt vil skulle spaltes med en udskillelse af aktiviteter forbundet med fremføringsanlægget, idet det forventes, at dette vil skulle være gennemført senest samtidig med, at el- eller varmforsyningsvirksomheden påbegynder sine CO₂-fangstaktiviteter.

Ministeriet vurderer, at risikoen ved manglende overholdelse af kravet om selskabsmæssig adskillelse vil være begrænset, idet stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt stort set alle affaldsforbrændingsanlæg som nævnt allerede i dag er eller med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren vil blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenet. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.2.4.

Det følger endvidere af aftalen, at en kommune skal kunne stille garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.1. En kommune skal endvidere i medfør af aftalen kunne hæfte økonomisk i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.2. Endelig skal en kommune i medfør af aftalen kunne indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed. Der henvises her nærmere til pkt. 3.5.2.3.

Der er her tale om krav og begrænsninger, som alle vil vedrøre en kommunes virke. Ministeriet vurderer derfor, at Ankestyrelsen vil være den kompetente tilsynsmyndighed i forhold til at føre tilsyn med, at kommunerne overholder de pågældende krav eller begrænsninger fra aftalen, hvor de foreslås fastsat i de foreslåede bestemmelser.

Flere steder i aftalen følger det, at de omfattede økonomiske beslutninger ikke skal kunne uddelegeres til andre kommunale organer eller forvaltningen. Denne indskrænkning vil kunne kontrolleres af Ankestyrelsen.

3.6.2.1.2. Forsyningstilsynet

Med *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen") vil en varmeproduktionsvirksomhed kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som varmeproduktionen, hvilket vil være en ny aktivitet, da der ikke efter gældende regler er direkte hjemmel til at kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som varmeproduktionen. Dette vil kunne medføre en risiko for, at omkostninger, som egentlig stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, vil blive medregnet i de nødvendige udgifter, som efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, ligger til grund for varmeprisen, hvorved varmeprisen vil kunne blive højere.

Det følger således af aftalen, at der vil skulle fastsættes et krav om regnskabsmæssig adskillelse. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.2.2. Den regnskabsmæssige adskillelse vil skulle medvirke til at gøre det gennemsigtigt, hvilke udgifter der udspringer af varmeproduktionen, og som vil kunne indregnes i varmeprisen. I forlængelse heraf finder ministeriet det hensigtsmæssigt at give mulighed for at fastsætte nærmere regler om dokumentationen m.v., som er knyttet til den regnskabsmæssige adskillelse.

Forsyningstilsynet vil ifølge aftalen skulle føre tilsyn med, at kravet om regnskabsmæssig adskillelse er gennemført korrekt. Det er i forlængelse heraf ministeriets vurdering, at det vil være tilsynsmyndigheden, som er nærmest til at vide, hvad der vil være behov for af dokumentation for at kunne varetage et passende tilsyn, og ministeriet finder derfor, at regler om dokumentationskrav bør kunne fastsættes af Forsyningstilsynet.

Som en del af regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter vil også kunne indgå indtægter fra overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter og værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter

og afgifter som omfattet af aftalen. For så vidt angår værdien af udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og afgifter, vurderer ministeriet, at et tilsyn hermed vil være relateret til det almindelige prisseftersyn i varmforsyningsloven. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2 og 3.7.2.1.

Der vil således være behov for, at der bliver ført tilsyn med opkrævning af værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, og at værdien videreføres til CO₂-fangstselskabet. Herudover vil der være behov, at der bliver ført tilsyn med, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter ikke modregnes i varmeprisen, hvor det vil være relevant, og at de overføres til CO₂-fangstselskabet, jf. aftalen.

Det følger af den gældende § 20, stk. 9, i lov om varmforsyning, at værdien af overskydende gratis CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende gratis CO₂-kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte CO₂-kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen. Forsyningstilsynet fører i dag tilsyn med prisbestemmelsen i varmforsyningslovens § 20.

Det er forventningen, at der vil kunne være behov for, at de involverede selskaber og virksomheder skal kunne fremlægge nye former for dokumentation i forbindelse med opkrævningen af sparede udgifter m.v. Herudover vil flere selskaber og virksomheder blive omfattet af behovet for f.eks. at kunne dokumentere, hvorvidt overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangst.

Ministeriet vurderer endvidere, at der vil være behov for at fastsætte et krav om modregning, og at dette bør svare til de gældende bestemmelser om modregning i el- og varmforsyningslovene. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.5. Det vil indebære, at kommuner hvert år vil skulle indberette de registreringer til Forsyningstilsynet, som kommunen vil have foretaget i det foregående kalenderår, eller vil skulle afgive erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Ministeriet finder det i den forbindelse hensigtsmæssigt, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelser og føre tilsyn med overholdelse af kravet om modregning, som tilsynet i dag på tilsvarende vis fører efter regler i el- og varmforsyningslovene.

I de tilsvarende bestemmelser i el- og varmforsyningslovene er det Forsyningstilsynet, som træffer afgørelser vedrørende modregningsbestemmelserne, og ministeriet vurderer, at det af hensyn til ensretningen af modregningsreglerne på de forskellige forsyningsområder vil være hensigtsmæssigt,

at samme model for tilsynet vil følge af modregningsreglerne i denne lov.

Ministeriet vurderer endvidere, at der vil være behov for at tillægge Forsyningstilsynet en række beføjelser til varetagelse af tilsynet. Det drejer sig om adgangen til at indhente oplysninger og adgang til lokaler. Herudover drejer det sig om adgangen til at træffe afgørelser ved manglende overholdelse af de bestemmelser, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med.

Ministeriet forventer, at tilsynet med regler i denne lov vil medføre øgede omkostninger hos Forsyningstilsynet. I den forbindelse vurderer ministeriet, at de vil skulle betales af de virksomheder, som tilsynet fører eller vil kunne føre tilsyn med, frem for at f.eks. alle el- og varmeproduktionsvirksomheder vil skulle betale for et tilsyn, som de eventuelt ikke ville være en del af. Dette vil svare til reglerne i lov om rørført transport af CO₂, hvori der i § 15 foreslås en tilsvarende bestemmelse. Det vil endvidere følge principperne på de andre forsyningsområder, hvor det også vil være de virksomheder, som der føres (eller vil kunne føres) tilsyn med, der vil skulle betale for omkostningerne hertil.

Forsyningstilsynet vil bl.a. afhængig af omfanget af tilsynsager kunne foretage de nødvendige prioriteringer i tilsynet med regler efter denne lov og med regler udstedt i medfør heraf og vil f.eks. kunne tage udgangspunkt i et risikobaseret tilsyn, stikprøvekontroller, reaktivt tilsyn eller efter en anden tilsynsstrategi, som Forsyningstilsynet måtte vedtage.

Det vil være nødvendigt at ændre i lov om Forsyningstilsynet. Ministeriet vurderer, at det i den forbindelse vil være nødvendigt heri at tilføje CO₂-fangst som en del af tilsynsområderne. Tilføjjelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet vil få hjemmel til at varetage opgaver efter denne lov, herunder tilsynsopgaver med regnskabsmæssig adskillelse af omkostninger ikke knyttet til varmeproduktion.

3.6.2.2. *Energiklagenævnet*

Ministeriet vurderer, at Forsyningstilsynets afgørelser som efter den øvrige sektorlovgivning bør kunne påklages til Energiklagenævnet. Dette vil ensrette reguleringen af dette lovforslag med reguleringen i den øvrige sektorlovgivning.

Ordningen vil medføre, at der på linje med den øvrige sektorlovgivning indføres regler om, at Forsyningstilsynets afgørelser vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

3.6.3. Den foreslåede ordning

3.6.3.1. *Forsyningstilsynet og Ankestyrelsen*

Ministeriet foreslår i lovforslagets § 17, stk. 1, at Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, og §§ 12 og 13 og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, og § 14.

Ministeriet foreslår endvidere, at lov om Forsyningstilsynet tilpasses, så CO₂-fangst vil blive omfattet af Forsyningstilsynets tilsynsområde, jf. lovforslagets § 32, nr. 1.

Hvor der ikke foreslås bestemmelser om Forsyningstilsynets tilsyn i § 17, stk. 1, vil de foreslåede bestemmelser for kommunernes vedkommende være omfattet af Ankestyrelsens almindelige tilsyn. Det foreslås dog, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil føre tilsyn med overholdelsen af kravet om selskabsmæssig adskillelse mellem en CO₂-fangstvirksomhed og et fjernvarmenet i den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, for så vidt angår private virksomheder, som ikke vil være omfattet af Ankestyrelsens tilsyn.

Det foreslås herudover i § 18, stk. 1, at Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren hos en virksomhed omfattet af loven, herunder koncernforbundne virksomheder, vil kunne indhente de oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynets eller ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven, herunder dokumentation vedrørende overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, jf. den foreslåede § 7.

Efter det foreslåede § 18, stk. 2, vil Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren kunne pålægge en virksomhed om i en bestemt form og inden for en bestemt frist at tilvejebringe oplysningerne.

Herudover foreslås der med bestemmelsen i § 19, stk. 1, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter loven vil kunne få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed omfattet af § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Med den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at konstaterer Forsyningstilsynet i sit tilsyn efter § 17, stk. 1, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 1, eller §§ 12 og 13 eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, eller § 14, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde overholdelse af det pågældende krav inden for en fastsat frist, og når det er relevant krav om tilbagebetaling. Det foreslås herudover i stk. 1, 2. pkt., at Forsyningstilsynet ved manglende overholdelse af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, vil kunne træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet.

Endvidere foreslås det i § 20, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved sit tilsyn efter det foreslåede § 17, stk. 2, ved manglende overholdelse af § 5, stk. 1, vil kunne påbyde overholdelse af § 5, stk. 1, inden for en fastsat frist.

Endelig foreslås det med bestemmelsen i § 22, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgaveva-

retagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, vil skulle betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører eller vil kunne føre tilsyn med efter det foreslåede § 17, stk. 1.

Med bestemmelsen i § 32, nr. 1, foreslår ministeriet, at der i lov om Forsyningstilsynets § 3, stk. 1, 1. pkt., tilføjes, at loven også vil omfatte CO₂-fangst.

Med bestemmelsen i § 32, nr. 2, foreslår ministeriet, at der i lov om Forsyningstilsynets § 11, stk. 1, tilføjes, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf betales af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter lov om CO₂-fangstaktiviteter.

3.6.3.2. *Energiklagenævnet*

Det foreslås med bestemmelsen i § 24, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

Med § 24, stk. 2, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det foreslås videre med § 24, stk. 3, at en klage efter det foreslåede stk. 1 vil skulle være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Udløber klagefristen på en lørdag, søndag eller helligdag, vil klagefristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Med § 24, stk. 4, foreslås det, at Energiklagenævnet hos virksomheder omfattet af loven vil kunne indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 25, stk. 1, foreslås det, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet vil kunne træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Herudover foreslås det med bestemmelsen i § 25, stk. 2, at Erhvervsministeren vil kunne fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 26, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, vil skulle være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Med stk. 1, 2. pkt. foreslås det, at er afgørelsen eller beslutningen offentliggjort, vil søgsmålsfristen dog blive regnet fra offentliggørelsen.

Endelig foreslås det med bestemmelsen i § 26, stk. 2, at

afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke vil kunne indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

3.7. Ændringer i forsyningslove

3.7.1. Gældende ret

3.7.1.1. Lov om varmforsyning

Vedrørende CO₂-fangst på affaldsforbrændingsanlæg følger det af § 2, stk. 1, nr. 3, i varmforsyningsloven, at der ved kollektive varmforsyningsanlæg forstås virksomhed, der driver et varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v. og varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, samt kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand.

Det følger af § 2 b, stk. 3, i lov om varmforsyning, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og §§ 2 h og 2 i.

Vedrørende CO₂-kvoter og afgifter følger det af § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende CO₂-kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte CO₂-kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Herudover følger det af varmforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de CO₂-kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte CO₂-kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af CO₂-kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. stk. 9, 2. pkt.

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmebrugere, vil kunne opkræves betaling for sparede udgifter til erhvervelse af

CO₂-kvoter og sparede afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelivering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmebrugere. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Der følger endvidere af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der i visse tilfælde ikke vil kunne opkræves mere for varmeliveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.1.1.

Vedrørende Forsyningstilsynets tilsyn følger det bl.a. af varmforsyningslovens § 21, stk. 1, 1. pkt., at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b skal anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren (Forsyningstilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler udstedt af tilsynet.

Det følger endvidere af § 21, stk. 4, 1. pkt., at finder Forsyningstilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser, jf. dog stk. 6 og 7.

Vedrørende kommuner og væsentlige nye aktiviteter følger det af § 23 m, stk. 1, i varmforsyningsloven, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 23 l, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 23 l, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dermed tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Det følger af § 23 m, stk. 2, i varmforsyningsloven, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gas-

forsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, at der ikke i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Herudover følger det af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

3.7.1.2. Lov om elforsyning

Vedrørende CO₂-fangst på affaldsforbrændingsanlæg følger det af § 4 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Vedrørende kommuner og væsentlige nye aktiviteter følger det af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 37, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Det følger af § 37 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3,

at der ikke i virksomheder omfattet af § 37 a, stk. 1, må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Herudover følger det af elforsyningsloven § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

3.7.1.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

Et vandselskab er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 1, et selskab, der udøver vand- eller spildevandsforsyningsaktiviteter mod betaling. Vandforsyningsaktivitet er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 3, indvinding, behandling, transport eller levering af drikkevand mod betaling, og spildevandsforsyningsaktivitet er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 4, transport, behandling eller afledning af spildevand mod betaling.

Vandselskaber er ud over vandsektorloven bl.a. omfattet af regler om takster m.v. i lov om vandforsyning m.v. (for vandforsyning) og lov om betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber m.v. (for spildevandsforsyning). Det følger bl.a. heraf, at vandselskaber er underlagt et hvile i sig selv-princip, hvorefter alene udgifter, der er nødvendige i forhold til selskabets almindelige forsyningsaktiviteter, kan indregnes i taksterne.

Det følger af vandsektorlovens § 18, stk. 1, at vandselskaber som hovedregel kun kan deltage i anden virksomhed, når denne har nær tilknytning til forsyningsvirksomheden, og når den udøves på kommercielle vilkår i et selvstændigt selskab med begrænset ansvar.

Efter vandsektorlovens § 18, stk. 5, fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren regler om den i vandsektorlovens § 18, stk. 1, nævnte virksomhed.

I medfør af den nævnte bemyndigelse er der udstedt en bekendtgørelse nr. 793 om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed af 21. juni 2024, som regulerer, hvilke typer af tilknyttet virksomhed et vandselskab må udøve, og på hvilke nærmere betingelser. Bekendtgørelsen indeholder desuden i § 1, stk. 2, en ikke udtømmende liste over aktiviteter, som vandselskaber må udøve som en del af deres hovedvirksomhed. Herunder er i § 1, stk. 2, nr. 1, nævnt salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter, og i § 1, stk. nr. 3, nævnt udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed.

CO₂-fangstaktiviteter kan ikke på nuværende tidspunkt betragtes som en del af et vandselskabs vand- eller spildevandsforsyningsaktivitet (hovedvirksomhed), og herunder kan de ikke antages at være omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1 eller 3, i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed og kan heller ikke betragtes som en nødvendig udgift for vandselskaberne i forbindelse med vandforsyning eller spildevandsforsyning. Dette gælder, uanset hvilket led i processen vedrørende vand- eller spildevandsforsyning, der er tale om, herunder f.eks. også eventuel forbrænding af spildevandsslam eller vandselskabets udnyttelse af egne energiressourcer. Det gælder også, uanset om der er tale om et kommunalt ejet vandselskab eller ej.

Der er heller ikke hjemmel i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed til, at et vandselskab kan udøve CO₂-fangstaktiviteter som tilknyttet virksomhed, da denne aktivitet ikke er opført på den udtømmende liste i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, over aktiviteter, som et vandselskab må udøve som tilknyttet virksomhed.

Et vandselskab må således efter gældende ret hverken udføre CO₂-fangstaktiviteter eller indregne udgifter hertil i taksterne.

Dette forhindrer ikke, at et vandselskab kan tillade, at andre for egen regning opstiller anlæg til CO₂-fangstaktiviteter på vandselskabets anlæg, forudsat at vandselskabet ikke har udgifter i den forbindelse og herudover indgår aftalen på markedsmæssige vilkår, jf. vandsektorlovens § 19, stk. 4.

I det omfang et vandselskab lovligt kan udføre aktiviteter forbundet med affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse og aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning, indeholder vandsektorlovens § 19, stk. 1, et generelt krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter forbundet med vand- og spildevandsforsyning og på den anden side aktiviteter forbundet med affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse samt aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

I medfør af vandsektorlovens § 19, stk. 2, kan servicefunktioner for vandselskaber varetages i et selvstændigt serviceselskab i koncernen. Efter bestemmelsen er vandsektorlovens § 19, stk. 1, og § 3 i lov om kommunal fjernkøling ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

§ 19, stk. 2, i vandsektorloven gør det således muligt at udnytte synergieffekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener koncernforbundne forsyningsselskaber.

Det fremgår af vandsektorlovens § 19, stk. 3, at det service-rende selskab skal holde de enkelte vandselskaber og aktiviteter forbundet med vand- eller spildevandsforsyning i det enkelte vandselskab regnskabsmæssigt adskilt. Bestemmelsen indebærer bl.a., at serviceselskabet skal holde serviceaktiviteter i forbindelse med de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt fra serviceselskabets øvrige aktiviteter.

3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.7.2.1. Lov om varmforsyning

I medfør af varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, er det en forudsætning, at kommunale affaldsforbrændingsselskaber alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 54, at det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler udstedt i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrændingen af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

CO₂-fangst ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at det vil være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 2 b, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør ca. to tredjedele af det danske CO₂-fangspotentiale, hvoraf en stor del af potentialet kommer fra kommunalt ejede anlæg. Det følger endvidere af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangst i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangsten indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmereproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

I forlængelse heraf finder ministeriet, at det vil være nødvendigt at ændre i lov om varmforsyning for at sikre, at og-

så kommunale affaldsforbrændingsanlæg vil kunne varetage CO₂-fangst i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg for at opnå den aftalte fleksibilitet og for derigennem at kunne bidrage til at nå det forventede fangstpotentiale i forsyningssektoren.

Det følger af § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at der ved overskydende CO₂-kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte CO₂-kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Det følger videre af § 20, stk. 11, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Da det er hensigten med dette lovforslag at fastsætte regler for CO₂-fangst i forsyningssektoren (på el- eller varmeproduktionsanlæg), finder ministeriet der mest hensigtsmæssigt, at reglerne i § 20, stk. 9 og 11, i varmforsyningsloven om overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangst, og ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler herom vil udgå af varmforsyningsloven, og at regler om dette i stedet vil blive indsat i denne lov.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.2.

Det følger af aftalen, at anlæg, der på baggrund af CO₂-fangst og -lagring sparer udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, skal gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af de sparede udgifter til disse afgifter og kvoter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette må dog som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmemeforbrugerne i forhold til en situation uden CO₂-fangst.

Efter de gældende regler i varmforsyningsloven vil et kollektivt varmforsyningsanlæg kunne indregne udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i medfør af lov om CO₂-kvoter i varmeprisen, idet udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion af varme. Det samme gør sig gældende vedrørende visse afgifter.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og afgifter. Dette vil medføre en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til CO₂-kvoterne og afgifterne.

Det følger af aftalen, at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en

betaling for de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt faktiske udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Dette vil bryde med principperne bag fastsættelsen af varmeprisen, og ministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for at fastsætte særlige bestemmelser om denne form for betaling.

For så vidt angår afgifterne bemærker ministeriet, at værdifastsættelsen heraf vil følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1.

I forlængelse heraf vurderer ministeriet, at der vil være behov for at sikre, at Forsyningstilsynet vil kunne føre tilsyn med tillægget til varmeprisen af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter.

Ud over fastlæggelsen af regler om fastsættelse af værdien af sparede CO₂-kvoter vurderer ministeriet, at der vil være et yderligere behov for at sikre beskyttelsen af varmemeforbrugerne mod øgede omkostninger i forhold til en situation uden CO₂-fangst. Der findes allerede i varmforsyningsloven og i praksis mekanismer, som skal beskytte varmemeforbrugerne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og af substitutionsprincippet, som følger af praksis. Der henvises nærmere til pkt. 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmemeforbrugerne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter i stedet for faktisk afholdte udgifter hertil, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, foreslår ministeriet, at bestemmelsen om betaling af værdien for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter indsættes i varmforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen og vil kunne opnå samme beskyttelse som den øvrige del af varmeprisen.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1. om sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 23 e, stk. 10, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 23 m, stk. 1.

Det følger af lovbemærkningerne til ændringsloven i 2003, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4153-4154, at en kommune ikke uden tilladelse fra ministeren må deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmforsyningsvirksomhed, som derefter anvendes til

andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 2, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 23 e, stk. 11, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 23 m, stk. 2.

Det følger af bemærkninger til § 23 e, stk. 11, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg B, L 162 som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om elforsyning, lov om tilskud til elproduktion, lov om varmforsyning og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, side 1343 og 1344, at den foreslåede bestemmelse sikrer, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven og naturgasforsyningsloven, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang. Baggrunden herfor er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, er det fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter. Også aktiviteter, som kommuner kan udøve som sideordnede aktiviteter, skal anses for aktiviteter omfattet af loven. Sådanne aktiviteter vil altså kunne påbegyndes eller udvides uden opnåelse af tilladelse.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4833 og 4834, følger det videre, at § 23 m, stk. 2, erstatter og udvider den gældende § 23 e, stk. 11. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Lovene nævnt i bestemmelserne er efterfølgende blevet ændret.

Det følger videre af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, at udvidelsen af stk. 2 skal ses i sammenhæng med stk. 3. Efter forslaget vil kommuner ikke længere skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af varme-, el- eller naturgasforsyningsloven. Undtagelsen i stk. 2 foreslås alene udvidet til at gælde aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spil-

devandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at det typisk er disse aktiviteter, som der er synergifordele ved at placere i en forsyningskoncern sammen med varme- og elforsyning. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 23 l, stk. 1, som viderefører § 23 e, stk. 1.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 3, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 7. juni 2006.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4834 og 4835, følger det, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varme-, el- og naturgasforsyningslovene til aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3. Der skal således ikke foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Det følger videre af bemærkningerne, at der ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er varetaget i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

Det følger af aftalen, at det vil skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Af bemærkningerne i betænkningen, jf. ovenfor, fremgår det, at baggrunden for indsættelsen af undtagelsen i stk. 2 til kravet om tilladelse efter § 23 m, stk. 1, bl.a. er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Der er endvidere ikke er hensigten, at kommuner skal

være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, og det er af den grund fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Ministeriet vurderer, at samme hensyn som nævnt i bemærkningerne fra betænkningen vil gøre sig gældende ved CO₂-fangst, og ministeriet finder af den grund, at det vil være hensigtsmæssigt at inkludere loven omfattet af dette lovforslag i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

Ministeriet finder endvidere, at CO₂-fangstaktiviteterne bør sidestilles med de øvrige aktiviteter omfattet af § 23 m, stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5.

Varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, elforsyningsloven eller gasforsyningsloven og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med aftalen skal det være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed.

Ministeriet finder af den grund, at det vil være hensigtsmæssigt at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge af § 23 m, stk. 4, i varmforsyningsloven, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas. For så vidt angår fjernkøling følger dette allerede af lov om fjernkøling, at kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske i selvstændige selskaber, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5.

3.7.2.2. Lov om elforsyning

I medfør af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, er det en forudsætning, at kommunale affaldsforbrændingsselskaber alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 62, at det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler udstedt i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrændingen af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at det vil være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 4 a, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør ca. to tredjedele af det danske CO₂-fangstpotentiale, hvoraf en stor del af potentialet kommer fra kommunalt ejede anlæg. Det følger endvidere af aftalen, at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i en særskilt CO₂-fangstvirksomhed eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

I forlængelse heraf finder ministeriet, at det vil være nødvendigt at ændre i lov om elforsyning for at sikre, at også kommunale affaldsforbrændingsanlæg vil kunne deltage i CO₂-fangst i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg for at opnå den aftalte fleksibilitet og for derigennem at kunne bidrage til at nå det forventede fangstpotentiale i forsyningssektoren.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 37, stk. 10, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 37 a, stk. 1.

Det følger af lovbemærkningerne til ændringsloven i 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4806-4810, at en kommune ikke uden tilladelse fra ministeren må deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt

ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmforsyningsvirksomhed, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 2, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 37, stk. 11, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 37 a, stk. 2.

Det følger af bemærkninger til § 37, stk. 11, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg B, L 162, som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om elforsyning, lov om tilskud til elproduktion, lov om varmforsyning og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, side 1343 og 1344, at den foreslåede bestemmelse sikrer, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven og naturgasforsyningsloven, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang. Baggrunden herfor er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, er det fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter. Også aktiviteter, som kommuner kan udøve som sideordnede aktiviteter, skal anses for aktiviteter omfattet af loven. Sådanne aktiviteter vil altså kunne påbegyndes eller udvides uden opnåelse af tilladelse.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4807, følger det videre, at § 37 a, stk. 2, erstatter og udvider den gældende § 37, stk. 11. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Lovene nævnt i bestemmelserne er efterfølgende blevet ændret.

Det følger videre af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, at udvidelsen af stk. 2, skal ses i sammenhæng med stk. 3. Efter forslaget vil kommuner ikke længere skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder

væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af varme-, el- eller naturgasforsyningsloven. Undtagelsen i stk. 2, foreslås alene udvidet til at gælde aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at det typisk er disse aktiviteter, som der er synergifordele ved at placere i en forsyningskoncern sammen med varme- og elforsyning. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af elforsyningsloven, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 37, stk. 1.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 3, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 520 af 7. juni 2006.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4808, følger det, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varme-, el- og naturgasforsyningslovene til aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3. Der skal således ikke foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Det følger videre af bemærkningerne, at der ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om naturgasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

Med aftalen vil det skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Af bemærkningerne i betænkningen, jf. ovenfor, fremgår det, at baggrunden for indsættelsen af undtagelsen i stk. 2, til kravet om tilladelse efter § 37 a, stk. 1, bl.a. er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Det er endvidere ikke hensigten, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, og det er af den grund fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Samme hensyn som nævnt i bemærkningerne fra betænkningen vurderes at gøre sig gældende ved CO₂-fangst, hvorfor det foreslås at inkludere lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2.

Ministeriet vurderer endvidere, at CO₂-fangstaktiviteterne vil skulle sidestilles med de øvrige aktiviteter omfattet af § 37 a, stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5.

Elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, elforsyningsloven eller gasforsyningsloven og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med aftalen vil det som nævnt skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. et elproduktionsanlæg.

Ministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i elforsyningslovens § 37 a, stk. 4.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge af § 37 a, stk. 4, i lov om elforsyning, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas. For så vidt angår fjernkøling følger dette allerede

af lov om fjernkøling, at kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske i selvstændige selskaber, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5.

3.7.2.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

På nuværende tidspunkt er der ikke truffet politisk beslutning om, at vandselskaber skal kunne udføre CO₂-fangstaktiviteter. De foreslåede regler vedrørende CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren skal derfor ikke gælde for vandselskaber. Dette er begrundet i, at de mængder af CO₂, der i dag kan udledes fra forbrænding i forbindelse med vandaktiviteter, f.eks. afbrænding af spildevandsslam, ikke på nuværende tidspunkt har et omfang, der står mål med de omkostninger, der er forbundet med at etablere anlæg, der kan håndtere CO₂-fangstaktiviteter. Såfremt den teknologiske udvikling inden for udnyttelse af CO₂-fangst giver nye muligheder på dette område, kan det overvejes, om vandselskaber skal kunne deltage heri og på hvilke betingelser.

På denne baggrund vurderes det, at der indtil videre ikke bør gives mulighed for, at vandselskaber kan udføre eller finansiere CO₂-fangstaktiviteter, hverken som hovedvirksomhed eller tilknyttet virksomhed. For at undgå tvivl, bør der fastsættes en udtrykkelig regel, hvorefter CO₂-fangstaktiviteter ikke må udøves i et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller et selskab, som er helt eller delvist og direkte eller indirekte ejet af et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5.

Desuden bør det præciseres i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, at vandselskabets aktiviteter vedrørende salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter og udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed, ikke omfatter CO₂-fangstaktiviteter.

Det vurderes, at der ikke bør være noget til hinder for, at et serviceselskab i en forsyningskoncern, som servicerer et eller flere vandselskaber, også servicerer et selskab med CO₂-fangstaktiviteter i samme koncern, forudsat at serviceselskabet holder aktiviteter vedrørende CO₂-fangstaktiviteter regnskabsmæssigt adskilt fra serviceaktiviteterne, der udføres for vandselskabet.

3.7.3. Den foreslåede ordning

3.7.3.1. Lov om varmforsyning

For så vidt angår affaldsforbrændingsanlæg med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 29, nr. 1 og 2, at tilføje et nyt stk. 4 til varmforsyningslovens § 2 b, hvorefter en kommune vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrænding. Dette vil medføre

en konsekvensrettelse i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 6, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 3.

For så vidt angår CO₂-kvoter i forbindelse med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 29, nr. 5, at lade det udgå af bestemmelsen i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende CO₂-kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte CO₂-kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Ministeriet foreslår i stedet at indsætte en bestemmelse om overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangst, i lovforslagets § 7, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at formuleringen af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, tilpasses formuleringen vedrørende gratis tildelte CO₂-kvoter i lov om CO₂-kvoter.

Ministeriet foreslår herudover med bestemmelsen i § 29, nr. 6, at lade det udgå af bestemmelsen i varmforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Det foreslås i stedet med lovforslagets § 7, stk. 2, at indsætte en tilsvarende bemyndigelse til ministeren.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.3.2.

Ministeriet foreslår endvidere med lovforslagets § 29, nr. 7, at indsætte en ny bestemmelse i varmforsyningslovens § 20 a.

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af denne lov, vil et kollektivt varmforsyningsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, og et kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter kunne lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3 til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Det foreslås videre i stk. 2, at en virksomhed, som driver et fremføringsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, højst samlet vil kunne lægge en værdi til prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget el-

ler kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i denne lov.

Det foreslås herudover i stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

I forlængelse af indsættelsen af en ny § 20 a i varmforsyningsloven, jf. lovforslagets § 29, nr. 7, foreslås bestemmelsen i § 20 a omfattet af varmforsyningslovens tilsynsbestemmelse i § 21, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., jf. § 29, nr. 8.

Det vil således for det første heraf, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20, 20 a eller 20 b vil skulle anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren (Forsyningstilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler udstedt af tilsynet.

For det andet vil det følge heraf, at finder Forsyningstilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af loven, vil tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser, jf. dog stk. 6 og 7.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 9, foreslår ministeriet, at det i varmforsyningslovens § 23 m stk. 2, tilføjes, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov. Kommuner vil således efter stk. 1 kunne påbegynde sådanne aktiviteter og bevare ejerandele i virksomheden uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, selvom der foretages CO₂-fangst i varmforsyningsvirksomheden.

Med bestemmelsen foreslås det endvidere, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 10, foreslås det endelig, at det i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, tilføjes, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.5 om modregning.

3.7.3.2. Lov om elforsyning

For så vidt angår affaldsforbrændingsanlæg med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 30, nr. 2, at tilføje et nyt stk. 9 til elforsyningslovens § 4 a, hvorefter en kommune uanset kravet i stk. 1 om, at en kommune kun må

drive et affaldsforbrændingsanlæg på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, som alene omfatter affaldsforbrændingen, vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingen.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 3, foreslår ministeriet, at der i opremsningen af forsyningssektorlove i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2 og 3, tilføjes lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. For så vidt angår tilføjelsen til stk. 2 medfører det, at bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag. Kommuner vil således efter stk. 1 kunne påbegynde sådanne aktiviteter og bevare ejerandele i virksomheden uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, selvom der foretages CO₂-fangst i elforsyningsvirksomheden. For så vidt angår tilføjelsen til stk. 3, medfører det, at der i virksomheder omfattet af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 4, foreslår ministeriet endelig, at det i elforsyningslovens, § 37 a, stk. 4, tilføjes, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov.

3.7.3.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

Der foreslås ikke nogen ændringer af, hvilke aktiviteter et vandselskab kan udføre eller takstfinansiere. Lovforslaget vil således ikke ændre på, at et vandselskab hverken må udføre CO₂-fangstaktiviteter eller indregne udgifter hertil i taksterne.

Det foreslås dog for at undgå tvivl, at der indsættes en udtrykkelig regel, hvorefter CO₂-fangstaktiviteter ikke må udøves i et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller et selskab, som er helt eller delvist og direkte eller indirekte ejet af et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, jf. den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 5, stk. 2. Dermed vil vandselskaber ikke kunne udføre CO₂-fangst, f.eks. i forbindelse med forbrænding af spildevandsslam eller direkte eller indirekte eje eller være medejer af et selskab, som udfører CO₂-fangstaktiviteter.

Det er hensigten med hjemlen i den gældende bemyndigelse i vandsektorlovens § 18, stk. 5, at præcisere i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, at vandselskabets aktiviteter vedrørende salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1, og udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 3, ikke omfatter CO₂-fangstaktiviteter.

Lovforslaget ændrer heller ikke på, at et vandselskab kan til-lade, at andre for egen regning opstiller anlæg til CO₂-fangst på et vandselskabets anlæg, forudsat at vandselskabet ikke har udgifter i den forbindelse og herudover indgår aftalen på markedsmæssige vilkår, jf. vandsektorlovens § 19, stk. 4.

Det foreslås i forhold til serviceselskaber i forsyningskoncerner, at opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren indsættes i vandsektorlovens § 19, stk. 2, på linje med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse og opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ændringen vil sikre, at vandsektorloven ikke er til hinder for, at et fælles serviceselskab i en forsyningskoncern, som varetager servicefunktioner i forhold til et vandselskab, også kan varetage servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Den gældende bestemmelse i vandsektorlovens § 19, stk. 3, hvorefter det servicerede selskab bl.a. skal holde de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt, vil finde anvendelse, således at de opgaver, som serviceselskabet udfører for et vandselskab skal være regnskabsmæssigt adskilt fra opgaver, serviceselskabet udfører for andre, herunder opgaver, der udføres for at selskab, der udfører opgaver omfattet af denne lov.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, herunder navnlig Energistyrelsen, som følge af forventet øget behov for vejledning af forsyningselskaber, der ønsker at etablere CO₂-fangst. Desuden forventes øget ressourcebehov til tilsyn med reglerne i Forsyningstilsynet og med eventuelle klager i Energiklagenævnet. Ressourcebehovet til Energistyrelsens vejledning er estimeret til 1,2 mio. kr. pr. år fra 2025, hvilket afholdes inden for Energistyrelsens ramme.

Sagsbehandling efter miljøvurderingsloven vedrørende etablering af CO₂-fangstanlæg og CO₂-rørledninger foretages af kommunerne. Kommuner kan gebyrfinansiere udgifter til sagsbehandling af etablering af CO₂-rør, mens sagsbehandling vedrørende etablering af CO₂-fangstanlæg er finansieret via bloktilskud. Forslaget forventes ikke at føre til etablering af flere CO₂-fangstanlæg og dermed heller ikke at føre til et øget ressourcebehov til sagsbehandling i kommunerne.

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for regionerne.

Med lovforslaget tillægges Forsyningstilsynet nye opgaver. Forsyningstilsynet vil fortsat skulle føre tilsyn efter varmforsyningsloven med, at priserne er rimelige, at kravet om regnskabsmæssige adskillelse og aftalernes markedsmæssighed er opfyldt, men tilsynet bliver udvidet med akti-

viteter knyttet til CO₂-fangstselskaber, herunder i forbindelse med CO₂-kvoter og afgifter. Formålet med tilsynet er at sikre, at omkostningerne knyttet til CO₂-fangst ikke vil blive overvæltet på varmemeforbrugerne, da de ikke skal betale for CO₂-fangst.

I forlængelse heraf kan Forsyningstilsynet påbyde begrundede ændringer i priser og vilkår, såfremt disse vurderes urimelige, eller hvis priser indeholder omkostninger knyttet til CO₂-fangst.

Der forventes endvidere udstedt en bekendtgørelse, der nærmere vil regulere kilder til finansiering af CO₂-fangstaktiviteter.

Denne udvidelse af Forsyningstilsynets opgaver vil tillige afspejle sig i øgede udgifter til sagsbehandling. Omfanget heraf kan dog ikke siges med sikkerhed. Det foreslås, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vil foretage en evaluering af gebyrsatser og ressourcebehovet hos Energistyrelsen og Forsyningstilsynet vedrørende deres respektive myndighedsbehandling i 2028, når der er mere erfaring med det kommende marked for CO₂-fangst.

Energiklagenævnet er i dag generel klageinstans for afgørelser truffet efter varmemforsyningsloven og elforsyningsloven, herunder i forhold til varmepriser. Energiklagenævnets rolle som klageinstans foreslås indsat i den nye lov om CO₂-fangst. Der kan klages over afgørelser, som Energistyrelsen, Forsyningstilsynet eller andre myndigheder (kommunerne) træffer efter loven og regler udstedt i medfør af loven. For nuværende vurderes omkostningerne at være små, da der ikke forventes mange klagesager på baggrund af lovforslagets klageadgang. Vurderingen er dog undergivet betydelig usikkerhed, da Forsyningstilsynet endnu ikke har truffet afgørelse efter gældende bestemmelse om de indberettede rådighedsbeløb m.v., jf. det foreslåede § 12, stk. 8, og Energistyrelsen ikke har meddelt tilladelse til kommuner om at bevare ejerandele i virksomheder, jf. de foreslåede § 13, stk. 1 og 2.

Da omkostninger til Energiklagenævnet ikke efter vanlig praksis gebyrfinansieres, foreslås det, at de potentielle meromkostninger, der vil følge af dette lovforslag, vil blive afregnet mellem Energistyrelsen og Nævnenes Hus kvartalvis på medgåede timer. Finansieringen af potentielle meromkostninger til Energiklagenævnet tages op til revision, når markedet er modnet, og der er kommet indikationer på antallet af klagesager.

Ankestyrelsen varetager tilsyn med kommunerne og kommunale fællesskaber efter lov om kommunernes styrelse. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den gældende lovgivning. Ankestyrelsen fører dog ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling i den pågældende sag. Ankestyrelsen varetager opgaverne af egen drift eller på baggrund af en henvendelse. Det betyder, at i sager hvor Forsyningstilsynet

eller Energiklagenævnet er den kompetente myndighed, vil Ankestyrelsen ikke varetage opgaver. Det foreslås i lovforslaget, at kommunerne (og kommunal virksomheder og selskaber) skal kunne træffe en række beslutninger, som kan træffes af kommunalbestyrelsen på et møde. Der er tale om beslutning om garanti, om at kommunen kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af CO₂-fangstaktiviteter og om indskud af kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Lovforslaget vurderes potentielt at have økonomiske konsekvenser for kommunerne, da de får hjemmel til at forpligte sig økonomisk for CO₂-fangstaktiviteter ud over de gældende muligheder. Således udvides kommuners mulighed for at stille garanti for lånoptagelse i medfør af det foreslåede § 8, stk. 1, og mulighed for indskud af kapital efter det foreslåede § 10, stk. 1, til finansiering af CO₂-fangstaktiviteter samt mulighed for at forpligte sig økonomisk for kontrakter, jf. det foreslåede § 9, stk. 2.

Markedet for CO₂-fangst er stadig under udvikling, idet en samlet værdikæde for fangst, transport og lagring af CO₂ endnu ikke er velafprøvet i Danmark i fuld skala. Herudover vil området være nyt for kommunerne. Det bidrager til at øge den risiko, som kommunerne i medfør af de udvidede muligheder for at stille garanti, påtage sig økonomiske forpligtelser ved kontrakter og indskyde kapital vil komme til påtage sig ved anvendelse af bestemmelserne i § 8, stk. 1, § 9, stk. 1 og 2, og § 10, stk. 1. En kommunal lånegaranti eller indskud af kapital kan medføre et økonomisk tab, hvis investeringer i CO₂-fangstaktiviteter viser sig ikke at være rentable, hvilket kan have økonomiske konsekvenser for en kommune og i sidste ende kommunens borgere.

Forslaget er en hjemmel for kommunerne, og de enkelte kommuner vil selv kunne vælge, hvorvidt de udnytter hjemlen og påtager sig – og deres borgere – en potentiel økonomisk risiko.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at lovforslaget ikke bør medføre DUT-forhandlinger om bloktilskud. Lovforslaget har været sendt i høring ved Kommunernes Landsforening i overensstemmelse med Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT-princip). Kommunernes Landsforening var i sit høringssvar enig i, at der ikke er behov for en DUT-kompensation.

Digitaliseringsklar lovgivning

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at lovforslaget overholder principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med princip 1 om enkle og klare regler. Regler og begreber vurderes formuleret på en klar, enkel, entydig og konsistent må-

de. Det fremgår tillige tydeligt, hvilke aktører de enkelte bestemmelser retter sig mod.

For så vidt angår princip 2 om digital kommunikation indeholder lovforslaget en bestemmelse i § 21, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne udstede regler om, at kommunikation om forhold, bestemmelser eller EU-retsakter, som er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, skal ske digitalt. Bestemmelsen er teknologineutral.

I overensstemmelse med princip 4 om sammenhæng på tværs er begreber og retssubjekter m.v. så vidt muligt ensrettede med de reguleringsområder, som har særlig relevans for denne lov. Det drejer sig om el- og varmforsyningsområderne, men også termer fra selskabsloven er anvendt i lovforslaget. Derudover ensrettes reguleringen, da lovforslaget genbruger eksisterende lovgivning fra de øvrige forsyningsområder om bl.a. regler for modregning.

De øvrige principper for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke relevante.

Lovforslaget medfører ikke i øvrigt implementeringskonsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede positive og begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de private el- og varmeproduktionsvirksomheder.

De positive konsekvenser følger af, at lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for etablering af CO₂-fangst, herunder særligt ved at forbedre de private forsyningssektors mulighed for at finansiere CO₂-fangst gennem sparede CO₂-kvoter og afgifter.

Lovforslaget forventes at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der etablerer CO₂-fangst, da der indføres et tilsyn med dem. Tilsynet varetages af Forsyningstilsynet og gebyrfinansieres. Det bemærkes dog, at tilsynet hænger sammen med den eksisterende økonomiske regulering af varmesektoren og hensynet til at beskytte varmebrugere, samt at det er frivilligt at etablere CO₂-fangst.

Det forventes, at forslaget vil medføre mindre løbende administrative konsekvenser for de virksomheder, som benytter sig af muligheden for at etablere CO₂-fangst, navnlig ved udarbejdelse af dokumentationskrav til tilsynet. Omfanget af de administrative konsekvenser er usikkert, men forventes ikke at overstige 4 mio. kr. pr. år for erhvervslivet.

Der vurderes ikke at være øvrige efterlevelselsomkostninger for erhvervslivet. Lovforslaget pålægger ikke erhvervslivet nogle pligter, da det er frivilligt og ikke et krav at etablere CO₂-fangst.

Innovations- og Iværksættertjekket vurderes ikke at være relevant, da lovforslaget ikke påvirker virksomheders eller iværksætteres muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil tilvejebringe hjemmel til, at kommuner kan etablere korte rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangstanlægget efter lov om rørført transport af CO₂. Lov om rørført transport af CO₂ indeholder mulighed for, at klima-, energi- og forsyningsministeren om nødvendigt kan tildele igangsættelse af ekspropriation ved etablering af CO₂-infrastruktur.

Der er derfor mulighed for, at borgere kan blive berørt af nye ekspropriationsforhold ved etablering af nye, korte rørledninger i forbindelse med nye infrastrukturprojekter hos kommunale el- og varmeproduktionsvirksomheder, hvilket kan medføre såvel økonomiske som administrative konsekvenser for berørte borgere.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke i sig selv direkte klimamæssige konsekvenser.

Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for CO₂-fangst i forsyningssektoren og understøtter dermed udviklingen af CO₂-fangst i Danmark, der har stort reduktionspotentiale.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser.

Lovforslaget indebærer ikke i sig selv etablering af nye CO₂-fangstanlæg eller ændring af regler om vurdering af miljø- og naturmæssige konsekvenser ved etablering af sådanne anlæg. Eventuelle tilladelser til konkrete projekter med hjemmel i lovforslaget vil kunne medføre negative miljø- og naturmæssige konsekvenser, og der skal derfor foretages en miljøkonsekvensvurdering (VVM), som vil indgå i beslutningsgrundlaget i forhold til meddelelse af tilladelse til et givent projekt.

9. Forholdet til EU-retten

9.1. Statsstøtteretlige aspekter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at har en varmeproduktionsvirksomhed fået meddelelse, jf. lov om CO₂-kvoter, om tildeling af et større antal gratis tildelte CO₂-kvoter end det, som virksomheden faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende CO₂-kvoter CO₂-fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden.

Hvis der er tale om statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, det det bør være et krav, at de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangsten, vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden.

Ved statsstøtte eller statslig støtte forstås al støtte, der er omfattet af EU's statsstøttebegreb, som det er defineret i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) art. 107, stk. 1, herunder statsstøtte fra staten og kommuner m.v.

Hvor de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter skyldes statsstøttet CO₂-fangst, vil en overførsel af de gratis tildelte CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden betyde en indtægt for denne virksomhed, som vil medføre en nedsættelse af støttebeløbet.

Det følger allerede af de gældende regler i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af CO₂-fangst, hvortil der tildelt statsstøtte, skal overføres til fangstenheden. Bestemmelsen blev indsat i varmforsyningsloven inden det første CCS-udbud i 2023. Hensigten var at give adgang til at anvende de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som finansiering af CO₂-fangsten og dermed mindske behovet for statsstøtte og samtidig sikre, at de statsstøtteretlige regler blev overholdt, jf. også bemærkningerne til ændringen af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 24 som fremsat, side 12 og 13.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.2 om overførsel af gratis tildelte CO₂-kvoter.

Det følger som en konsekvens af aftalen, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som skyldes statsstøttet CO₂-fangst, fortsat ikke bør blive modregnet i varmeprisen, hvorved risiko for indirekte statsstøtte fortsat undgås.

Modtager en CO₂-fangstvirksomhed statslig støtte til CO₂-fangst, vurderer ministeriet, at el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvorpå CO₂-fangsten foretages, vil skulle tillægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring. Værdien bør indgå i beregningen af støttebeløbet.

Kravet vil skulle varetage samme statsstøtteretlige hensyn som ved overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte. Ministeriet vurderer, at det således også her vil skulle sikres, at statsstøttet CO₂-fangst ikke vil medføre færre omkostninger for varmebrugere, som vil kunne udgøre indirekte statsstøtte.

Det følger videre af aftalen, at en kommune (i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler) skal kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer.

Hvor en kommune stiller en garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøtteregler. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begunstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som ikke vil kunne opnås under normale markeds-mæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti vil skulle stilles på markedsvilkår.

Ministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt, at det vil følge direkte af lovforslaget, at garantistillelsen vil skulle ske under overholdelse af EU's statsstøtteregler. Henvisningen vil dog ikke have nogen retlig betydning, da statsstøttereglerne også uden henvisningen vil være gældende. Formålet med tilføjelsen vil alene være at skabe klarhed om, at garantistillelse vil skulle være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler. Kommunerne vil selv have ansvaret for at sikre sig, at garantistillelsen er forenelig med statsstøttereglerne.

Det følger af aftalen, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, skal kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart. Tilsvarende foreslås at gælde for så vidt angår kontraktuelle forpligtelser med andre end staten.

Ministeriet vurderer i den forbindelse, at det vil være hensigtsmæssigt at ophæve den gældende bestemmelse om kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion og i stedet indsætte en tilsvarende bestemmelse i lovforslaget.

9.2. Lov om tjenesteydelser i det indre marked

Lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (herefter "servicedirektivet").

Loven finder anvendelse på tjenesteydere, der er statsborgere eller etableret i et EU/EØS-land, og som ønsker at etablere sig eller allerede er etableret i Danmark, og tjenesteydere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, og som ønsker midlertidigt at levere tjenesteydelser i Danmark, eller som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.

Ved tjenesteyder forstås i loven bl.a. enhver juridisk person, der er etableret i et EU/EØS-land, og som udbyder en tjenesteydelse. Ved tjenesteydelse forstås i loven enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, som normalt udføres mod betaling.

Klima-, energi- og forsyningsministeriet vurderer ikke, at CO₂-fangst vil være omfattet af de undtagelser til lovens anvendelsesområde, som er nævnt i lovens § 1, hvorfor CO₂-fangst som en tjenesteydelse vil være omfattet af lovens bestemmelser.

Lovens § 9, stk. 1, fastsætter, at tjenesteydere har ret til at etablere sig i Danmark. Det følger videre af § 10, stk. 1, nr. 3, at en kompetent myndighed ikke over for en tjenesteyder må stille krav, som medfører en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v.

Ved etablering forstås tjenesteyderes faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum fra et fast forretningssted, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser udføres.

I medfør af lovens § 15 forpligtes kompetente myndigheder endvidere til at meddele Kommissionen, hvis de indfører nye krav til tjenesteydere, samt begrundelsen herfor, hvis kravet indgår på listen over de såkaldte "gråzonekrav" nævnt i servicedirektivets artikel 15, stk. 2. Disse krav omfatter bl.a. krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form og krav om minimums- eller maksimumspriser, som tjenesteyderen skal overholde. Kommissionen meddeler herefter de fremsendte krav til de andre EU/EØS-lande.

Ministeriet vurderer, at eventuelle regler om, at tilknyttede aktiviteter vil skulle ske i et særskilt selskab, krav om selskabsmæssig adskillelse fra fjernvarmenettet og regler om betaling for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil være relevante at vurdere i forhold til loven og servicedirektivet.

En regel om, at kommuner vil kunne deltage i tilknyttede aktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar vil alene vedrøre kommuner og vil således ikke have grænseoverskridende aspekter, idet den

ikke vil hindre CO₂-fangstvirksomheder fra andre EU- eller EØS-land i at etablere sig i Danmark, og idet kommuner som udgangspunkt ikke må etablere selskaber i andre lande. Det er ikke med servicedirektivet udelukket, at krav, som alene vedrører rent interne forhold, er omfattet af direktivet, hvis direktivets formål undermineres, dvs. den fri bevægelighed for tjenesteydelser.

Ministeriet vurderer ikke, at der med en sådan bestemmelse vil blive fastsat krav, som medfører en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v., som omfattet af lovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet der alene fastsættes krav om, at kommunens deltagelse i tilknyttet virksomhed skal ske på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af servicedirektivets artikel 15, stk. 2, jf. lovens § 15, at et af de krav, som vil skulle meddeles Kommissionen, er, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form. Ministeriet vurderer, at en bestemmelse om tilknyttede aktiviteter i et særskilt selskab med begrænset ansvar vil indeholde et krav om en bestemt retlig form, idet en kommune ikke vil have frit valg mellem alle virksomhedstyper i forbindelse med tilknyttede aktiviteter.

Det vil således i forbindelse med en meddelelse til Kommissionen om en sådan bestemmelse skulle godtgøres, hvorfor der vil være behov for det pågældende krav, og at det vil blive sikret, at betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldt. Betingelserne heri er for det første, at kravet hverken direkte eller indirekte er diskriminerende på grundlag af nationalitet eller, for selskabers vedkommende, det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed. For det andet skal kravet være begrundet i et tvingende alment hensyn. Endelig skal det sikres, at kravet er proportionalt. Det betyder, at kravet skal sikre opfyldelsen af det tilsigtede mål, at det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, og at dette mål ikke kan nås gennem andre, mindre indgribende foranstaltninger.

Hensigten med at stille krav om, at kommune vil kunne deltage i tilknyttede aktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar, er, at risikoen i forbindelse med kommunens investeringer heri vil være begrænset til de midler, som kommunen har lagt i selskabet. I tilfælde af selskabets konkurs vil kommunen således ikke miste andet end sin indskudte investering. Hermed beskyttes kommunens borgere mod, at kommunen mister midler, som i stedet ville kunne anvendes på andre aktiviteter i kommunen, herunder velfærdsydelser.

Servicedirektivet angiver i betragtning 40 en række hensyn, som er udviklet gennem Domstolens praksis, og som vil kunne anses som værende et hensyn, som det vil være legitimt at varetage med et krav om en bestemt retlig form. Det drejer sig bl.a. om offentlig sundhed, socialpolitiske mål, opretholdelse af den økonomiske balance i det sociale sik-

ringssystem, beskyttelse af bymiljøet og trafikikkerhed. Det er ministeriets vurdering, at et krav, som har til hensigt til i en vis grad at beskytte skatteborgerne i en kommune mod tab af skattemidler, som alternativt ville kunne anvendes til andre aktiviteter i kommunen, udgør et alment tvingende hensyn, der vil kunne legitimere kravet.

Ministeriet vurderer endvidere ikke, at der vil være andre mindre indgribende måder til at sikre, at midler, som kommuner investerer i tilknyttede aktiviteter, begrænses til det indskudte beløb. Ministeriet vurderer derfor, at kravet er nødvendigt og dermed proportionalt.

Endelig vurderer ministeriet ikke, at kravet diskriminerer på grundlag af nationalitet eller det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed. Alle, som ønsker at drive en virksomhed med tilknyttede aktiviteter vil, hvor de ovenfor nævnte hensyn gør sig gældende, skulle drives på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger endvidere af aftalen, at en CO₂-fangstvirksomhed, som er i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp.

Ministeriet vurderer ikke, at der hermed vil blive fastsat krav, som vil medføre en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v., som omfattet af lovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet den foreslåede bestemmelse ikke stiller krav herom.

Herudover vurderer ministeriet ikke, at der vil være behov for at give meddelelse til Kommissionen om en bestemmelse herom, idet den ikke vil indeholde et krav om en bestemt retlig form, som angivet servicedirektivets artikel 15, stk. 2. Der vil således ikke være begrænsninger i eller krav til, hvilken selskabs- eller virksomhedstype det adskilte fremføringsanlæg vil kunne eller skulle drives i. Af den grund vil der ikke være behov for at vurdere, om betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldte.

Det følger endvidere af aftalen, at en varmeforsyningsvirksomhed ikke hos varmeforbrugerne må opkræve en højere betaling for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter end med en værdi, som svarer til mere det, der er sparet som følge af CO₂-fangst i forbindelse med varmeproduktionen. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1.

En sådan begrænsning vil kunne være omfattet af kravet om minimums- eller maksimumspriser i servicedirektivets artikel 15, stk. 2, og som der i medfør af lovens § 15 vil skulle gives meddelelse om til Kommissionen. Ministeriet vurderer dog, at direktivbestemmelsen ikke vil være relevant for en bestemmelse herom, idet der ikke hermed vil blive fastsat begrænsninger i, hvad en CO₂-fangstvirksomhed vil kunne kræve af betaling for sin CO₂-fangstydelse. Begræns-

ningen vil angå, hvad en varmeforsyningsvirksomhed vil kunne opkræve af betaling fra sin varmeaftager i forbindelse med den CO₂-fangst, som er forbundet med den pågældende varmeleverance.

Det er således ministeriets vurdering, at der i medfør af lovens § 15 vil være behov for at give Kommissionen meddelelse om en bestemmelse om opkrævning af værdien af sparede CO₂-kvoter og afgifter med tilhørende begrundelse. Det er endvidere ministeriets vurdering, at de øvrige bestemmelser ses at leve op til loven og servicedirektivet.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 31. maj 2024 til den 28. juni 2024 (29 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet – Advokatsamfundet, Affaldplus, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Ankenævnet på Energio mrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdstilsynet, ARC, Argo, Assens Kommune, Axcelfuture, Ballerup Kommune, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Billund Kommune, Biofos A/S, Bornholms Regionskommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Bygningsstyrelsen, C4 – Carbon Capture Cluster Copenhagen, Centalkommunernes Transmissionsselskab I/S, CEPOS, Cirkulær, CO-industri, Concito, Copenhagen Infrastructure Partners, COWI, Crossbridge Energy Fredericia, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Industri, Danske Vandværker, DANVA, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Energinet, Energnist, Erhvervsministeriet, Erhvervsstyrelsen, Esbjerg Kommune, Evida, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finansministeriet, Fjernvarme Fyn, Fjernvarme Horsens, Forbrugerrådet Tænk, Fors, Forsvarsministeriet, Forsynings tilsynet, Fortum, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Furesø Kommune, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Green Power Denmark, Greenpeace, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedested Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Hofor, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Justitsministeriet, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kolding Kommune, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening (KL), Kraftvarmeværk Thisted, Kredsløb, Kystdirektoratet, Københavns Kommune, Køge Kommune, Langeland Kommune, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyngby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Middelfart Kommune, Miljøministeriet, Miljøstyrelsen, Morsø Kommune, Maabjerg Energy Center, Naturstyrelsen, NOAH, Norddjurs Kommune, Nordfyns Kommu-

ne, Nordsøenheden, Nordværk, Norfors, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Nævnens Hus, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plan- og Landdistriktsstyrelsen, Rambøll, Randers Kommune, Rebild Kommune, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Rødovre Kommune, Rådet for Grøn Omstilling, Samsø Kommune, Sikkerhedsstyrelsen, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kom-

mune, Sorø Kommune, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, VEKS, Verdens Skove, Verdo, Vestforbrænding, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Ærø Kommune, Ørsted, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aalborg Portland A/S og Aarhus Kommune.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for staten herunder særligt Energistyrelsen, som følge af øget behov for vejledning af forsyningsselskaber. Ressourcebehovet til Energistyrelsens vejledning er estimeret til 1,2 mio. kr. pr. år fra 2025, hvilket afholdes inden for Energistyrelsens ramme. Desuden forventes øget ressourcebehov til tilsyn med reglerne i Forsyningstilsynet og med eventuelle klager i Energiklagenævnet. Omkostninger til Forsyningstilsynets tilsyn foreslås finansieret gennem gebyrbetaling. Lovforslaget forventes ikke at føre til et øget ressourcebehov i kommunerne eller i regionerne. Lovforslaget vurderes potentielt at have økonomiske konsekvenser for kommunerne, da de får hjemmel til at forpligte sig økonomisk for CO₂-fangstaktiviteter ud over de gældende muligheder.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for etablering af CO ₂ -fangst, hvilket forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet særligt ved at forbedre muligheden for at finansiere CO ₂ -fangst gennem sparede CO ₂ -kvoter og afgifter.	Lovforslaget forventes at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der etablerer CO ₂ -fangst, da Forsyningstilsynets tilsyn gebyrfinansieres.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Det vurderes, at lovforslaget vil medføre mindre løbende administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af dokumentationskrav til tilsynet. Samlet vurderes de administrative omkostninger at være under 4 mio. kr. pr. år for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget giver kommuner hjemmel til at etablere korte CO ₂ -rørledninger, hvor der om nødvendigt kan gives tilladelse til ekspropriation. Lovforslaget indeholder derfor mulig-

		hed for, at borgere kan blive berørt af nye ekspropriationsforhold ved etablering af CO ₂ -rørledninger, hvilket kan medføre administrative konsekvenser for berørte borgere.
Klimamæssige konsekvenser	Lovforslaget har ikke i sig selv direkte klimamæssige konsekvenser. Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for CO ₂ -fangst i forsyningssektoren og understøtter dermed udviklingen af CO ₂ -fangst i Danmark, der har stort reduktionspotentiale.	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Lovforslaget indebærer ikke i sig selv etablering af nye CO ₂ -fangstanlæg eller ændring af regler om vurdering af miljø- og naturmæssige konsekvenser ved etablering af sådanne anlæg. Eventuelle tilladelser til konkrete projekter med hjemmel i lovforslaget vil kunne medføre negative miljø- og naturmæssige konsekvenser, og der skal derfor foretages en miljø-konsekvensvurdering (VVM), som vil indgå i beslutningsgrundlaget i forhold til meddelelse af tilladelse til et givent projekt.
Forholdet til EU-retten	For så vidt angår statsstøtteretlige aspekter vil der i lovforslagets § 6, stk. 1, og § 7, stk. 2, blive stillet som et krav, at værdien af sparede CO ₂ -kvoter og afgifter og overskydende gratis tildelte CO ₂ -kvoter, vil der skulle henholdsvis opkræves og overføres til CO ₂ -fangstvirksomheden. Hensynet er at sikre mod eventuel indirekte statsstøtte. Det foreslås endvidere at fastsætte i lovforslagets § 8, stk. 1, at kommuners garantistillelse for lån vil skulle ske under overholdelse af EU-retten. Lovforslagets bestemmelser er endvidere holdt op imod kravene i om tjenesteydelser i det indre marked, og ministeriet vurderer, at kravene heri er overholdt med dette lovforslag.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikkeerhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Der findes ikke gældende regler vedrørende lovforslagets anvendelsesområdet, da der er tale om et forslag til en ny lov og et nyt lovområde.

Det foreslås med bestemmelsen i § 1, nr. 1, at loven vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på kollektive varmforsyningsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til varmeproduktionen omfattet af lov om varmforsyning.

Det foreslås endvidere med bestemmelsen i § 1, nr. 2, at loven vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som

gennemføres på elproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen omfattet af lov om elforsyning.

Lovforslagets anvendelsesområde foreslås således fastsat med bestemmelsen i § 1.

Lovforslaget vil fastsætte reglerne for, hvordan kommuner og private virksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Der foreslås i forlængelse heraf fastsat bestemmelser om, at kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapital selskab. Der foreslås endvidere udstedt regler om, hvordan det kan være muligt at finansiere CO₂-fangstaktiviteter, herunder gennem salg af CO₂ til anvendelse og klimakreditter, gennem sparede CO₂-kvoter og afgifter, gennem

overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter og gennem kommunalt indskud eller garantistillelse. Herudover foreslås der udstedt regler om organiseringen af CO₂-fangstvirksomheder, herunder at fremføringsanlæg vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra en varmeproduktionsvirksomhed, hvis CO₂-fangstaktiviteterne varetages i denne virksomhed.

CO₂-fangstaktiviteter omfattet af denne lov vil alene vedrøre den form for CO₂-fangst, som handler om rensning af røg, som opstår i forbindelse med forbrændingsprocesser i produktionen af varme eller el.

På den baggrund foreslås det, at loven vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på kollektive varmforsyningsanlæg, herunder affaldsforbrændingsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, som er omfattet af § 2, stk. 1, i varmforsyningsloven. Varmeforsyningsanlæg omfattet af denne bestemmelse i varmforsyningsloven, som ikke anvender en forbrændingsproces til varmeproduktionen, vil ikke være omfattet af dette lovforslag, som f.eks. solvarmeanlæg.

Der findes varmeproduktionsanlæg med en varmekapacitet på under 0,25 MW, som ikke er omfattet af varmforsyningsloven. Sådanne små anlæg foreslås heller ikke omfattet af dette lovforslag.

Anlæg omfattet af lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold (vandsektorloven), som forbrænder f.eks. spildevandsslam, og som eventuelt også måtte blive omfattet af varmforsyningsloven, vil heller ikke være omfattet af dette lovforslag.

Vandselskaber må ikke i dag udføre CO₂-fangstaktiviteter, da sådanne aktiviteter ikke efter gældende ret kan betragtes som en del af et vandselskabs vand- eller spildevandsforsyningsaktivitet (hovedvirksomhed) og heller ikke kan betragtes som en nødvendig udgift for vandselskaberne i forbindelse med vandforsyning eller spildevandsforsyning, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 3.7.1.3. Dette lovforslag giver ikke vandselskaber mulighed for fremadrettet at udføre CO₂-fangstaktiviteter.

Herudover foreslås det, at lovforslaget finder anvendelse på elproduktionsanlæg som er omfattet af § 2, stk. 1, i elforsyningsloven. En elproduktionsvirksomhed er nærmere defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 631/2016/EU af 14. april 2016 om fastsættelse af netregler om krav til nettilslutning for produktionsanlæg artikel 2, stk. 1, nr. 5, som en enhed eller en samling af enheder, der producerer elektricitet, som ikke er synkront tilsluttet nettet eller er tilsluttet ved hjælp af effektelektronik, og som også har ét fælles tilslutningspunkt til et transmissionssystem, et distributionssystem, herunder lukkede distributionssystemer, eller et HVDC-system.

Disse anlæg omfatter efter elforsyningslovens § 2, stk. 1, ethvert anlæg, som producerer elektricitet, og som følge heraf er omfattet af elforsyningsloven.

Kraftvarmeanlæg, det vil sige anlæg, som både producerer varme og elektricitet med en eleffekt på mere end 25 MW, vil ikke være omfattet af varmforsyningsloven, men af elforsyningsloven, og de foreslås omfattet af dette lovforslag.

Loven vil udmønte *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvormed der skal fastsættes et regelsæt, som skal medvirke til at realisere CO₂-fangstpotentialet på (kraft)varmeanlæg. Den CO₂, som udledes på sådanne anlæg, vil ske gennem forbrænding af f.eks. affald. Ved at inkludere anlæg omfattet af varme- og elforsyningslovene sikres det, at lovens regler vil finde anvendelse herpå, og lovforslaget vil på den måde imødekomme hensigten i aftalen.

Til § 2

I § 2, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, og i § 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022 om ændring af bekendtgørelse om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven, er det fastsat, at CO₂-fangst bl.a. også omfatter etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 1, at CO₂-fangst vil blive defineret som opsamling af CO₂ direkte fra forbrændingsprocesser, herunder aktiviteter på anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂.

Dette vil bl.a. omfatte CO₂-fangst ved behandling af røggas med væske. CO₂-fangst vil dække over fangst ved hjælp af et CO₂-fangstanlæg, men vil ikke dække over reducere af CO₂ i atmosfæren ved hjælp af eksempelvis beplantning.

Med forbrændingsproces, som er nævnt i den foreslåede definition, forstås den forbrænding, som benyttes i forbindelse med produktion af varme eller el, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1 om lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede definition vil følge den måde, som begrebet CO₂-fangst er reguleret i de to nævnte bekendtgørelser, og som fastsætter de gældende regler for kommuners deltagelse i CO₂-fangst. Det foreslås ikke at tilføje til bestemmelsen, at CO₂-fangst også vil omfatte den nødvendige infrastruktur i forbindelse med CO₂-fangsten som efter de gældende regler. Det skyldes, at dette vil blive omfattet af definitionen af CO₂-fangstaktivitet, jf. den foreslåede bestemmelse i nr. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad der i dette lovforslag vil skulle forstås ved CO₂-fangst, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet CO₂-fangstaktivitet, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 2, at CO₂-fangstaktivitet vil blive defineret som alle dele af processen knyttet til gennemførelse af CO₂-fangst, herunder etablering, drift, vedligeholdelse, udskiftning og afvikling af fangstanlæg og rørledningsanlæg til transport af CO₂ og midlertidig CO₂-lagring, indkøb hos tredjemand af CO₂-fangst, transport og lagring af den fangede CO₂, finansiering af CO₂-fangst gennem eksempelvis salg af klimakreditter, røggas indeholdende CO₂ og CO₂ til anvendelse samt kontraktuelle forpligtelser forbundet hermed.

CO₂-fangstaktiviteter efter denne lov vil for det første omfatte CO₂-fangst, som foretages på el- eller varmeproduktionsanlæg omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 1 om lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede definition af CO₂-fangstaktiviteter er bredere end den foreslåede definition af CO₂-fangst, jf. det foreslåede nr. 1, og CO₂-fangst vil indgå som en del af CO₂-fangstaktiviteterne.

CO₂-fangstaktiviteter vil ud over CO₂-fangst omfatte aktiviteter, som er knyttet til CO₂-fangst, men ikke nødvendigvis indgår som en del af den fysiske proces med selve CO₂-fangsten. CO₂-fangstaktiviteter vil således strække sig fra de indledende beslutninger om etablering af et CO₂-fangstanlæg, til det pågældende anlæg måtte blive afviklet igen. Det bredere begreb CO₂-fangstaktiviteter anvendes af den grund også i lovforslagets titel for at omfatte alle bestemmelserne i lovforslaget.

CO₂-fangstaktiviteter vil herudover kunne omfatte aktiviteter forbundet med etableringen af et anlæg og den tilknyttede infrastruktur som midlertidige lagre og rørledningsanlæg som defineret i de foreslåede nr. 5 og 6. CO₂-fangstaktiviteter vil endvidere kunne omfatte aktiviteter forbundet med driften, vedligeholdelse og udskiftning af et CO₂-fangstanlæg, og de vil kunne omfatte afviklingen af CO₂-fangstanlæg og den tilknyttede infrastruktur, herunder nedtagning af anlægget og fjernelse af midlertidige lagre og rørledningsanlæg. Endvidere vil CO₂-fangstaktiviteter kunne omfatte indkøb hos tredjemand af CO₂-fangst, transport og lagring af den fangede CO₂. Tredjemand vil her f.eks. kunne være en anden virksomhed placeret inden for samme koncern.

Herudover vil CO₂-fangstaktiviteter kunne omfatte finansiering af CO₂-fangst gennem eksempelvis salg af klimakreditter, røggas indeholdende CO₂ og CO₂ til anvendelse. Det vil dog for så vidt angår denne del for kommuners og kommunale selskabers vedkommende være en forudsætning, at der er udstedt regler i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, om, hvilke finansieringsaktiviteter kommunerne

vil kunne deltage i. Kommunernes hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter omfatter således ikke finansieringsdelen, medmindre der er udstedt regler herom.

Endelig vil CO₂-fangstaktiviteter omfatte kontraktuelle forpligtelser, som følger af deltagelsen i CO₂-fangstaktiviteter, f.eks. hvor der indgås en aftale om indkøb af CO₂-fangst mellem varmeproduktionsvirksomheden og CO₂-fangstselskabet.

Det foreslås, at listen over, hvad der kan betragtes som værende en CO₂-fangstaktivitet, ikke vil være udtømmende. Det skyldes, at der vil kunne tænkes at være andre former for aktiviteter, som ikke nødvendigvis vil være omfattet af de i bestemmelsen oplyste aktiviteter, men som alligevel må anses som en naturlig del af det at drive en CO₂-fangstvirksomhed og fange CO₂.

Det afgørende for, at en aktivitet kan anses som være en naturlig del af processen i forbindelse med CO₂-fangst, finansieringen heraf eller indkøbet af CO₂-fangst, transport og lagring, fra beslutningen om etableringen af CO₂-fangst træffes, til anlægget eventuelt afvikles.

CO₂-fangstaktiviteter vil ikke omfatte beplantning eller lignende, som er sat for at binde CO₂, selvom dette måtte foregå inden for anlæggenes område. Det skyldes, at sådanne ikke aktiviteter ikke være omfattet af definitionen af CO₂-fangst, jf. også den foreslåede definition i CO₂-fangst i nr. 1, og ikke vil være en aktivitet, som er knyttet til CO₂-fangsten.

Deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil i øvrigt typisk kræve, at der er opnået nødvendige og lovbestemte tilladelser, f.eks. miljøgodkendelser efter Miljøvurderingsloven m.v.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad der i denne lov vil skulle forstås ved CO₂-fangstaktivitet, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet CO₂-fangstvirksomhed, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 3, at CO₂-fangstvirksomhed vil blive defineret som et kommunalt selskab eller en privat virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller virksomhed, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller er en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil give kommuner mulighed for at vælge, om de ønsker at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab eller i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirk-

somhed. Bestemmelsen i § 4 vil give private virksomheder samme mulighed.

En CO₂-fangstvirksomhed vil således for det første kunne være et kommunalt CO₂-fangstselskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Det vil endvidere kunne være en privat CO₂-fangstvirksomhed eller et privat CO₂-fangstselskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Endelig vil det kunne være et selskab eller en virksomhed, som både omfatter en CO₂-fangst del og en el- eller varmeproduktionsdel.

Det foreslås med definitionen i nr. 3, at CO₂-fangstvirksomhed vil kunne benyttes som en fælles betegnelse for alle typer af selskabsorganiseringer. Dette vil medvirke til kortere lovbestemmelser og vil bl.a. lette læsningen af de tilknyttede bemærkninger. Hvor det er relevant for sammenhængen, vil kommunale CO₂-fangstselskaber dog også blive omtalt i bemærkningerne.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet midlertidig CO₂-lagring, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 4, at en midlertidig CO₂-lagring vil blive defineret som lagring af CO₂ i et lager placeret nær et CO₂-fangstanlæg til brug for midlertidig lagring af indfanget CO₂ fra et CO₂-fangstanlæg med henblik på videre transport til udnyttelse eller permanent lagring.

Midlertidig lagring vil eksempelvis ske i lagertanke og er typisk nødvendig, hvor der ikke er mulighed for at transportere CO₂ direkte fra fangstanlægget til et permanent lager, eller hvor der er behov for at skifte transportmetode. Dette vil typisk være tilfældet, når der ikke løber en eller flere forbundene rørledninger direkte fra fangstanlægget til et permanent lager.

Midlertidig lagring vil også være relevant, hvor udnyttelse af CO₂'en ikke sker i direkte forbindelse med fangsten.

Der foreslås ikke fastsat en tidsbegrænsning i, hvor længe CO₂'en vil kunne blive midlertidigt lagret. Det afgørende vil være, at lagringen ikke vil få karakter af permanent lagring.

Den foreslåede bestemmelse vil alene have relevans for kommunale CO₂-fangstselskaber, idet definitionen vil være med til at indhegne, hvor langt kommuners hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1 og 2, strækker sig.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad der i denne lov vil skulle forstås ved midlertidig CO₂-lagring, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet rørledningsanlæg, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 5, at rørledningsanlæg vil blive defineret som rørledningsinfrastruktur med nær tilknytning til et CO₂-fangstanlæg til brug for videre transport af den indfangede CO₂, herunder alle hjælpeanlæg, der funktionelt er forbundet til transportsystemet.

Der vil med den foreslåede bestemmelse være tale om rørledningsinfrastruktur, som er placeret i nærheden af et CO₂-fangstanlæg. Rørledningsanlæg omfattet af den foreslåede definition adskiller sig fra lokale rørledningsanlæg, der indgår som en integreret del af fangstanlægget.

Formålet med de pågældende rørledningsanlæg vil være at transportere den fangede CO₂ til eller fra et midlertidigt CO₂-lager og videre til et permanent lager, eller hvor der vil være behov for at skifte transportmetode.

Ud over rørledningsinfrastrukturen foreslås også hjælpeanlæg at være omfattet af den foreslåede definition. Sådanne hjælpeanlæg vil f.eks. kunne være kompressorer, målestationer, pumper, modtagefaciliteter m.v. Det skal hertil præciseres, at hjælpeanlæg vil skulle forstås isoleret til anlæg, der er nødvendige for driften af den rørførte transport af CO₂.

En modtagefacilitet ved rørledningens slutpunkt (eksempelvis en lagringsfacilitet, en mellemlagringsfacilitet eller en anvendelsesfacilitet), hvor formålet med modtagefaciliteten er overdragelse af CO₂'en til lageroperatøren eller anvendelsesvirksomheden, vil ikke være omfattet af lovens afgrænsning af hjælpeanlæg. En modtagefacilitet ved rørledningens startpunkt (eller øvrige tilslutningspunkter på rørføringen), hvor formålet med modtagefaciliteten er overdragelse af CO₂'en til rørledningsoperatøren, vil dog være omfattet af lovens afgrænsning af hjælpeanlæg.

Den foreslåede bestemmelse vil alene have relevans for kommunale CO₂-fangstselskaber, idet definitionen vil være med til at indhegne, hvor langt kommuners hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1 og 2, strækker sig.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad der i denne lov vil skulle forstås ved rørledningsanlæg, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Til § 3

Det følger af varmeforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmeforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmeforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmeforsyningsvirksomhed, hvis visse betingelser er opfyldt.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Der henvises endvidere til pkt. 3.1.1 om gældende ret i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at en kommune alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter knyttet til et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen eller kommunerne ejer helt eller delvist, jf. dog stk. 2.

Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2.

En kommune vil med bestemmelsen have adgang til at deltage i alle led af processen i forbindelse med CO₂-fangst, dvs. etablere et CO₂-fangstanlæg med tilhørende midlertidige lagre og lokal rørinfrastruktur og drive, vedligeholde og udskifte anlægget. Kommunens deltagelse i visse CO₂-fangstaktiviteter vil dog forudsætte, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil blive udstedt regler herom. Det drejer sig om kommuners adgang til at deltage i aktiviteter, der relaterer sig til finansieringen af CO₂-fangsten, f.eks. salg af røggas indeholdende CO₂ eller CO₂ til anvendelse.

Kommunen vil ikke med bestemmelsen have adgang til at deltage i de led i værdikæden, som følger efter CO₂-fangsten, dvs. transporten, lagringen eller anvendelsen, men kommunen vil kunne betale en tredjemand for at transportere eller lagre den fangede CO₂.

En kommune må alene varetage CO₂-fangstaktiviteter på egne el- eller varmforsyningsvirksomheder. Det betyder, at kommunens CO₂-fangstselskab, jf. det foreslåede 2. pkt., vil skulle være placeret i kommunen. Det samme vil gøre sig

gældende vedrørende de midlertidige lagre og den lokale rørinfrastruktur.

Varetager en kommune varmforsyningsvirksomhed i en anden kommune efter § 2 b, stk. 2, i varmforsyningsloven, vil kommunen dog også her kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter.

En kommune vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter sammen med andre. Det kan både være andre kommuner eller andre private virksomheder. En kommune vil således f.eks. kunne indgå i et samarbejde med andre kommuner efter § 60 i kommunestyrelsesloven og oprette et CO₂-fangstselskab under forudsætning af, at betingelserne for kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter fortsat vil kunne overholdes. Det vil f.eks. sige, at kommunalbestyrelsen i de samarbejdende kommuner fortsat vil skulle træffe beslutning ved garantistillelse, økonomisk forpligtelser ved kontrakter og indskud af kapital, jf. de foreslåede bestemmelser i § 8, stk. 3, § 9, stk. 3, og § 10, stk. 3.

Hvor kommuner indgår i et samarbejde med andre kommuner og eksempelvis opretter et fælles CO₂-fangstselskab, vil disse kommuner også kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter uden for sin egen kommunegrænse, men fortsat inden for kommunegrænserne i de kommuner, som der er indgået et samarbejde med.

Det vil være en forudsætning, at der alene vil blive fanget CO₂ på kommunens på el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen eller kommunerne ejer helt eller delvist.

Hvis en eller flere kommuner indgår i et samarbejde med private virksomheder, vil de forudsætninger, som gælder for kommunerne fortsat finde anvendelse uanset kommunens ejerandel af et fælles CO₂-fangstselskab. Det vil f.eks. være en forudsætning, at CO₂-fangstvirksomheden oprettes som et kapitalselskab, jf. det foreslåede 2. pkt.

Muligheden for at indgå i partnerskaber vil kunne medvirke til at formindske den risiko, som en kommune vil påtage sig ved at investere i CO₂-fangst på kommunalt ejede (kraft)varmeanlæg.

Der henvises endvidere til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, at en kommune, som helt eller delvist ejer en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som en del af hjemlen til at kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter også vil kunne indkøbe en CO₂-fangstydelse af en anden virksomhed. Kommunen vil således kunne betale en anden virksomhed for at fange den CO₂, som stammer fra produktionen af el eller varme i virksomheden, og fjerne den fra virksomheden (transport og lagring). Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂.

Den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil kunne indgå en aftale med CO₂-fangstvirksomheden, som hvis der blev indgået en aftale om enhver anden levering af en ydelse til virksomheden, herunder hvordan ydelsen skal finansieres, og hvor længe aftalen skal løbe. Den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil f.eks. kunne finansiere indkøbet af CO₂-fangsten ved at give CO₂-fangstvirksomheden adgang til at benytte den CO₂, som selskabet fanger hos el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvorefter selskabet vil kunne videresælge denne og den vej vil have mulighed for at opnå en fortjeneste. Virksomheden vil endvidere kunne give virksomheden en ret til at sælge klimakreditter baseret på den CO₂, som virksomheden fanger.

Herudover vil en varmeproduktionsvirksomhed have mulighed for hos sin varmeaftager, f.eks. et fjernvarmeselskab, at opkræve en betaling svarende til den værdi, som er sparet på indkøb af CO₂-kvoter og på afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i varmeforsyningsloven § 20 a, jf. lovforslagets § 29, nr. 7. Fjernvarmeselskabet vil have samme mulighed for at opkræve værdien hos sine varmeaftagere (varmeforbrugere). Denne betaling vil kunne benyttes til finansieringen af indkøbet af CO₂-fangst hos den anden CO₂-fangstvirksomhed.

Hvor der som følge af CO₂-fangsten opstår overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, vil disse også kunne anvendes til at finansiere CO₂-fangst, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 1. De nærmere regler for, hvordan de gratis tildelte CO₂-kvoter kan overføres m.v. vil følge af regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2.

Udgifter til CO₂-fangst anses ikke for at være en nødvendig omkostning i forbindelse med levering af varme, jf. § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven. Finansieringen af indkøbet af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed vil således ikke kunne ske gennem varmeprisen. Af den grund vil det være nødvendigt for varmeproduktionsvirksomheden at sikre, at der er adskillelse mellem varmeregnskabet, som ligger til grund for fastsættelsen af varmeprisen, og regnskabet som vedrører CO₂-fangsten. Med lovforslagets § 11, stk. 1, foreslås der fastsat et krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteter og produktion af opvarmet vand eller damp. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”). Det følger således af aftalen, at der skal gives hjemmel til, at kommuner kan organisere CO₂-fangst i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangsten indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommuner få hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter uden at være omfattet af de betingelser, som gælder for kommuners deltagelse i virk-

somhed med nær tilknytning til en el- eller varmeproduktionsvirksomhed i medfør af varme- og elforsyningslovene, herunder at CO₂-fangstvirksomheden skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end el- eller varmeproduktionsvirksomheden, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne. Hermed fjernes en barriere for kommuners deltagelse i CO₂-fangst, hvorefter antallet af potentielle fangstaktører forøges.

Ud over CO₂-fangst vil kommuner med aftalen få hjemmel til at eje rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe rørene har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse til fangstanlægget, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1. Kommunerne vil endvidere få mulighed for at eje installationer til midlertidig lagring af CO₂ i tilknytning til rørledningerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2.

Ved, at kommunerne som en del af CO₂-fangstaktiviteterne får mulighed for at eje infrastruktur inklusiv midlertidig lagring, sikres det, at projekter ikke forhindres, fordi en tredjepart ikke måtte ønske at etablere en kortere rørstrækning i forbindelse med et kommunalt ejet CO₂-fangstanlæg.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. pkt., foreslås det, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab, der vil kunne være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Det vil således for det første som en forudsætning for kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, at det sker på kommercielle vilkår. Det vil sige, at kommunens CO₂-fangstselskab vil skulle drives som ethvert andet privatejet selskab, og kommunen vil kunne optjene et overskud i selskabet. Kommuner vil dog, hvis de modtager uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i en CO₂-fangstvirksomhed, skulle registrere disse med henblik på reducere af kommunens statstilskud, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12.

Det vil endvidere være en forudsætning, at kommunens varetagelse af CO₂-fangstaktiviteter vil ske ved, at kommunen vil være kapitalejer i et kapitalselskab. Det betyder, at etableringen og driften m.v. af det kommunale CO₂-fangstselskab vil være omfattet af reglerne i selskabsloven, som fastsætter reglerne for kapitalselskaber.

Det følger af selskabslovens § 5, nr. 18, at et kapitalselskab vil kunne være et anpartsselskab eller et aktieselskab, herunder et partnerselskab. En kommune vil således kunne vælge en af de tre organisationsformer til sit CO₂-fangstselskab.

Det følger videre af selskabslovens § 5, nr. 16, at en kapitalejer vil være enhver ejer af en eller flere kapitalandele, og at kapitalandele, jf. lovens § 5, nr. 15, vil være en aktie eller anpart. At kommunen vil skulle optræde som kapitale-

jer i selskabet betyder således, at kommunen vil alene vil kunne være aktionær eller anpartshaver og dermed alene vil kunne hæfte med sit indskud i selskabet. Hvor der måtte blive etableret et partnerselskab (P/S) til varetage af CO₂-fangstaktiviteterne, vil kommunen kun kunne optræde som kommanditist og ikke som komplementar, jf. § 2, stk. 2, i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, medmindre den kommunale selskabsorganisering sikrer, at kommunen fortsat alene vil hæfte med sit indskud.

Det vil ikke være en forudsætning, at kommunen selv opretter et kapitalselskab, men kommunen vil også f.eks. kunne indtræde i et eksisterende selskab. Det kan f.eks. ske gennem et kommunalt holdingselskab.

Hvor en kommune indgår i et samarbejde med eksempelvis en privat virksomhed, vil det følge af den foreslåede bestemmelse, at det fælles selskab vil skulle være etableret som et kapitalselskab uanset kommunens ejerandel.

Det foreslås endelig med bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., at kommuner, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, enten vil kunne varetage disse aktiviteter i et selskab eller flere selskaber, og som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

En kommune vil således kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller flere selskaber, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. En kommune vil kunne oprette et særskilt selskab til at varetage alle CO₂-fangstaktiviteter, eller kommunen vil kunne vælge at opdele CO₂-fangstaktiviteterne i flere selskaber. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. Kommunen vil f.eks. kunne vælge at oprette et selskab, som varetager selve CO₂-fangsten, og et andet selskab som står for de midlertidige lagre og rørledningsanlæg. Opdeling i to adskilte selskaber vil kunne være relevant, hvor kommunen indgår i et samarbejde med en anden virksomhed om dele af CO₂-fangstaktiviteterne.

Kommunen vil også kunne varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et eventuelt allerede eksisterende selskab, hvor kommunen varetager andre aktiviteter, forudsat at der ikke efter andre regler måtte være noget til hinder herfor. Hvis en del af det pågældende selskabs formål er eller bliver at varetage CO₂-fangstaktiviteter, vil det betyde, at der vil være tale om et CO₂-fangstselskab, som vil være omfattet af reglerne i dette lovforslag, herunder kravet til selskabsformen. Dette vil også være tilfældet, selv om omkostninger til eller indtægter fra andre aktiviteter overstiger omkostninger og indtægter fra CO₂-fangst, og hvor CO₂-fangst således ikke vil kunne siges at være selskabets hovedformål.

Det vil dog være muligt at udskille visse funktioner relateret til CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab, uden at dette selskab vil blive betegnet som en CO₂-fangstvirksom-

hed. Det vil f.eks. være muligt at have et særskilt selskab, som varetager serviceringen af flere af kommunens forsyningsselskaber, herunder CO₂-fangstvirksomheden, uden at serviceselskabet hermed vil blive betragtet som en CO₂-fangstvirksomhed.

Det vil ikke være en forudsætning, at CO₂-fangstselskabet organisatorisk er placeret direkte under kommunen. Selskabet vil således kunne placeres i en koncern sammen med andre selskaber og virksomheder, f.eks. i samme koncern som andre af kommunens virksomheder, f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed, eller det vil kunne være placeret som et datterselskab til et andet selskab eller virksomhed. Hvor kommunen placerer CO₂-fangstselskabet i samme koncern som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det dog bl.a. skulle sikres, at leveringen af ydelser mellem de to enheder sker på markedsvilkår af hensyn til fastsættelsen af den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle betale for varmeleveringen fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

Hvor el- eller varmeproduktionsvirksomheden ikke i forvejen er oprettet som et kapitalselskab, vil virksomheden skulle etableres som et sådan i de tilfælde, hvor kommunen vælger at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i denne virksomhed.

For bl.a. affaldsforbrændingsanlæg følger det af varmeforsyningslovens § 2 b, stk. 3, at disse fra den 1. januar 2025 vil skulle drives i et aktie- eller anpartsselskab. Det følger endvidere af lovforslagets § 29, nr. 2, at der i varmeforsyningslovens § 2 b indsættes et nyt stk. 4, hvorefter en kommune vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg.

Det vil som nævnt være et krav for kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, at det sker på kommercielle vilkår. Hvor kommunen vælger at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som varmeproduktionen, vil dette dog ikke betyde, at også varmeproduktionen skal drives på kommercielle vilkår. Det vil dog være en forudsætning, at omkostninger, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteterne, f.eks. omkostninger til etablering og drift af anlægget og de tilknyttede rørledningsanlæg og midlertidige lokale lagre, ikke vil blive indregnet i de nødvendige udgifter, som ligger til grund for den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle betale for varmeleveringen, jf. varmeforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises nærmere til reglerne om regnskabsmæssig adskillelse i lovforslagets § 11.

Det vil være en forudsætning for kommunens mulighed for at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som varme- eller elproduktion, at selskabet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, er selskabsmæssigt adskilt fra selskaber eller virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmeforsyning. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, vil

dog ikke udelukke, at de adskilte selskaber eller virksomheder placeres inden for samme koncern forudsat, at levering af ydelser mellem de to enheder sker inden for rammerne af varmforsyningsloven, herunder reglerne om indregning af nødvendige udgifter i prisen for varmelevering efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises endvidere til pkt. 3.3.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale selskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af aftalen. Det følger således heraf, at kommunal CO₂-fangst skal ske i selskab med begrænset ansvar. Dette imødekommes ved, at kommunale CO₂-fangstselskaber vil skulle organiseres som et kapitalselskab. Hermed vil den økonomiske risiko, som en kommune, og dermed kommunens borgere, løber i forbindelse med en investering i CO₂-fangst, blive begrænset til kommunens indskud i selskabet.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere imødekomme dele af *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021, hvor det er aftalt, at CCS skal udrulles på markedsmæssige vilkår. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Det følger bl.a. af denne aftale, at kommunerne, herunder kommunalt ejede (kraft)varmeværker, skal kunne deltage i CO₂-fangst, og at der skal sikres lige konkurrence mellem kommunalt og privat ejede selskaber i forbindelse med udbud af CCS-puljen.

Der henvises herudover til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindel-

se med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattende af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattende af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 2, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommuner uanset stk. 1 vil kunne deltage i visse CO₂-fangstaktiviteter, når disse vil kunne medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter, CO₂ til anvendelse og røggas indeholdende CO₂, og regler om, at salget skal ske på kommercielle vilkår.

Det følger af aftalen, at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af klimakreditter og salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren. Dette tiltag vil ligestille kommunale anlæg med private og skabe en ny finansieringskilde til CO₂-fangst og -lagring.

Etablering af CO₂-fangst i Danmark er nyt, og området er i udvikling, og der ses derfor ikke på nuværende tidspunkt at være et marked for at sælge klimakreditter eller CO₂ til anvendelse. I forlængelse af aftalen og for at sikre, at kommunerne vil kunne benytte eventuelle indtægter gennem bl.a. salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, foreslås det at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommuner og kommunale selskaber også vil kunne deltage i den type CO₂-fangstaktiviteter.

Der følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at kommuner som udgangspunkt er afskåret fra alene eller i samarbejde med andre at drive handel, industri eller finansiel virksomhed, medmindre der foreligger lovhjemmel hertil.

Ved en klimakredit forstås et elektronisk dokument, som dokumenterer, at en vis mængde CO₂ er indfanget, og mængden kan fratrækkes i en virksomheds klimaregnskaber.

Ved CO₂ til anvendelse (CCU) forstås indfangelse og anvendelse af den indfangede CO₂ til forskellige formål, her-

under plastmaterialer og kulstofholdige Power-to-X-brændsler og brændstoffer til luft- og skibsfarten ved at blande det fangede kulstof med brint produceret af grøn elektricitet (Power-to-X-teknologier). Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det vil i reglerne blive forudsat, at det vil være den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som udleder CO₂'en, der vil have rettigheden hertil, og at den kommunale virksomhed således i forbindelse med CO₂-fangst vil kunne benytte adgangen til de dertilhørende klimakreditter eller adgangen til den indfangede CO₂ som en del af aftalen om CO₂-fangst.

Der vil også med tiden kunne vise sig andre mulige finansieringskilder, eller der vil kunne ske ændringer i betingelserne for deltagelse i allerede eksisterende markeder. Det foreslås derfor, at reglerne fastsættes som en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler i bekendtgørelse om, hvilke øvrige CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil skulle have hjemmel til at deltage i. På den måde vil reglerne kunne opdateres, hvor der måtte ske ændringer i markedet og på den måde sikre, at kommuner vil kunne deltage i samme aktiviteter som private.

Det foreslås, at hjemlen vil være begrænset til alene at omfatte aktiviteter, som kan bidrage til at finansiere CO₂-fangsten. Det vil betyde, at der ikke med den foreslåede bemyndigelse vil kunne udstedes regler, som vil give kommuner hjemmel til at deltage i andre former for CO₂-fangstaktiviteter, som ikke er relateret til et behov for at kunne sikre kommuner adgang til en ny finansieringskilde. Der vil således f.eks. ikke kunne udstedes regler, som vil give kommuner adgang til at deltage i andre led i CCS-værdien som f.eks. transporten af den fangede CO₂.

Bemyndigelsen vil endvidere være begrænset således, at der vil skulle være tale om en finansieringskilde knyttet til CO₂-fangstaktiviteter, som kommunen gennem de kommunale selskaber i øvrigt vil have hjemmel til at deltage i, og det vil skulle være en finansieringskilde, som private CO₂-fangstaktører også vil kunne benytte. Der vil således ikke med bemyndigelsen kunne udstedes regler, som vil udvide kommunens mulighed for at finansiere med kommunale midler på anden måde end i de foreslåede bestemmelser i §§ 8, 9 og 10. Bemyndigelsen vil endvidere ikke kunne anvendes til at fastsætte regler, som vil give kommuner (gennem de kommunale selskaber) adgang til finansiering gennem varmemeforbrugerne på andre måder end de, som allerede følger af lovforslaget, herunder den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 7.

Bemyndigelsen vil kunne anvendes til at give kommuner (gennem kommunale selskaber) hjemmel til at deltage i aktiviteter, som ellers på andre forsyningsområder vil kunne betegnes som tilknyttede aktiviteter. Efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene vil kommuner f.eks. kunne deltage i forskellige former for aktiviteter, som udspringer

af varme- og elforsyningen. Sådanne aktiviteter vil eksempelvis kunne være udnyttelse af særlig viden opstået i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteterne eller forsknings-, udviklings-, og demonstrationsvirksomhed i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter.

Hvor private CO₂-fangstaktører vil kunne deltage i sådanne aktiviteter og herigennem vil kunne opnå en indtægt til at finansiere CO₂-fangsten, foreslås det, at kommunerne også vil skulle have mulighed for at opnå samme indtjening. Der vil ikke – som det ellers vil være tilfældet ved kommuners deltagelse i tilknyttede aktiviteter – være en grænse for, hvor stor en omsætning der må være på aktiviteten.

En betingelse for kommunal deltagelse i de omfattede finansieringsaktiviteter vil være, at det vil skulle ske på kommercielle vilkår. Det betyder, at kommunernes handel med klimakreditter eller CO₂ til anvendelse m.v. vil skulle foregå på det frie marked. Prisdannelsen ved salg af klimakreditter eller CO₂ vil dannes på markedsvilkår, herunder gennem udbud og efterspørgsel.

Det forventes på nuværende tidspunkt, at der vil blive udstedt en bekendtgørelse, som vil udmønte denne bemyndigelse, og der som minimum vil give kommuner (gennem de kommunale selskaber) hjemmel til at sælge klimakreditter, CO₂ til anvendelse eller røggas indeholdende CO₂.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale selskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en bred bemyndigelse til fastsættelse af regler om kommunale finansieringskilder, som skal sikre, at kommunerne (gennem de kommunale selskaber) ikke vil være afskåret fra deltagelse i andre aktiviteter med henblik på finansiering af CO₂-fangst, hvor dette måtte vise sig relevant.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommunale anlæg blive ligestillet med private virksomheder i forhold til adgangen til kunne benytte klimakreditter og CO₂ til anvendelse m.v. som en finansieringskilde af CO₂-fangstaktiviteter. Dette vil endvidere bidrage til at fastholde de økono-

miske incitamentter for alle aktører i markedet, som skal bidrage til en fortsat CO₂-fangst.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, hvilke opgaver en kommune vil kunne deltage i som tilknyttet virksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i tilknyttet virksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden (hovedvirksomheden). Kravet om hovedvirksomheden betyder, at virksomheden omfattet af varmforsyningsloven skal være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Herudover skal den tilknyttede virksomhed have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, hvilke opgaver en kommune vil kunne deltage i som tilknyttet virksomhed.

Det er en betingelse for kommunens deltagelse i den tilknyttede virksomhed, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem virksomhed omfattet elforsyningslovens § 2, stk. 1, og den deraf udspringende tilknyttede virksomhed og endvidere, at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 3, 1. pkt., foreslås det, at

klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede stk. 1 og 2, vil kunne deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves.

Et kommunalt ejet CO₂-fangstselskab vil med en udmøntning af den foreslåede bemyndigelse få mulighed for at deltage i aktiviteter, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteten, og som har nær tilknytning hertil. Reglerne vil både kunne omfatte de tilfælde, hvor den tilknyttede aktivitet udøves et særskilt selskab, og hvor aktiviteten udøves inden for samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter. Reglerne om tilknyttet virksomhed har sammenhæng med de foreslåede modregningsregler i §§ 12 og 13, da en kommunalt ejet virksomhed kan anvende midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af loven, på aktiviteter omfattet af stk. 3, uden at der vil skulle ske modregning i kommunernes bloktilskud.

Ved nær tilknytning forstås en naturlig og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og den tilknyttede aktivitet. Der er tale om en konkret vurdering, om det er tilfældet. I denne vurdering indgår en række parametre, herunder aktivitetens karakter. Omfattes der om flere aktiviteter, vil aktiviteterne skulle vurderes separat.

Det er ikke en forudsætning ved vurderingen af den nære tilknytning, at den tilknyttede aktivitet vil skulle foranstalles med henblik på finansiering af CO₂-fangst, som det beskrives i det foreslåede stk. 2. Aktiviteterne vil f.eks. kunne være hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcer, uden at de tilknyttede aktiviteter udøves med henblik på at finansiere CO₂-fangstaktiviteten.

Der vil kunne være et overlap i, hvilke former for aktiviteter som vil kunne være omfattet af denne bemyndigelse og af den foreslåede bemyndigelser i stk. 2. I vurderingen af, om der vil skulle fastsættes regler om en bestemt aktivitet efter det foreslåede stk. 2 eller 3, vil således indgå en vurdering af, hvorvidt der vil være behov for at begrænse den kommunale aktivitet. I så fald vil ministeren kunne benytte bemyndigelsen i stk. 3.

Deltagelsen i CO₂-fangstaktiviteter omfattet af det foreslåede stk. 1 vil skulle være den primære virksomhed eller hovedvirksomheden i forhold til den tilknyttede aktivitet. Kravet om hovedvirksomhed betyder, at virksomheden vil skulle være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Den tilknyttede virksomhed vil skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden. Deltager en kommune i flere tilknyttede aktiviteter i forhold til den samme hovedvirksomhed, vil den samlede tilknyttede virksomhed også skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, beregnet ud fra samme parametre.

Med bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed vil skulle udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold samt regler om tilsyn.

Det foreslås endvidere efter stk. 3, 3. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om en omsætningsgrænse, når den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter.

Hvor det måtte blive vurderet, at der vil være et behov for at fastsætte en begrænsning af en kommunal aktivitet knyttet til CO₂-fangst, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om kommunernes tilknyttede aktiviteter på CO₂-fangstområdet på samme måde, som der er regler om tilknyttet aktivitet på varme- og elområdet.

Med den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren for det første kunne fastsætte krav om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves i selskaber med begrænset ansvar. Det vil medføre, at tilknyttede aktiviteter ikke vil kunne varetages i kommunen, men vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra kommunen. Hensigten hermed er at afskærme kommunen fra eventuelle risici, som måtte være forbundet med den tilknyttede aktivitet, idet risikoen holdes inden for selskabets økonomi.

Ministerens vil endvidere med den foreslåede bemyndigelse kunne fastsætte regler om, at kommuner ikke skal kunne indskyde kapital eller stille garanti for den tilknyttede virksomhed.

Ministerens vil endvidere kunne fastsætte regler om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves på kommercielle vilkår. Et krav om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves på kommercielle vilkår, skal ses i sammenhæng med, at det efter EU's regler om statsstøtte kræves, at investering i aktiviteterne og den efterfølgende drift vil skulle ske på kommercielle vilkår og vil skulle vurderes på grundlag af det markedsøkonomiske investorprincip. Det betyder, at der ikke vil være tale om statsstøtte, hvis kommunen handler som en normal markedsinvestor, der søger et normalt udbytte.

Den tilknyttede aktivitet vil skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den hovedvirksomhed, den knytter sig til. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i den forbindelse kunne fastsætte regler, som vil gælde i de tilfælde, hvor det vil være muligt, at den tilknyttede aktivitet varetages i samme selskab, som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter. Det vil kunne være regler om en omsætningsgrænse som den, der følger af § 2 f, stk. 3, i varmforsyningsloven. Ministerens vil endvidere her kunne fastsætte et krav om regnskabsmæssig adskillelse.

Der vil være tale om en konkret vurdering, men som ud-

gangspunkt vil omsætningen for de tilknyttede aktiviteter skulle være mindre end halvdelen af omsætningen for hovedvirksomheden svarende til de gældende regler på el- og varmforsyningsområdet. Ved omsætning forstås salgsværdien af produkter og tjenesteydelser m.v. fratrukket prisnedsdrag, merværdiafgift og anden skat, der er direkte forbundet med salget, jf. bilag 1 til årsregnskabsloven. Omsætningsgrænsen vil løbende kunne reguleres.

Hvis en tilknyttet virksomhed bliver af en sådan størrelsesorden, at den ikke længere måtte have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, vil kommunen ikke længere have hjemmel til aktiviteten efter stk. 3. Kommunen vil herefter alene kunne fortsætte aktiviteten, såfremt den har hjemmel i anden lovgivning. Når aktiviteten udøves i en virksomhed omfattet af de foreslåede §§ 12 og 13, vil aktiviteten herudover fra det øjeblik, den ikke længere kan anses for tilknyttet, være omfattet af § 13, stk. 1, hvorefter der kræves tilladelse til bevarelse af ejerandele, hvis der påbegyndes væsentlige nye aktiviteter.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale selskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse.

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om tilsynet med de tilknyttede aktiviteter, hvor der måtte blive udstedt regler herom. Der vil således kunne fastsættes regler om, at Forsyningstilsynet vil være tilsynsmyndighed i de tilfælde, hvor tilsynet ikke er omfattet af Ankestyrelsens tilsyn

Det følger ikke af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommuner skal kunne deltage i tilknyttede aktiviteter som på varme- og elområdet, men det vurderes at være hensigtsmæssigt også på CO₂-fangstområdet at give kommunerne denne adgang for ikke at miste potentialet i noget, som kommunen vil kunne tilbyde, og som potentielt vil kunne bidrage til yderligere CO₂-fangst og andet klimarelateret gennem f.eks. vidensdeling. Herudover vil hensynet være at mindske potentielt værdispild.

Der findes ikke i varmforsyningsloven en regel om selskabsmæssig adskillelse for privatejede virksomheder, og disse vil således kunne inkludere andre aktiviteter i samme virksomhed som varmforsyningen, hvis det sker som en såkaldt sideordnet aktivitet. Der henvises nærmere til pkt. 3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 4 foreslås det, at private virksomheder, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, vil kunne varetage disse aktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse vil en privat virksomhed således kunne vælge at varetage sine aktiviteter knyttet til CO₂-fangst i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der stilles ikke i den foreslåede bestemmelse krav til selskabsformen.

Ved private virksomheder forstås alle typer virksomheder, som ikke er kommunalt ejede. Virksomheder, som er helt eller delvist kommunalt ejede, vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1.

Den privatejede CO₂-fangstvirksomhed vil ikke inden for rammerne af denne lov kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i andre typer virksomheder end el- eller varmeproduktionsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke, at en privat virksomhed vil kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

En privat virksomhed (eller en privatperson) vil således kunne oprette en særskilt virksomhed til at varetage CO₂-fangstaktiviteter. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. Den private virksomhed vil også kunne varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i en eventuelt allerede eksisterende virksomhed, hvor der varetages andre aktiviteter, forudsat at der ikke efter andre regler måtte være noget til hinder herfor. Det vil afhænge af denne virksomheds formål, hvorvidt det vil blive betegnet som en CO₂-fangstvirksomhed.

Den private virksomhed vil endvidere f.eks. kunne vælge at opdele sine CO₂-fangstaktiviteter mellem en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og en særskilt virksomhed.

En privat virksomhed vil kunne eje en CO₂-fangstvirksomhed sammen en eller flere kommuner, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt.

Hvor den private virksomhed har placeret sin CO₂-fangstvirksomhed i samme koncern som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det bl.a. skulle sikres, at leveringen af ydelser mellem de to enheder sker på markedsvilkår af hensyn til fastsættelsen af den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle

betale for varmeleveringen fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

Hvor den private virksomhed varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det være en forudsætning, at omkostninger, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteterne, f.eks. omkostninger til etablering og drift af anlægget og de tilknyttede rør og midlertidige lokale lagre, ikke vil blive indregnet i de nødvendige udgifter, som ligger til grund for den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle betale for varmeleveringen, jf. varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises nærmere til reglerne om regnskabsmæssig adskillelse i lovforslagets § 11.

Det vil være en forudsætning for den private virksomheds mulighed for at varetage sine aktiviteter knyttet til CO₂-fangst i samme virksomhed som varme- eller elproduktion, at virksomheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, er selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmforsyning. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, vil dog ikke udelukke, at de adskilte virksomheder placeres inden for samme koncern, forudsat at levering af ydelser mellem de to enheder sker inden for rammerne af varmforsyningsloven, herunder reglerne om indregning af nødvendige udgifter i prisen for varmelevering efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Forsyningstilsynet vil for så vidt angår det økonomiske forhold mellem CO₂-fangst delen og varmeproduktionsdelen af en virksomhed efter den foreslåede bestemmelse føre tilsyn hermed i medfør af regler i varmforsyningsloven og den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*. Det følger således af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangst i en særskilt CO₂-fangstvirksomhed eller lade CO₂-fangsten indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

Ved at sikre en fleksibilitet i valget af selskabsorganisering gives der mulighed for, at de fleste kendte projektorganiseringer vil kunne gennemføres, og at potentielle CO₂-fangstprojekter ikke må opgives, fordi der ikke er mulighed for at gennemføre projektet i den selskabskonstruktion, som de pågældende kommuner eller private virksomheder måtte foretrække.

Til § 5

Der findes ikke i varmforsyningsloven eller i elforsyningsloven regler om, at en virksomhed, som varetager CO₂-fangst skal være selskabsmæssigt adskilt fra selskaber, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller

damp. Der henvises nærmere til pkt. 3.3.1 om gældende ret i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 5, stk. 1, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil denne CO₂-fangstvirksomhed skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmeforsyning.

Ved fremføringsanlæg forstås de anlæg, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om varmeforsyning. Det vil sige, at både distributions- og transmissionsnet (fjernvarmenet) vil være omfattede af den foreslåede bestemmelse.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at der skal stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Det vil gælde uanset ejerskab.

Investeringer i CO₂-fangst forventes at være af en vis størrelsesorden, og samtidig er markedet for CO₂-fangst i Danmark fortsat i sin opstartsfasen. Det betyder, at der kan være en vis risiko forbundet med investeringer i CO₂-fangst.

Det følger endvidere af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i en særskilt CO₂-fangstvirksomhed eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Det vil således være muligt for både kommuner og for private virksomheder at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed. Der henvises nærmere til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er hensigten i aftalen, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke må overvæltes på varmemeforbrugerne. Hvor CO₂-fangstaktiviteter varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, betyder det, at omkostninger til CO₂-fangstaktiviteterne ikke må indgå i varmeregnskabet og således ikke vil kunne indregnes i varmeprisen.

En forudsætning om, at omkostninger til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke må overvæltes på varmemeforbrugerne, vil dog ikke fuldstændig beskytte dem i forhold til den risiko, der vil være forbundet med investeringerne i CO₂-fangst. Der vil således fortsat kunne være en risiko for forbrugerne i det tilfælde, at varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, måtte gå konkurs. I sådan et tilfælde vil varmemeforbrugerne kunne risikere at miste sin fjernvarmeforsyning, ligesom det er vil kunne være andre afledte konsekvenser af konkursen.

Ved at stille krav, at fjernvarmenettet ikke må ligge i samme virksomhed som den virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteterne, afskærmes fjernvarmenettet i for-

hold til en eventuel konkurs i varmeproduktionsvirksomheden.

Det følger således af den foreslåede bestemmelse, at en kommune eller en privat virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle sikre, at denne virksomhed er selskabsmæssigt adskilt fra fremføringsanlæg, som aftager varme fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

Der vil ikke i forbindelse med den foreslåede bestemmelse blive stillet krav til, hvordan den virksomhed, som ejer fjernvarmenettet efter selskabsudskillelsen, vil skulle være organiseret. Der vil således f.eks. både kunne være tale om et aktie- eller anpartsselskab eller et interessentskab.

Der vil endvidere ikke blive fastsat begrænsninger i, hvem der vil kunne eje det pågældende fjernvarmenet. Det vil således f.eks. kunne være ejet af forbrugerne, eller det vil kunne være ejet af samme ejer som varmeproduktionsvirksomheden, f.eks. kommunen. Det vil endvidere være muligt at placere fjernvarmevirksomheden i samme koncern som varmeproduktionsvirksomheden.

Fjernvarmevirksomheden vil være omfattet af reglerne i varmeforsyningsloven, og det vil således skulle overholde de på ethvert tidspunkt gældende regler. Det vil bl.a. sige regler, som måtte fastsætte krav til eller begrænsninger i, hvordan virksomheden kan organiseres, eller hvem der kan være ejer af virksomheden.

Den selskabsmæssige adskillelse af fjernvarmenettet fra varmeproduktionsvirksomheden skal være gennemført, inden der investeres i CO₂-fangst i virksomheden. Det vil sige, at fjernvarmevirksomheden vil skulle være stiftet, inden varmeproduktionsvirksomheden påbegynder CO₂-fangstaktiviteter. Det vil f.eks. betyde, at der i virksomheden vil kunne træffes beslutning om at ville investere i CO₂-fangst, men at virksomheden ikke vil kunne indgå aftaler om etablering eller drift af et CO₂-fangstanlæg med tilhørende rørledningsanlæg, mellemlager m.v., før der er oprettet en virksomhed til fjernvarmenettet. For kommunale affaldsforbrændingsanlæg, som i medfør af § 2 b, stk. 3, og §§ 2 h-i, skal udskilles i sit eget aktie- eller anpartsselskab, og som i medfør af § 29, nr. 2, i dette lovforslag, vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil det være det tidspunkt, hvor aktie- eller anpartsselskabet med affaldsforbrændingsanlægget er stiftet, som har betydning for, hvornår virksomheden vil kunne påbegynde CO₂-fangstaktiviteter.

Det afgørende er, at den risiko, som er forbundet med investeringen i CO₂-fangst, skal være adskilt fra fjernvarmenettet, således at fjernvarmenettet ikke i tilfælde af en konkurs i varmeproduktionsvirksomheden vil kunne indgå i dennes konkursbo. Der henvises nærmere til af pkt. 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Kravet om selskabsmæssig adskillelse mellem fjernvarmen-

ettet og varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, medfører ikke, at de ikke må varetages andre aktiviteter i samme virksomhed som fjernvarmenettet, hvis ikke anden regulering er til hinder herfor.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale selskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse. Ankestyrelsen vil således ikke føre tilsyn med den el- eller varmeforsyningsvirksomhed, som eventuelt vil skulle spaltes med en udskillelse af aktiviteter forbundet med fremføringsanlægget.

Med den foreslåede bestemmelse vil en varmeproduktionsvirksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter, og et fjernvarmenet være selskabsmæssigt adskilt, og de varmebrugere, som er tilknyttet fjernvarmenettet, vil på den måde være afskærmet fra den risiko, der kan følge af en investering i CO₂-fangst f.eks. i forbindelse med en konkurs i varmeproduktionsvirksomheden. I sådan et tilfælde vil varmebrugerne miste en kilde til varme, som vil skulle erstattes, men de vil ikke miste det fjernvarmenet, som de er tilknyttet.

Der henvises endvidere pkt. 3.3.2 om beskyttelse af varmebrugere og pkt. 9.2 vedrørende lov om tjenesteydelser i det indre marked i lovforslagets almindelige bemærkninger.

CO₂-fangstaktiviteter kan efter gældende ret ikke betragtes som en del af et vandselskabs vand- eller spildevandsforsyningsaktivitet (hovedvirksomhed) og kan heller ikke betragtes som en nødvendig udgift for vandselskaberne i forbindelse med vandforsyning eller spildevandsforsyning. Der er heller ikke hjemmel i bekendtgørelse nr. 793 om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed af 21. juni 2024 til, at et vandselskab kan udøve CO₂-fangstaktiviteter som tilknyttet virksomhed, da denne aktivitet ikke er opført på den udtømmende liste i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, over aktiviteter, som et vandselskab må udøve som tilknyttet virksomhed. Et vandselskab må således efter gældende ret hverken udføre CO₂-fangstaktiviteter eller indregne udgifter hertil i taksterne. Der findes imidlertid ikke udtrykkelige regler om, at vandselskaber ikke må udøve CO₂-fangstaktiviteter. Der henvises til pkt. 3.7.1.3 om gældende ret i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 5, *stk. 2*, at CO₂-fangstaktiviteter ikke må udøves i et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller et selskab, som er helt eller delvist og direkte eller indirekte ejet af et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5.

Der foreslås ikke hermed nogen ændringer af, hvilke aktiviteter et vandselskab kan udføre eller takstfinansiere, da det allerede følger af gældende ret, at et vandselskab ikke må udføre eller takstfinansiere CO₂-fangstaktiviteter, men det foreslås, for at undgå tvivl, at fastsætte en udtrykkelig bestemmelse herom, som også omfatter selskaber, som er helt eller delvist og direkte eller indirekte ejet af et vandselskab omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5.

Dermed bliver det klart, at vandselskaber omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, ikke kan udføre CO₂-fangst, f.eks. i forbindelse med forbrænding af spildevandsslam, eller direkte eller indirekte eje eller være medejer af et selskab, som udfører CO₂-fangstaktiviteter.

Forslaget ændrer ikke på, at et vandselskab kan tillade, at andre for egen regning opstiller anlæg til CO₂-fangst på et vandselskabs anlæg, forudsat at vandselskabet ikke har udgifter i den forbindelse, og herudover indgår aftalen på markedsmæssige vilkår, jf. vandsektorlovens § 19, stk. 4.

Desuden er det hensigten, at det præciseres i § 1, stk. 2, i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, at vandselskabets aktiviteter vedrørende salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter og udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed, ikke omfatter CO₂-fangstaktiviteter.

Til § 6

Der findes ikke regler om, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed i tilfælde af statsstøttet CO₂-fangst vil skulle tillægge en værdi af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter til varmeprisen.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 6, *stk. 1, 1. pkt.*, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmeforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget skulle lægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmeforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring. Efter det foreslåede 2. *pkt.*, vil værdien, jf. 1. *pkt.*, skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det foreslås med lovforslagets § 29, nr. 7, at der i varme-

forsyningslovens § 20 a indsættes en ny bestemmelse, hvorefter kollektive varmforsyningsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW ved CO₂-fangst vil kunne lægge en værdi til varmeprisen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, som svarer til de udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som disse ville kunne indregne i varmeprisen, hvis der ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring i forbindelse med varmeproduktionen. Der vil ikke i medfør af den foreslåede bestemmelse være et krav om at skulle tillægge værdien til varmeprisen.

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1. pkt., vil der i modsætning til den foreslåede bestemmelse i § 20 a i varmforsyningsloven, jf. lovforslagets § 29, nr. 7, blive stillet krav om, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil skulle tillægge den fulde værdi af besparelsen i de tilfælde, hvor der er tildelt statsstøtte til de CO₂-fangstaktiviteter, som er årsag til besparelsen.

Det vil alene være de afgifter, som ville kunne indregnes i varmeprisen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, hvis der ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring, som vil være omfattet af bestemmelsen. Afgifter efter CO₂-kvoteloven vil f.eks. ikke være omfattet, jf. § 20, stk. 10, i varmforsyningsloven. Det prisloft, som der kan fastsættes regler om efter varmforsyningslovens § 20, stk. 4, vil kunne have betydning for, hvorvidt en udgift ville kunne indregnes i varmeprisen og dermed, om værdien heraf vil kunne tillægges i medfør af den foreslåede bestemmelse. Der henvises endvidere til pkt. 3.4.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det vil ikke have betydning for den foreslåede bestemmelse, hvorvidt besparelsen i udgifter til betaling af afgifter skyldes, at de pågældende afgifter som følge af CO₂-fangst ikke opkræves, eller om afgifterne som følge af CO₂-fangst kan søges tilbagebetalt.

Ved statsstøtte eller statslig støtte forstås al støtte, der er omfattet af EU's statsstøttebegreb, som det er defineret i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) art. 107, stk. 1, herunder støtte fra staten og kommuner m.v.

I stk. 1, 2. pkt., foreslås det fastsat, at værdien omfattet af 1. pkt. vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet. Det betyder, at el- eller varmeproduktionsvirksomheden enten vil skulle overføre værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter til den adskilte CO₂-fangstvirksomhed eller CO₂-fangstdelen af virksomheden, jf. de foreslåede bestemmelser i § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4. CO₂-fangstvirksomheden vil herefter være forpligtet til i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangsten at angive værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter som en indtægt, der vil skulle modregnes i støttebeløbet.

Dette svarer til den gældende regel i § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, hvorefter overskydende gratis CO₂-kvoter,

som skyldes statsstøttet CO₂-fangst, skal overføres til CO₂-fangstenhenden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Bestemmelsen i § 20, stk. 9, foreslås indsat i dette lovforslag med de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1, og § 29, nr. 5. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, vil være nødvendig for at sikre, at de statsstøtteretlige regler er overholdt, jf. også pkt. 9.1 om statsstøtteretlige aspekter i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af bestemmelsen i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3. Forsyningstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 18 kunne indhente oplysninger til brug for dette tilsyn, herunder oplysninger, som dokumenterer varmeproduktionsvirksomhedens vurdering af de sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter og værdifastsættelsen heraf. Herudover kan Forsyningstilsynet indhente oplysninger om overførsel af værdien.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der findes ikke regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om tillæg af værdien af sparede CO₂-kvoterne, herunder om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 6, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne efter det foreslåede stk. 1.

Betaling af sparede CO₂-kvoter og afgifter må ifølge *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* ikke medføre øgede omkostninger for varmeforbrugere end ved betaling for faktiske udgifter til disse kvoter og afgifter. Ved betaling af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Der vil derfor være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede udgifter CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. Værdifastsættelsen vil være relevant for så vidt angår CO₂-kvoterne, idet der kan være forskel på, hvad disse kvoter vil kunne erhverves for.

For så vidt angår afgifterne vil værdifastsættelsen heraf følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil klima-, energi- og forsyningsministeren skulle fastsætte

regler om, hvordan værdien af sparede CO₂-kvoter skal fastsættes.

Ved fastsættelsen af reglerne vil der kunne blive taget udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilization and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Det vil være et krav, at den fulde værdi af CO₂-kvoterne bliver tillagt til varmeprisen for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af stk. 2. Forsyningstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 18 kunne indhente oplysninger til brug for dette tilsyn, herunder oplysninger, som dokumenterer varmeproduktionsvirksomhedens vurdering af de sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter og værdifastsættelsen heraf.

Regler om værdifastsættelse vil være af hensyn til varmeforbrugerne, idet der herigennem vil kunne fastsættes et loft over værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoterne. Reglerne vil endvidere medvirke til at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Der henvises nærmere til pkt. 9.1 om statsstøtteretlige aspekter i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Det følger af varmeforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det følger videre af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.1.2 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 1, foreslås det, at har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg fået meddelelse, jf. lov om CO₂-kvoter, om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, som virksomheden har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende CO₂-kvoter CO₂-fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden efter det foreslåede stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter reglerne for de tilfælde, hvor antallet af gratis tildelte CO₂-kvoter, som var-

meproduktionsvirksomheden i medfør af § 9 i lov om CO₂-kvoter har fået meddelelse om, er større end det antal, som anlægget har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og hvor dette overskud skyldes CO₂-fangstaktiviteter.

De overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter vil i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne overføres til den, som har varetaget CO₂-fangstaktiviteterne. Der vil være to måder at overføre de overskydende CO₂-kvoter på. Hvilken måde, der vil være relevant at benytte, vil afhænge af, om CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en virksomhed, som er adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, eller om aktiviteterne er varetaget i samme virksomhed som varmeproduktionsvirksomheden.

Hvis CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en virksomhed, som er adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, hvorfra der fanges CO₂, vil de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter kunne overføres til denne virksomhed. Hvis CO₂-fangstaktiviteterne varetages af den samme virksomhed som varmeproduktionsvirksomheden, hvorfra der fanges CO₂, vil overførslen af CO₂-kvoterne kunne ske inden for samme virksomhed. De overskydende CO₂-kvoter vil således kunne overføres fra varmeproduktionsdelen af virksomheden til CO₂-fangst delen. Det vil ikke være muligt at overføre CO₂-kvoterne til en anden end den virksomhed, som har varetaget de CO₂-fangstaktiviteter, som har bevirket overskuddet af de gratis tildelte CO₂-kvoter. Varmeproduktionsvirksomheden vil ikke selv kunne vælge at beholde de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter. De vil i så fald skulle modregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 9, i varmeforsyningsloven.

Overførslen vil enten kunne ske ved en overførsel af CO₂-kvoterne til en konto i CO₂-kvoteregisteret tilhørende CO₂-fangstvirksomheden, eller der vil kunne ske en overførsel af værdien af de overskydende CO₂-kvoter. Hvilken metode til overførsel, der vil kunne benyttes, vil følge af de nærmere regler, som vil blive udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 3.

Det foreslås, at bestemmelsen i stk. 1 indsættes i denne lov i stedet for i varmeforsyningsloven, idet denne lov vil fastsætte reglerne om CO₂-fangstaktiviteter, herunder regler om finansieringen, som de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter anses som værende en del af.

Den foreslåede bestemmelse er i formuleringen tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter i det omfang, at denne har krav herpå i medfør af EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”gi-

ver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, jf. den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, og efter reglerne i varmemforsyningsloven. Tilsynet vil skulle fastlægge, om der er sket overførsel af CO₂-kvoter, herunder om alle er overført. Hvis det ikke er tilfældet, vil de overskydende CO₂-kvoter skulle modregnes i varmeprisen efter § 20, stk. 9, i varmemforsyningsloven, og tilsynet hermed vil følge af tilsynet med prisreguleringen i varmemforsyningsloven.

Forsyningstilsynet vil kunne benytte beføjelsen i den foreslåede bestemmelse i § 18 til at anmode varmeproduktionsvirksomheden om oplysninger om, hvilke overskydende CO₂-kvoter der anses for at være opstået som følge af CO₂-fangst, og hvilke der eventuelt er overført til CO₂-fangstvirksomheden.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.2.2, 3.4.3.2 og 3.6 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvoraf det bl.a. følger, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemforbrugerne. Det vil medføre, at gratis tildelte CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Hensigten med i den foreslåede bestemmelse at fastsætte, at de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter eller værdien heraf vil kunne overføres til CO₂-fangstvirksomheden er at sikre, at CO₂-kvoterne i overensstemmelse med aftalen vil kunne medvirke til at finansiere CO₂-fangstaktiviteter.

Finansiering vil kunne ske ved at sælge de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter. CO₂-kvoter er et finansielt instrument og har en værdi, som vil kunne sælges på CO₂-kvotehandelsmarkedet ligesom et finansielt aktiv. En gratis tildelt CO₂-kvote er en almindelig CO₂-kvote, som anlægget blot har fået gratis. Salget foregår på samme måde, som hvis anlægget ejer børsnoterede aktier, der kan sælges på børsen. Hvis CO₂-fangstvirksomheden, der har fået CO₂-kvoten tildelt, ikke selv skal bruge den, så vil anlægget kunne sælge CO₂-kvoten på kvotemarkedet.

Den foreslåede bestemmelse vil på baggrund af aftalen blive udvidet i forhold til den gældende bestemmelse om overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i forbindelse

med CO₂-fangst i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., idet det foreslåede stk. 1 også vil omfatte gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af ikke-støttede CO₂-fangstaktiviteter, i modsætning til varmemforsyningslovens bestemmelse, som alene omfatter støttet CO₂-fangst. Det foreslåede stk. 1 vil erstatte bestemmelsen i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. og 3. pkt., jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 5.

Det vil endvidere medføre, at værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af ikke-støtte CO₂-fangst på samme måde som ved støttet CO₂-fangst ikke med den foreslåede bestemmelse vil blive modregnet i priserne for ydelser omfattet af varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, medmindre varmeproduktionsvirksomheden, hvor CO₂-fangsten er gennemført, ikke vælger at overføre CO₂-kvoterne. Overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter, vil fortsat blive modregnet i priserne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 5.

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.1.2 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 2, foreslås det, at skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter det foreslåede stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, skulle overføre de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteten efter det foreslåede stk. 3.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastsat, at i de tilfælde, hvor der er tildelt statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteter, og hvor den pågældende CO₂-fangst har ført til, at der i en varmeproduktionsvirksomhed er opstået et overskud af gratis tildelte CO₂-kvoter, vil disse kvoter skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden. Det vil således ikke som efter det foreslåede stk. 1 være en mulighed at undlade at overføre de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter.

De overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter vil i medfør af den foreslåede bestemmelse skulle overføres til den, som har varetaget de statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter. Det vil følge nærmere af de regler, som vil blive udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3, hvordan overførslen kan eller vil skulle foregå.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i*

forsyningssektoren, hvoraf det bl.a. følger, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemeforbrugerne. Det vil medføre, at gratis tildelte CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at de statsstøtteretlige regler bliver overholdt, og en overførsel af de gratis tildelte CO₂-kvoter til den CO₂-fangstvirksomhed, som har modtaget statsstøtte, vil betyde en indtægt for denne virksomhed, som igen vil medføre en nedsættelse af støttebeløbet.

At overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden vil betyde, at disse ikke som efter de gældende regler i varmemeforsyningslovens § 20, stk. 9, vil blive modregnet i varmeprisen.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.2.2, 3.4.3.2 og 3.6 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forsyningstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, føre tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2. Tilsynet vil skulle fastlægge, om der er sket overførsel af CO₂-kvoter, herunder om alle er overført, fra varmeproduktionsvirksomheden i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3.

Forsyningstilsynet vil kunne benytte beføjelsen i den foreslåede bestemmelse i § 18 til at anmode varmeproduktionsvirksomheden om oplysninger om, hvilke overskydende CO₂-kvoter der anses for at være opstået som følge af støttet CO₂-fangst, og at disse er overført efter reglerne i det foreslåede stk. 3.

Det følger af varmemeforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9, og regler om administration af ordningerne.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.1.2 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 3, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, jf. de foreslåede stk. 1 og 2, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bestemmelse få bemyndigelse til at fastsætte regler om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne, jf. de foreslåede stk. 1 og 2. Det vil bl.a. i reglerne blive fastsat, i hvilke tilfælde der vil skulle ske overførsel af gratis tildelte

CO₂-kvoter mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, og i hvilke tilfælde værdien af de overskydende CO₂-kvoter eventuelt vil skulle overføres.

Overførsel mellem konti vil kunne være relevant i de tilfælde, hvor de overskydende CO₂-kvoter overføres fra varmeproduktionsvirksomheden, hvor der fanges den CO₂, som har bevirket et overskud i CO₂-kvoterne, og den særskilte CO₂-fangstvirksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteterne. Det vil i dette tilfælde være overladt til CO₂-fangstvirksomheden at realisere værdien af de modtagne gratis tildelte CO₂-kvoter.

Overførsel af værdien af overskydende CO₂-kvoter vil kunne være relevant, hvor overførslen af CO₂-kvoterne vil ske inden for samme virksomhed i de tilfælde, hvor varmeproduktionsvirksomheden også varetager CO₂-fangstaktiviteterne. Her vil der kunne fastsættes regler om, at værdien vil skulle overføres mellem regnskabet for varmeproduktion og CO₂-fangstaktiviteterne. Der vil endvidere i den forbindelse kunne fastsættes regler om, at varmeproduktionsvirksomheden vil skulle realisere værdien af de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, inden den realiserede værdi overføres til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteterne.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse endvidere kunne fastsættes regler om valgfrihed mellem metoderne for overførsel. Det vil i så fald følge af reglerne, at parterne vil kunne aftale, om der vil skulle ske en overførsel af CO₂-kvoterne mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, om der skal ske overførsel af en beregnet værdi af CO₂-kvoterne, eller om det i stedet skal være en realiseret værdi af CO₂-kvoterne. Der vil endvidere kunne fastsættes regler om, at valgfriheden alene vil gælde i visse tilfælde som f.eks. ved overførsel mellem adskilte virksomheder.

Regler om fremgangsmåden vil endvidere kunne omfatte, på hvilke tidspunkter de overskydende CO₂-kvoter vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden eller -regnskabet. Hensynet til at fastsætte sådanne regler vil være at sikre, at der ikke vil blive overført gratis tildelte CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden, før CO₂-kvoterne reelt er kommet i overskud som følge af CO₂-fangsten. Tilsvarende regler om tidspunktet for opgørelsen af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i medfør af varmemeforsyningslovens § 20, stk. 9, er fast i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion.

Regler om værdifastsættelse vil være relevant i de tilfælde, hvor der ikke er tale om overførsel af gratis tildelte CO₂-kvoter mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, men hvor der i stedet sker en overførsel af værdien af de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter.

Regler om værdifastsættelse vil tage udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev be-

nyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få hjemmel til at fastsætte de nævnte regler, idet der vil være tale om mere detaljerede regler, og idet det på den måde bl.a. vil gøre det mere smidigt om nødvendigt at tilpasse reglerne til de aktuelle omstændigheder i markedet for CO₂-fangst og finansieringen heraf, som de gratis tildelte CO₂-kvoter vil være en del af.

Forsyningstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, føre tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3. Tilsynet vil skulle fastlægge, om der er sket overførsel af CO₂-kvoter, herunder om alle er overført, fra varmeproduktionsvirksomheden i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3.

Forsyningstilsynet vil kunne benytte beføjelsen i den foreslåede bestemmelse i § 18 til at anmode varmeproduktionsvirksomheden om oplysninger om, hvilke overskydende CO₂-kvoter der anses for at være opstået som følge af CO₂-fangst, og at disse er overført efter reglerne i det foreslåede stk. 3.

Der henvises endvidere til pkt. 3.4.2.2, 3.4.3.2 og 3.6 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvoraf det bl.a. følger, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst skal overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemeforbrugerne. Det vil medføre, at gratis tildelte CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Det foreslåede stk. 3 vil medføre, at der som efter den gældende bestemmelse i varmeforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. også den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 5, ikke vil ske modregning i varmeprisen i varmeforsyningslovens § 20, stk. 1.

Til § 8

Det følger af varmeforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmeforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmeforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmeforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmeforsyningsloven, som

udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmeforsyningsvirksomhed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmeforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmeforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 8, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog det foreslåede stk. 2.

CO₂-fangstvirksomheden vil organisatorisk kunne være placeret direkte under kommunen eller vil kunne være placeret under et en anden kommunal virksomhed, f.eks. et holdingselskab, eller som et datterselskab.

Ved kommuner forstås i den foreslåede bestemmelse også

såkalde særkommuner oprettet efter § 60 i kommunestyrelsesloven.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., at kommuner vil få hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Med dette forstås bl.a. fangst af CO₂, midlertidig lagring og ejerskab af rørledningsanlæg m.v. og indkøb af CO₂-fangst hos tredjemand og kontraktuelle forpligtelser forbundet med CO₂-fangstaktiviteterne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. Kommunens hjemmel til at deltage i CO₂-fangst omfatter ikke transporten af den fangede CO₂, herunder via rør eller lastbiler, og den omfatter ikke anvendelsen af den fangede CO₂. Kommuner vil skulle deltage i CO₂-fangstaktiviteterne på kommercielle vilkår.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der vil således her være tale om et CO₂-fangstselskab, og denne term benyttes i bemærkningerne.

Hvor der vil være behov for at optage lån for f.eks. at etablere et CO₂-fangstanlæg, kan det vise sig at være svært for kommunalt ejede selskaber at optage lån på markedet uden kommunal garantistillelse på lånet.

I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder og skal ikke længere begrænses til anlæg på over 25 MW. Herefter skal kommunerne kunne bære risiko uanset anlæggets størrelse i form af garanti for lån i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at stille garanti for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten. Endelig følger det af aftalen, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

En kommune må som udgangspunkt ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne drive handel, håndværk, industri eller finansiel virksomhed. En sådan adgang vil kræve en lovhjemmel. En kommune må endvidere ikke i medfør af kommunalfuldmagtsreglerne yde erhvervsstøtte, som f.eks. at stille garanti for lån, herunder til kommunalt ejede selskaber. Det vil således være nødvendigt at fastsætte regler i denne lov om, at kommuner må stille garanti for selskaber, som deltager i CO₂-fangst.

Med den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 1, vil en kom-

mune, som planlægger at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, kunne stille garanti for anlægsinvesteringer i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg, som omfattet af kommunens hjemmel. Ved anlægsinvesteringer forstås de investeringer, som knytter sig til etableringen af et fangstanlæg med installationer til fordråbning, pumper, rørledningsanlæg og midlertidige lagre. Hvor det er relevant, vil kommunen også kunne stille garanti for lån i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstselskab eller garanti i forbindelse med overtagelse af en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed, f.eks. til erhvervelse af aktier svarende til § 2 e, stk. 3, i varmeforsyningsloven, hvorefter en kommune kan stille garanti for lånoptagelse til finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg med en eleffekt over 25 MW, som er omfattet af lov om elforsyning.

Kommunen vil kunne stille garanti, uanset om etablering af CO₂-fangst sker i et særskilt selskab, eller om det etableres inden for samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt.

En kommune, som allerede har etableret et CO₂-fangstanlæg, og som planlægger at udskifte eller udvide anlægget eller den tilknyttede infrastruktur, vil endvidere med den foreslåede bestemmelse kunne stille garanti for lånoptagelse til investeringer heri. Herudover vil kommunen kunne stille garanti for lånoptagelse til investeringer i driftsaktiviteter, herunder investeringer forbundet med anlæggets eller den lokale infrastrukturens vedligeholdelse.

Den foreslåede bestemmelse giver ikke kommuner adgang til, i de tilfælde hvor kommunen varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab, som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., at stille garanti for lånoptagelse af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter vedrørende andre aktiviteter i selskaber. Kommunens adgang til at stille garanti for disse aktiviteter vil følge af reglerne i varmeforsyningsloven eller elforsyningsloven.

Kommunen vil også kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af lån i forbindelse med en hel eller delvis overtagelse af et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og ved hel eller delvis overtagelse af CO₂-fangstdelen i en CO₂-fangstvirksomhed, hvor CO₂-fangsten er varetaget sammen med varme- eller elproduktionen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt.

En kommune vil således kunne overtage en ejerandel, som tilhører en anden kommune, hvis der f.eks. er tale om et CO₂-fangstselskab, som er ejet af flere kommuner. En kommune vil endvidere helt eller delvist kunne overtage en privatejet CO₂-fangstvirksomhed. Det vil fortsat være en forudsætning for overtagelse, at betingelserne for kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter er opfyldt. Det vil

f.eks. sige, at aktiviteterne skal varetages inden for kommunegrænsen.

Forudsætningerne for en kommunes garantistillelse ved selskabsovertagelse vil være de samme som ved anden garantistillelse. Det vil sige, at kommunen alene vil kunne stille garanti for lån til finansiering af en selskabsovertagelse, hvor kommunen eller et kommunalt selskab efterfølgende vil være selskabets ejer. Kommunen vil således ikke kunne stille garanti for finansiering af tredjemands overtagelse af en CO₂-fangstvirksomhed.

En kommunens garanti for lån ved en hel eller delvis overtagelse af en CO₂-fangstvirksomhed vil alene kunne stilles for den del af selskabet, herunder aktie- eller anpartsandelen, som kommunen vil komme til at eje efter overtagelsen, jf. det foreslåede stk. 2.

En kommune vil endvidere kunne stille garanti for lånoptagelse med henblik på indkøb af en CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed. Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂.

Det vil ikke være en forudsætning for kommunens garantistillelse, at lånet optages af CO₂-fangstselskabet selv. Et moderselskab vil således f.eks. kunne optage et lån på vegne af et datterselskab. Det vil dog være en forudsætning, at lånet er med henblik på at gennemføre CO₂-fangstaktiviteter i det andet selskab. Det vil endvidere være en forudsætning, at der alene stilles garanti for den del af CO₂-fangstselskabet, som kommunen ejer eller vil komme til at eje, jf. det foreslåede stk. 2. Hvor der er tale om, at en kommunalt ejet varmforsyningsvirksomhed optager lånet, vil det være en forudsætning, at der sikres regnskabsmæssig adskillelse mellem lånoptagelsen og varmedelen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11.

Hvor en kommune stiller en garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøttere regler. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begunstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som ikke vil kunne opnås under normale markeds-mæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti, hvor der vil kunne være tale om statsstøtte, vil skulle stilles på markeds-vilkår. En kommune vil således skulle opkræve en garantiprovision på markeds-mæssige vilkår, som svarer til den

provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille. En kommune vil ikke kunne forlange en mindre provision eller lempeligere betingelser, end hvad en anden aktør i markedet ville forlange.

Det vil ikke have betydning for EU's statsstøttere regler, hvis kommunen måtte forlange en højere provision, end hvad der svarer til markeds-vilkårene, idet en højere provision ikke vil medføre en fordel for lånemodtageren i forhold til dennes konkurrenter. Det må dog anses for at stride mod kommunalfuldmagtsreglerne, herunder hvile i sig selv princippet, hvis en kommune benytter adgangen til at stille garanti til at opnå en fortjeneste ud over markedsprisen på bekostning af et kommunalt selskab.

Herudover vil CO₂-fangstaktiviteterne skulle varetages i et kapitalselskab omfattet af selskabsloven, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., og selskabet vil således skulle drives som ethvert andet kapitalselskab, herunder med et eventuelt ansvar for selskabets bestyrelse ved indgåelse af en aftale med kommunen om garantistillelse med en garantiprovision, som er højere, end hvad der vurderes at gælde på markeds-vilkår. Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Kommunen må derfor ikke forlange en højere provision end markedsprisen.

Det foreslås at lade det fremgå direkte af bestemmelsen i stk. 1, at garantistillelsen vil skulle ske under overholdelse af EU's statsstøttere regler. Henvisningen har dog ikke i sig selv en retlig betydning, da statsstøttere reglerne også uden henvisningen er gældende. Formålet med tilføjelsen er alene at skabe klarhed om, at garantistillelse skal være i overensstemmelse med EU's statsstøttere regler. Kommunerne har selv ansvaret for at sikre sig, at garantistillelsen er forenelig med statsstøttere reglerne.

I tilfælde hvor statsstøttere reglerne ikke finder anvendelse, vil der også skulle opkræves garantiprovision på markeds-mæssige vilkår. Lovforslaget regulerer således udtømmende kommunernes adgang til at stille garanti for CO₂-fangst.

En kommune kan med den foreslåede bestemmelse alene stille garanti for CO₂-fangstanlæg m.v., som kommunen selv helt eller delvist ejer i overensstemmelsen med den foreslåede bestemmelse i § 3. Det vil sige, at kommune ikke vil kunne stille garanti for andre CO₂-fangstanlæg m.v., heller ikke selvom om garantien vil blive stillet på markeds-vilkår. Dette afviger fra kommuners adgang til at stille garanti efter reglerne i varmforsyningsloven, som i visse tilfælde giver kommuner adgang til at stille garanti for anlæg, som ikke er kommunalt ejede, men svarer til den adgang til kommuners garantistillelse, som gælder på elforsyningsområdet.

Hvis en kommune ejer et CO₂-fangstanlæg m.v. sammen med andre, f.eks. en anden kommune eller en privat virksomhed, vil kommunen alene kunne stille en garanti, som

svarer til kommunens ejerandel af selskabet, jf. det foreslåede stk. 2.

Kommunale selskaber vil på samme måde som en kommune kunne stille garanti, hvis det er i overensstemmelse med eventuel anden regulering, som selskabet måtte være omfattet af. Det betyder bl.a., at beslutningen om garanti vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde, jf. det foreslåede stk. 3.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med den foreslåede bestemmelse vil en kommune have mulighed for at stille garanti for et lån, som vil skulle anvendes til at varetage CO₂-fangstaktiviteter.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, herunder ved overtagelse af et selskab, hvilket ikke er tilfældet.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet, herunder ved overtagelse af et selskab.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 8, *stk. 2*, at en kommune højst vil kunne stille garanti efter det foreslåede stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller efter garantistillelsen vil komme til at eje.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der vil således her være tale om et CO₂-fangstselskab, og denne term benyttes i bemærkningerne.

Den foreslåede bestemmelse vedrører både en kommunes garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af etabler-

ings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i et CO₂-fangstselskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. det foreslåede stk. 1.

I begge tilfælde vil kommunen alene kunne stille garanti for den del af CO₂-fangstselskabet, som kommunen ejer, eller for den del af en CO₂-fangstselskab, som kommunen i forbindelse med lånoptagelsen vil komme til at eje. Bestemmelsen vil være relevant i de tilfælde, hvor kommunen ejer et CO₂-fangstselskab sammen med en eller flere andre kommuner eller private virksomheder. Hvor der er tale om et kommunalt fællesskab efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, vil det afhænge af den indbyrdes ejerfordeling mellem kommunerne, om hver kommune i fællesskabet vil lige have adgang til at stille garanti for lånefinansieringen ved det kommunale fællesskabs deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter eller ved overtagelse af en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed.

Ved en kommunes ejerandel forstås også tilsvarende et kommunalt selskabs ejerandel, f.eks. et holdingselskabs ejerandel, eller hvor CO₂-fangstselskabet er organiseret som et datterselskab til et kommunalt selskab.

Adgangen for en kommune til højst at kunne stille garanti for sin egen ejerandel svarer til kommuners adgang til at stille garanti på elforsyningsområdet.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 2, overholdes.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse begrænser således rækkevidden af det foreslåede stk. 1. Ved at begrænse kommuners adgang til at stille garanti til, hvad der forholdsmæssigt svarer til kommunens egen ejerandel af et CO₂-fangstselskab, ensrettes reglerne med det, som gælder på elforsyningsområdet, og hvor der også er tale om kommunal deltagelse i aktiviteter på kommercielle vilkår.

Det følger af § 32 i lov om kommunernes styrelse, at garantiforpligtelser skal underskrives af kommunalbestyrelsens formand eller næstformand (næstformænd) og en person, der er bemyndiget dertil af kommunalbestyrelsen.

Det følger endvidere af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og gennemførelse

af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart. Det følger videre af § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås med bestemmelsen i § 8, stk. 3, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds garanti-stillelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Det vil med den foreslåede bestemmelse være en forudsætning for, at en kommune eller en kommunal virksomhed vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter m.v., at beslutningen om en sådan garanti træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

Det betyder, at en kommunes beslutning om at stille garanti uanset størrelsesordenen af den pågældende garanti ikke vil kunne uddelegeres til f.eks. kommunens forvaltning.

Det følger endvidere af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune inden for visse rammer skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at stille garanti. Det vil derfor også være afgørende, at kommunalbestyrelsen ved sin beslutning om at stille garanti er fuldt oplyst om garantiens rækkevidde.

Den foreslåede bestemmelse vil også omfatte kommunale virksomheders garantistillelse. Ved virksomheder forstås også selskaber, hvorfor f.eks. kommunale aktieselskaber (A/S), anpartsselskaber (ApS) og interessentskaber (I/S) vil være omfattede. Bestemmelsen vil omfatte alle kommunale virksomheder. Det vil således også her være en forudsætning, at kommunalbestyrelsen forinden garantistillelsen har truffet beslutning herom på et møde.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 3, overholdes.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Da lån til investeringer i CO₂-fangst vil kunne have en betydelig størrelse, vil kommunen på vegne af det selskab, som optager lånet, med en garanti således også kunne påtage sig en risiko af en betydelig størrelse. I de tilfælde, hvor en

garanti, herunder en garanti stillet af en kommunal virksomhed, aktiveres, kan der være en risiko for kommunens økonomi og hermed ultimativt for kommunens borgere. Med et krav om, at en beslutning om garantier skal træffes af kommunalbestyrelsen, sikres det, at beslutningen om at påtage sig denne risiko, vil blive politisk behandlet af kommunalbestyrelsen.

Forslaget har den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Den foreslåede bestemmelse vil delvist svare til den gældende bestemmelse i § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion om, at en kommunes beslutning om at forpligte sig økonomisk i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Bestemmelsen i § 7 b, stk. 2, foreslås indsat i denne lov i stedet for i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 3, og § 31, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af aftalen, som handler om, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig.

Til § 9

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det foreslås med bestemmelsen i § 9, stk. 1, at en kommune i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og når det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af de CO₂-fangstaktiviteter, kommunen deltager i, jf. det foreslåede nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. det foreslåede nr. 2.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støttestøtte i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring).

Med lovforslagets § 31, nr. 1, foreslås det at ophæve den gældende bestemmelse om kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst i § 7 b i lov om fremme af

effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion og i stedet indsætte en tilsvarende bestemmelse i lovforslagets § 9.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, vil en kommune, herunder en kommunalt ejet virksomhed, kunne påtage sig økonomiske forpligtelser for at sikre gennemførelse af CO₂-fangsten samt gennemførelse af transport og lagring eller anvendelse af den indfangede CO₂, der varetages af tredjepart, som kommunen eller kommunerne indgår kontrakt med. Mens det vil være den kommunalt ejede virksomhed, der vil indgå kontrakten med staten, vil de heraf følgende økonomiske forpligtelser dog i sidste ende påhvile kommunen, hvis denne udnytter den foreslåede hjemmel.

Ved kommuner forstås i den foreslåede bestemmelse også såkaldte særkommuner oprettet efter § 60 i kommunestyrelsesloven.

Den konkrete rækkevidde af de økonomiske forpligtelser, som en kommune med lovforslaget vil få hjemmel til at påtage sig, vil afhænge af de forpligtelser, som den kommunalt ejede virksomhed vil skulle påtage sig i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af statslige støttemidler til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂.

Det afgørende vil være, at indgåelsen af kontrakt med staten om tildeling af midler forudsætter, at en kommunalt ejet virksomhed, der lovligt deltager i CO₂-fangst, og i forlængelse heraf ejerkommunen eller ejerkommunerne, påtager sig den eller de økonomiske forpligtelser.

Uanset organiseringen af den virksomhed, der indgår kontrakt med staten om tildeling af statslige støttemidler til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ og dermed påtager sig de økonomiske forpligtelser til sikring af gennemførelse af fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂, vil den ultimative hæftelse for indfrielse af disse økonomiske forpligtelser i medfør af den foreslåede bestemmelse påhvile den eller de kommuner, som deltager i den virksomhed, der indgår kontrakten med staten om tildeling af støtte i medfør af § 7 a i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og som har påtaget sig forpligtelsen.

Det skal dog understreges, at den foreslåede bestemmelse alene er en hjemmel til, at en kommune kan forpligte sig økonomisk i forbindelse med, at en virksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eventuelt i fællesskab med andre kommuner indgår kontrakt med staten om tildeling af støtte. Det er ikke med den foreslåede bestemmelse reguleret, om alle ejerkommuner vil skulle påtage sig den økonomiske forpligtelse som beskrevet, eller om alle ejerkommuner vil skulle være enige i at påtage sig de økonomiske forpligtelser.

Hvor en kommune forpligter sig økonomisk i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøtteregler. Det betyder, at den

kommunale økonomiske forpligtelse, hvor der vil kunne være tale om statsstøtte, vil skulle stilles på markedsvilkår. En kommune vil således skulle opkræve en provision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille. En kommune vil ikke kunne forlange en mindre provision eller lempeligere betingelser, end hvad en anden aktør i markedet ville forlange. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.2 og 9.1.

Kommunerne vil med den foreslåede bestemmelse være underlagt det almindelige tilsyn med kommuner og kommunale fællesskaber af Ankestyrelsen i medfør af den kommunale styrelseslov.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.2 og 3.5.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

De udvidede økonomiske forpligtelser, som kommunerne vil få hjemmel til at påtage sig vil indebære en økonomisk risiko for de berørte kommuners borgere samtidig med, at fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ for såvel kommuner som deres samarbejdspartner er en ny aktivitet, der spiller ind på tværs af de forskellige forsyningslovgivninger.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, stk. 1, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til denne lov. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners økonomiske forpligtelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftalen med de to foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, vil være en indholdsmæssig videreførelse af bestemmelsen i § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion.

Der findes ikke gældende regler om, at kommuner vil kunne forpligte sig økonomisk for forhold, der udspringer af kontrakter knyttet til CO₂-fangstaktiviteter.

Det foreslås med § 9, stk. 2, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, i forbindelse med kontraktindgåelser knyttet til disse CO₂-fangstaktiviteter med en på forhånd fastsat afgrænsning vil kunne forpligte sig økonomisk for forhold, der udspringer af kontrakterne.

Ved kommuner forstås i den foreslåede bestemmelse også såkaldte særkommuner oprettet efter § 60 i kommunestyrelsesloven.

En kommune vil med den foreslåede bestemmelse således kunne påtage sig at hæfte eller stille garanti for en forpligtel-

se, som indgår som en del af en kontrakt, som knytter sig til en CO₂-fangstaktivitet. Det vil f.eks. kunne være for en bod eller en økonomisk erstatning, som det kommunale CO₂-fangstselskab vil skulle yde over for en anden kontraktspart i tilfælde, hvor CO₂-fangstselskabet ikke lever op til en forpligtelse, som selskabet har påtaget sig i forbindelse med kontraktindgåelsen. Det vil endvidere kunne være for en forpligtelse i en kontrakt, som en varmeforsyningsvirksomhed har indgået med et CO₂-fangstselskab i forbindelse med indkøb af en CO₂-fangstydelse. Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂.

Det vil være en forudsætning for kommunens økonomiske forpligtelse, at der er tale om en kontrakt, som knytter sig til en CO₂-fangstaktivitet, f.eks. levering af røggas indeholdende CO₂ eller CO₂ til anvendelse.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune inden for visse rammer skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at forpligte sig økonomisk. Det vil derfor endvidere være en forudsætning for den økonomiske forpligtelse, at rækkevidden af forpligtelsen på forhånd er afgrænset. Det vil sige, at kommunen f.eks. vil kunne påtage sig at hæfte for eller stille garanti for et bestemt beløb eller for et beløb inden for et nærmere fastsat loft, men kommunen vil ikke kunne påtage sig en økonomisk forpligtelse med en ubegrænset rækkevidde.

Hvor en kommune forpligter sig økonomisk i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøtteregler. Det betyder, at den kommunale økonomiske forpligtelse, hvor der vil kunne være tale om statsstøtte, vil skulle stilles på markedsvilkår. En kommune vil således skulle opkræve en provision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille. En kommune vil ikke kunne forlange en mindre provision eller lempeligere betingelser, end hvad en anden aktør i markedet ville forlange. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.2 og 9.1.

Det vil ikke have betydning for EU's statsstøtteretlige regler, hvis kommunen måtte forlange en højere provision, end hvad der svarer til markedsvilkårene, idet en højere provision ikke vil medføre en fordel for den pågældende virksomhed i forhold til dennes konkurrenter. Det må dog anses for at stride mod kommunalfuldmagtsreglerne, herunder hvile i sig selv princippet, hvis en kommune benytter adgangen til at påtage sig en økonomisk forpligtelse til at opnå en fortjeneste ud over markedsprisen på bekostning af et kommunalt selskab.

Herudover vil CO₂-fangstaktiviteterne skulle varetages i et kapital selskab omfattet af selskabsloven, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., og selskabet vil således

skulle drives som ethvert andet kapital selskab, herunder med et eventuelt ansvar for selskabets bestyrelse ved indgåelse af en aftale med kommunen om en økonomisk forpligtelse med en provision, som er højere, end hvad der vurderes at gælde på markedsvilkår. Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Kommunen må derfor ikke forlange en højere provision end markedsprisen.

I tilfælde hvor statsstøttereglerne ikke finder anvendelse, vil der også skulle opkræves garantiprovision på markedsmæssige vilkår. Lovforslaget regulerer således udtømmende kommunernes adgang til at stille garanti for CO₂-fangst.

Kommunalbestyrelsen vil efter det foreslåede stk. 3 skulle træffe beslutning på et møde om at påtage sig sådan en økonomisk forpligtelse.

Med den foreslåede bestemmelse får en kommune mulighed for at sikre det kommunale CO₂-fangstselskab i forbindelse med selskabets CO₂-fangstkontrakter, hvilket i sidste ende vil kunne være en forudsætning for, at den pågældende kontrakt vil kunne indgås. Herudover vil det med kravet om en afgrænsning af rækkevidden af den økonomiske forpligtelse blive sikret, at det vil være tydeligt for kommunen, hvilken risiko denne maksimalt måtte påtage sig ved den økonomiske forpligtelse.

Af § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion følger det, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. § 7 b, stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås i § 9, stk. 3, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds økonomiske forpligtelse i forbindelse med kontraktindgåelse vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici skal være omfattet af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset valgt organisationsform.

Den foreslåede bestemmelse om, at en kommunes eller kommunal virksomheds beslutning om at forpligte sig økonomisk vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde, skal sikre, at beslutningen behandles politisk i kommunen. Dette skal særligt ses i lyset af størrelsesordenen af den økonomiske forpligtelse, som kommunens borgere ultimativt ville skulle hæfte for, samtidig med de risici, der i øvrigt følger af karakteren af deltagelsen i CO₂-fangstaktiviteter. Det vil derfor også være afgørende, at kommunalbestyrelsen ved sin beslutning om at forpligte sig økonomisk i forbindelse med CO₂-fangstkontrakter er fuldt oplyst om forpligtelsens rækkevidde.

Den foreslåede bestemmelse vil også omfatte kommunale virksomheders økonomiske forpligtelse. Ved virksomheder forstås også selskaber, hvorfor f.eks. kommunale aktieselskaber (A/S), anpartsselskaber (ApS) og interessentskaber (I/S) vil være omfattede. Bestemmelsen vil omfatte alle kommunale virksomheder. Det vil således også her være en forudsætning, at kommunalbestyrelsen, forinden der påtages en økonomisk forpligtelse, har truffet beslutning herom på et møde.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 og 2 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 3, overholdes.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget har den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse tildele af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til denne lov. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners hæftelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftalen med de to foreslåede bestemmelser.

Til § 10

Det følger af varmeforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmeforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmeforsyningsvirksomheden.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmeforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmeforsyningsvirksomhed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmeforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmeforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan yde tilskud til CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres ho-

vedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners tilskud til CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, vil kunne indskyde kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller til finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog det foreslåede stk. 2.

CO₂-fangstvirksomheden vil kunne være organisatorisk placeret direkte under kommunen eller vil kunne være placeret under et andet kommunalt selskab, f.eks. et holdingselskab, eller som et datterselskab.

Ved kommuner forstås i den foreslåede bestemmelse også såkaldte særkommuner oprettet efter § 60 i kommunestyrelsesloven.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalsselskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der vil således her være tale om et CO₂-fangstselskab, og denne term benyttes i bemærkningerne.

Kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske på kommercielle vilkår og gennem et kapitalsselskab, jf. lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt. Der henvises til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstselskaber vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder.

Med den foreslåede bestemmelse vil en kommune have mulighed for at indskyde kapital i et CO₂-fangstselskab. Behovet for kapital kan både forekomme i forbindelse med etableringen af et selskab eller et CO₂-fangstanlæg og efterfølgende i forbindelse med anlæggets drift. Der kan f.eks. opstå behov for en omfattende vedligeholdelse af anlægget eller en udvidelse eller udskiftning af anlægget, og hvor selskabets økonomi ikke giver mulighed for at dække sådanne omkostninger, vil det kunne være nødvendigt, at ejerne tilfører kapital til selskabet. Behovet kan være kendt på forhånd, f.eks. en planlagt udvidelse af CO₂-fangstkapaciteten, eller

der kan være tale om et mere akut behov, som f.eks. behovet for udskiftning af dele af CO₂-fangstanlægget.

Bestemmelsen om kommunalt kapitalindskud vil ikke kun være relevant i forbindelse med etableringen og driften af et CO₂-fangstanlæg m.v., men vil også kunne være relevant i de tilfælde, hvor kommunen helt eller delvist indtræder som ejer i en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed.

Kommunen vil også kunne indskyde kapital til finansiering af en hel eller delvis overtagelse af et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og ved hel eller delvis overtagelse af CO₂-fangstdelen i en CO₂-fangstvirksomhed, hvor CO₂-fangsten er varetaget sammen med varme- eller elproduktionen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt.

En kommune vil således kunne overtage en ejerandel, som tilhører en anden kommune, hvis der f.eks. er tale om et CO₂-fangstselskab, som er ejet af flere kommuner. En kommune vil endvidere helt eller delvist kunne overtage en privatejet CO₂-fangstvirksomhed. Det vil fortsat være en forudsætning for overtagelse, at betingelserne for kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteterne er opfyldt. Det vil f.eks. sige, at aktiviteterne skal varetages på et el- eller varmforsyningsanlæg, som kommunen ejer helt eller delvist.

Kommuners indskud af kapital i et CO₂-fangstselskab vil skulle ske i overensstemmelsen med reglerne i selskabsloven. Hvor kommunen ejer CO₂-fangstselskabet sammen med en anden privat virksomhed eller en anden kommune, vil kapitalindskuddet medføre, at ejerandelene i selskabet ændres, hvorefter den indskydende kommunes ejerandele vil blive forøget.

I de tilfælde, hvor kommunen indskyder kapital i et CO₂-fangstselskab, hvor CO₂-fangsten er varetaget sammen med en varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., eller hvor kapitalindskuddet er med henblik på finansiering af CO₂-fangst, transport og lagring af den indfangede CO₂ foretaget af et andet selskab, vil det i medfør af varmforsyningsloven være nødvendigt, at udgifter i forbindelse med varmeproduktionen holdes adskilt fra andre udgifter, idet det alene vil være de nødvendige udgifter til leveringen af varme, som vil kunne indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven.

Hvor en kommune således indskyder kapital til finansiering af CO₂-fangst, vil dette indskud skulle holdes adskilt fra den del af selskabet, som vedrører varmeproduktionen. Det foreslås i den forbindelse med lovforslagets § 11, stk. 1, at der fastsættes krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteter og produktion af opvarmet vand eller damp i medfør af lov om varmforsyning.

En kommune vil alene i medfør af den foreslåede bestem-

melse kunne indskyde kapital i et CO₂-fangstselskab, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. det foreslåede stk. 2.

En kommune skal inden for rammerne af kommunalfuldmagtsreglerne handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital. En kommune skal endvidere ved indskud af kapital sikre, at indskuddet ikke kommer til at udgøre en form for støtte til selskabet. Det vil ikke være i overensstemmelse med kommunalfuldmagten, idet en kommune ikke må begunstige et enkelt selskab. Det vil endvidere ikke være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregele, hvis en kommune indskyder kapital på mere favorable vilkår.

Kommunale selskaber vil på samme måde som en kommune kunne indskyde kapital, hvis det er i overensstemmelse med eventuel anden regulering, som selskabet måtte være omfattet af. Det betyder bl.a., at beslutningen om garanti vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde, jf. det foreslåede stk. 3.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommunerne skal kunne bære risiko i form af indskud af egenkapital i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at indskyde egenkapital for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

Med den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, sikres det, at kommuner vil have adgang til at bære en risiko som nævnt i aftalen både i forbindelse med kommunens egen etablering af et CO₂-fangstselskab og driften heraf.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan indskyde kapital til CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners indskud af kapital i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 10, *stk. 2*, at en kommune højst vil kunne indskyde kapital efter det foreslåede stk. 1 for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer eller efter kapitalindskuddet vil komme til at eje.

Den foreslåede bestemmelse vedrører en kommunes indskud af kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, *stk. 1, 2. pkt.*, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapital selskab, der kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der vil således her være tale om et CO₂-fangst selskab, og denne term benyttes i bemærkningerne.

Kommunen vil højst kunne indskyde kapital for den del af CO₂-fangstselskabet, som kommunen ejer. Medfører kapitalindskuddet en forhøjelse af kommunens ejerandele i selskabet, vil der her blive taget udgangspunkt i den ejerandel, som kommunen vil have efter kapitalindskuddet. Bestemmelsen vil kunne være relevant i de tilfælde, hvor kommunen ejer et CO₂-fangst selskab sammen med en eller flere andre kommuner eller private virksomheder. Adgangen for en kommune til højst at kunne indskyde kapital for sin egen ejerandel svarer til kommuners adgang til at indskyde kapital på elforsyningsområdet.

Ved en kommunes ejerandel forstås også tilsvarende et kommunalt selskabs ejerandel, f.eks. et holdingselskabs ejerandel, eller hvor CO₂-fangst selskabet er organiseret som et datterselskab til et kommunalt selskab.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter *stk. 1* kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, overholdes.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der findes ikke gældende bestemmelser, som fastsætter at en kommunes beslutning om indskud i forbindelse med CO₂-fangst skal træffes af kommunalbestyrelsen.

Det følger dog af § 7 b, *stk. 1*, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen,

kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart. Det følger videre af § 7 b, *stk. 2*, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. *stk. 1*, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås i bestemmelsen i § 10, *stk. 3*, at beslutning om en kommunes eller en kommunal virksomheds kapitalindskud i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen på et møde.

Det vil med den foreslåede bestemmelse således være en forudsætning for, at en kommune eller en kommunal virksomhed vil kunne indskyde kapital til finansiering af etablerings- og anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, at beslutningen herom træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det betyder, at beslutning om at indskyde kapital uanset størrelsesordenen heraf ikke vil kunne uddelegeres til et andet af kommunens organer eller forvaltningen.

Den foreslåede bestemmelse vil også omfatte kommunale virksomheders kapitalindskud. Ved virksomheder forstås også selskaber, hvor f.eks. kommunale aktieselskaber (A/S), anpartsselskaber (ApS) og interessentskaber (I/S) vil være omfattede. Bestemmelsen vil omfatte alle kommunale virksomheder. Det vil således også her være en forudsætning, at kommunalbestyrelsen forinden kapitalindskuddet har truffet beslutning herom på et møde.

En kommune skal inden for rammerne af kommunalfullmagtsreglerne handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital i et CO₂-fangst selskab. Det vil bl.a. kunne indgå i kommunens beslutning, at kommunen ikke efterfølgende, hvor de f.eks. måtte opstå et overskud i selskabet eventuelt i forlængelse af det kommunale indskud, vil kunne udtage midler fra selskabet uden at blive omfattet af reglerne om modregning i kommunens statstilskud. Det vil også gælde kommunens indskud i selskabet. Der henvises nærmere til den foreslåede § 12 og til pkt. 3.5.2.5. En kommune vil endvidere som alternativ til et indskud i et selskab kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering i selskabet. Det henvises til den foreslåede § 8 og til pkt. 3.5.2.1 og 3.5.3.1.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter *stk. 1* kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 10, *stk. 3*, overholdes.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Særligt i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg kan den være behov for et kommunalt indskud af en vis størrelse. I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (her-

efter ”aftalen”), at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Dette følger allerede af den gældende regler for kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, jf. § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion. Der henvises til pkt. 3.5.1.2, 3.5.2.2 og 3.5.3.2. Den foreslåede bestemmelse vil svare til den gældende bestemmelse i § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion.

Da investeringer i CO₂-fangst vil kunne have en betydelig størrelse, vil kommunen, herunder en kommunal virksomhed, med et kapitalindskud kunne påtage sig en risiko af en betydelig størrelse for kommunens økonomi og hermed ultimativt for kommunens borgere. Med et krav om, at en beslutning om kapitalindskud skal træffes af kommunalbestyrelsen, sikres det, at beslutningen om at påtage sig denne risiko, vil blive politisk behandlet af kommunalbestyrelsen. Det betyder også, at beslutningen om kapitalindskud således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen (udvalg og forvaltningen).

Forslaget har den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af aftalen, som handler om, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig.

Der henvises nærmere til pkt. 3.5.2.3 og 3.5.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Der findes ikke regler om, at der i forbindelse med CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed skal udarbejdes adskilte regnskaber for de to aktiviteter.

For så vidt angår elproduktionsvirksomheder følger det af § 85, stk. 2, at virksomhederne skal føre konsoliderede regnskaber for ikkeelektricitetsrelaterede aktiviteter, som de ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 2 e, stk. 1, 2. pkt., at der ved regnskabsmæssig adskillelse forstås, at virksomheden skal føre konsoliderede regnskaber for produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp, som den ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Der henvises nærmere til pkt. 3.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 11, stk. 1, 1. pkt., at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden omfattet af lov om varmforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte virksomheder.

Det foreslås endvidere i stk. 1, 2. pkt., at det samme vil gælde for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed. Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at hvis CO₂-fangst sker i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, skal der laves særskilte regnskaber for varmeproduktion og øvrige aktiviteter, herunder CO₂-fangst. Det har til hensigt at sikre, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke overvælttes på varmemeforbrugerne. Forsyningstilsynet vil være ansvarlig for tilsynet.

Det er således hensigten med et krav om regnskabsmæssig adskillelse at beskytte varmemeforbrugerne mod, at omkostninger til CO₂-fangst bliver indregnet i prisen for varme. Beskyttelsen ligger i Forsyningstilsynets tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse vil omfatte de tilfælde, hvor en CO₂-fangstvirksomhed varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed.

Både kommunale selskaber, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., og private virksomheder, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 vil være omfattede af den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen vil endvidere omfatte de tilfælde, hvor en el- eller varmeproduktionsvirksomhed indkøber CO₂-fangsten af en anden virksomhed uden selv at varetage CO₂-fangstaktiviteterne. Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås de aktiviteter, som er angivet i den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2, herunder finansiering af CO₂-fangst. En CO₂-fangstvirksomhed vil med den foreslåede således skulle sikre, at omkostninger og indtægter, som relaterer sig til CO₂-fangstaktiviteterne, vil indgå i et særskilt regnskab, som er adskilt fra varmeregnskabet.

Omkostninger i CO₂-fangstregnskabet vil bl.a. omfatte de særlige omkostninger, som knytter sig til etableringen eller udvidelsen af et fangstanlæg med tilhørende lokal infrastruktur. Afskrivninger på anlæg m.v., som alene er tilknyttet CO₂-fangstaktiviteterne vil endvidere være en omkostning, som vil skulle indgå i CO₂-fangstregnskabet. Omkostningerne vil endvidere omfatte de omkostninger, som alene relaterer sig til driften, herunder energi fra varme- og

eldelen af selskabet, og vedligeholdelsen af CO₂-fangstanlægget og den lokale infrastruktur, herunder de midlertidige lagre. For så vidt angår eldelen indsættes omkostningerne hertil, som hvis elektriciteten var købt til spotpris. Også omkostninger til en eventuel afvikling af anlægget vil skulle indgå i CO₂-fangstregnskabet. Endelig vil omkostningerne kunne omfatte indkøb af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed. Ved indkøb af CO₂-fangst forstås også indkøb af transport og lagring af den fangede CO₂.

Indtægter i CO₂-fangstregnskabet vil bl.a. kunne omfatte en overførsel fra varmeproduktionsdelen af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, jf. den foreslåede § 7, stk. 1, værdien af sparede CO₂-kvoter og afgifter, jf. den foreslåede § 6, stk. 1, og varmeforsyningslovens § 20 a, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 7, og salg af CO₂ til anvendelse, jf. regler udstedt i medfør af lovforslagets § 3, stk. 2.

Hvor der er tale om en omkostning, som ikke kan siges at være en særøkonomi, som alene relaterer sig til CO₂-fangstaktiviteterne, vil denne skulle fordeles på de relevante regnskaber ud fra CO₂-fangstvirksomhedens vurdering af, hvilken andel der retteligt bør henføres til hvilket regnskab.

Interne transaktioner, herunder af energi, mellem CO₂-fangst- og varmeproduktionsdelen af selskabet eller virksomheden vil skulle overholde regler i varmeforsyningsloven om, at disse vil skulle ske på markedsvilkår som f.eks. ved transaktioner mellem to adskilte virksomheder uden sammenfald i ejerkredsen.

Formålet med kravet om regnskabsmæssig adskillelse i medfør af den foreslåede bestemmelse er at synliggøre fordelingen af CO₂-fangstvirksomhedens omkostninger mellem CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion, som herefter kan danne grundlag for Forsyningstilsynets tilsyn hermed. Dette tilsyn skal medvirke til at beskytte varmeforbrugerne mod, at omkostninger til CO₂-fangst som udgangspunkt ikke overvælttes på disse ved, at omkostningerne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven.

Reglerne for regnskabsføring for den samlede CO₂-fangstvirksomhed vil fortsat skulle overholde reglerne i årsregnskabsloven.

Der findes ikke regler om, at Forsyningstilsynet i forbindelse med regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed, kan fastsætte regler med krav til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter.

Forsyningstilsynet kan dog bl.a. i medfør af varmeforsyningslovens § 20, stk. 17, 3. pkt., fastsætte regler om, at forelæggelsen af dokumentation skal ledsages af en erklæring afgivet af en registreret revisor, en statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Forsyningstilsynet kan endvidere i medfør af varmeforsyningslovens § 21, stk. 1, 4.

pkt., fastsætte regler om, at en anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor.

Det foreslås med bestemmelsen i § 11, stk. 2, at Forsyningstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

Reglerne vil kunne omfatte, hvordan CO₂-fangstvirksomheden vil skulle dokumentere omkostninger i forbindelse med varetagelsen af CO₂-fangstaktiviteterne, herunder dokumentation af relation til fordelingen af omkostninger, som både vedrører CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion.

Reglerne vil endvidere kunne omfatte krav til dokumentation vedrørende de indtægter, som indgår i CO₂-fangstregnskabet, hvor disse måtte have en afledt betydning for varmeproduktionsregnskabet. Det vil f.eks. kunne være dokumentation vedrørende overførte overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7, eller indtægter, som stammer fra tillæg til varmeprisen af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter eller betaling af afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6.

Reglerne vil herudover kunne indeholde et krav om, at CO₂-fangstregnskabet vil skulle vedlægges en revisorerklæring.

Reglerne vil ikke kunne fastsætte, hvilke omkostninger som vil vedrøre CO₂-fangstaktiviteter og hvilke, som vil vedrøre varmeproduktion, men der vil kunne fastsættes regler om krav til dokumentationen for, at omkostningen er tildelt den ene eller anden aktivitet.

Forsyningstilsynet vil på baggrund af den modtagne dokumentation m.v. herefter i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, kunne træffe afgørelse om fordelingen af omkostninger og indtægter mellem CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion.

Det vil være en forudsætning for fastsættelsen af regler efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, at reglerne er nødvendige af hensyn til gennemførelsen af Forsyningstilsynets tilsyn i forbindelse med den regnskabsmæssige adskillelse efter det foreslåede stk. 1 for herigennem at sikre, at der ikke vil indgå omkostninger, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteterne, i regnskabet vedrørende varmeproduktionen. Dette har til formål at sikre, at alene de nødvendige udgifter i forbindelse med varmeproduktionen og ikke CO₂-fangstaktiviteterne indregnes i varmeprisen efter § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven.

Hvis Forsyningstilsynet ikke fastsætter regler i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil Forsyningstilsynet i stedet fra sag til sag kunne benytte adgangen til at anmode om oplysninger fra den virksomhed, som der føres tilsyn med i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 18. Denne be-

stemmelse vil endvidere kunne benyttes som supplement til eventuelle regler, som måtte være udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 2.

Til § 12

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 1, at kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller har ejet andele i sådanne virksomheder. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 1. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmemforsyningsloven gælder også på virksomheder i en koncern med aktiviteter omfattet af disse love. En CO₂-fangstvirksomhed i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller varmemproduktionsvirksomhed eller i samme virksomhed som sådanne virksomheder vil derfor i dag være omfattet af elforsyningsloven og varmemforsyningslovens modregningsregler.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmemforsyningsloven regulerer imidlertid ikke de tilfælde, hvor en virksomhed alene varetager CO₂-fangstaktiviteter og samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmemforsyningsloven.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 1, foreslås det, at kommuner vil skulle registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af denne lov, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller har ejet andele i sådanne virksomheder.

Kommuner vil ved modtagelse af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af denne lov skulle registrere sådanne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele.

Uddelinger og vederlag ved afståelse vil omfatte enhver form for vederlag, der tilflyder kommuner, herunder også i form af kapitalandele (f.eks. aktier), udbytte eller udlodning ved kapitalnedsættelse. Uddelinger og vederlag ved afståelse vil kunne bestå i kontante beløb, men de vil også kunne bestå i fysiske aktiver, serviceydelser eller rettigheder, eksempelvis fordringer, herunder konvertible obligationer m.v., og støtte til aktiviteter, som kommunen selv lovligt vil kunne støtte.

Hvis den økonomiske værdi består i andet end kontante beløb, vil der skulle foretages en ansættelse af markedsværdien af de pågældende uddelinger eller vederlag pr. rådgivingsdatoen. Der vil ikke kunne fradrages ved uddelinger og vederlag ved afståelse, dvs. at f.eks. sædvanlige handelsomkostninger (udgifter til eksterne rådgivere, tingslysningss afgift m.v.) ikke vil kunne fradrages.

Bestemmelsen vil også gælde, hvis sælgeren eller overdrageren er en virksomhed, som kommunen direkte eller indirekte har en kapitalandel i, eller hvis kommunen opnår et provenu gennem salg eller overdragelse m.v. af en virksom-

hed, der ejer kapitalandele i en CO₂-fangstvirksomhed. Registreringspligten vil omfatte alle de virksomheder, som kommunerne direkte eller indirekte har ejerandele i, og som indgår i en koncernstruktur med virksomheder, der udøver eller i perioden efter lovens ikrafttræden har udøvet aktiviteter omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, lov om elforsyning eller lov om varmemforsyning. Pligten vil derfor kunne omfatte virksomheder, hvis aktiviteter ikke er omfattet af denne lov eller el- og varmemforsyningslovene, som f.eks. vand, gas, biogas og affald.

Det antages, at der ikke i en hel eller delvis kommunalt ejet koncernstruktur findes virksomheder, som udøver andre aktiviteter end disse øvrige forsyningsaktiviteter, som enten oprindeligt udsprang af aktiviteter reguleret af denne lov eller af el- og varmemforsyningslovene, eller er aktiviteter omfattet af kommunalfuldmagten og dermed underlagt hvile i sig selv-princippet. I det omfang der i koncerner måtte findes virksomheder, der driver andre aktiviteter end de nævnte, må det tilsvarende antages, at disse oprindeligt er udsprunget af aktiviteter reguleret af denne lov eller af el- og varmemforsyningslovene eller er aktiviteter omfattet af kommunalfuldmagten. Der vil derfor ikke blive fastsat undtagelser for uddelinger og vederlag, som måtte kunne henføres til sådanne aktiviteter.

Bestemmelsens omfang er tilsvarende den gældende modregningsordning på el- og varmeområdet efter disse love og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

De registrerede uddelinger fra og vederlag ved afståelsen af ejerandele udgør grundlaget for beregningen af modregning i statstilskuddet.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmemforsyningsloven regulerer som nævnt ikke de tilfælde, hvor en virksomhed alene varetager CO₂-fangstaktiviteter og samtidig ikke er i koncern med en virksomhed omfattet af disse love.

De indsatte modregningsregler i denne lov vil blandt andet dække de tilfælde, således at der ikke vil være en kommune, som på grund af en bestemt selskabsorganisering vil falde uden for modregningsreglerne. Formålet med modregningsreglerne opnås således, nemlig at der ikke må anvendes midler, som stammer fra forsyningssektoren, på kommunale opgaver uden modregning. CO₂-fangst er en kommerciel aktivitet, som en kommune alene vil kunne deltage i som følge af hjemlen i den foreslåede § 3. Det er ikke hensigten, at værdi fra denne virksomhed vil skulle kunne føres tilbage til kommunen og anvendes på kommunale kerneopgaver uden modregning. Der henvises til pkt. 3.5.2.5 for en nærmere beskrivelse af overvejelserne.

Bestemmelsen vil således medføre, at kommuner, der ejer CO₂-fangstvirksomheder, og som modtager uddelinger eller vederlag fra afståelse af ejerandele fra virksomheder i en koncern med en CO₂-fangstvirksomhed, vil blive pålagt at

registrere dem, så registreringen som følge af den foreslåede § 12, stk. 9, vil kunne gøres til genstand for modregning i statstilskuddet.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 2, 1. pkt., at selskabsmæssige omstruktureringer ikke er omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejet ejerandele i virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 2. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der er ikke i dag gældende regler for, hvordan selskabsmæssige omstruktureringer omfattet af fusionsskattelovens regler skal håndteres for virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 2*, foreslås det, at selskabsmæssige omstruktureringer ikke vil være omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke vil opnå andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består af den selskabsmæssige omstrukturering. Dette vil dog være betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af det foreslåede stk. 1.

Det følger således af den foreslåede bestemmelse, at kommuner ikke i visse tilfælde af selskabsomstruktureringer vil skulle registrere uddelinger eller vederlag efter det foreslåede stk. 1.

Det vil dog være en forudsætning, at kommunen alene i forbindelse med omstruktureringen vil opnå ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består af den selskabsmæssige omstrukturering. Hvis en kommune ved en selskabsmæssig omstrukturering opnår en mindre ejerandel end før omstruktureringen, vil det blive betragtet som en afståelse af ejerandele, og de overskydende ejerandele vil skulle registreres, jf. det foreslåede stk. 1.

Det vil i øvrigt kun i det omfang, hvor de vederlag, som kommunen opnår som led i den selskabsmæssige omstrukturering, alene vil bestå i ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1, at registreringspligten ikke vil blive udløst.

En senere realisering af de værdier, som kommunen har i form af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1, vil medføre registreringspligt. Pligten vil således indtræde på det tidspunkt, hvor kommunen faktisk oppebærer de pågældende værdier.

Hvis der er tale om en selskabsmæssig omstrukturering, hvor dele af vederlaget ikke består i ejerandele i virksomhe-

der omfattet af stk. 1, vil der for disse deles vedkommende være realiseret et afståelsesvederlag, der er omfattet af stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at en kommune ikke i de nævnte tilfælde af selskabsomstruktureringer vil skulle registrere uddelinger eller vederlag efter det foreslåede stk. 1, idet selskabsmæssige omstruktureringer ikke vil blive betragtet som afståelse af ejerandele, der vil kunne føre til modregning i kommunens statstilskud (bloktilskud) i medfør af det foreslåede stk. 9.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 3, at registreringen, jf. stk. 1, skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 3. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler for, hvad registreringen af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, skal omfatte.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 3*, foreslås det, at registreringen vil skulle omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse.

Bestemmelsen fastsætter de nærmere forudsætninger for, hvad registrering af uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i CO₂-fangstvirksomhederne vil skulle indebære. Det vil således af registreringen skulle fremgå, hvilken dato uddelingen eller vederlaget har været til rådighed for kommunen, og herudover vil beløbsstørrelsen på uddelingen eller vederlaget skulle fremgå.

Rådighedsdatoen vil være det tidspunkt, hvor kommunen har haft rådighed over uddelingen eller vederlaget ved afståelse af ejerandele. Tidspunktet for rådigheden vil være relevant for de foreslåede § 12, stk. 4-6, samt stk. 8 og 9.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at reduktion i statstilskuddet (bloktilskuddet) først vil ske, når udlodningen er til rådighed for kommunen. Hermed vil det blive sikret, at der ikke vil blive foretaget modregning i kommunens bloktilskud, før kommunen har oppebåret den værdi, som stammer fra uddelingerne eller vederlaget.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 4, at ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdato efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 4.

Der er i dag ikke gældende regler for afståelsestidspunktet af uddelinger eller vederlag ved afståelse af ejerandele i

virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som ikke samtidig er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, til fonde eller andre selvejende institutioner.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 4*, foreslås det, at ved afståelse af ejerandele omfattet af det foreslåede stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution vil afståelsestidspunktet blive anset for rådighedsdato efter det foreslåede stk. 3, og der vil efter stk. 1 skulle registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele.

Bestemmelsen vil skulle modvirke tvivl om rækkevidden af de foreslåede stk. 1 og 3 i relation til overdragelser til fonde eller anden selvejende institution. Efter det foreslåede stk. 1 vil der skulle ske registrering af modtagne uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af denne lov eller virksomheder, der direkte eller indirekte har ejet andele i sådanne virksomheder.

Uddelinger og vederlag ved afståelse omfatter enhver form for vederlag, der tilflyder kommuner, herunder også i form af kapitalandele (f.eks. aktier), udbytte eller udlodning ved kapitalnedsættelse. Uddelinger og vederlag ved afståelse vil kunne bestå i kontante beløb, men de vil også kunne bestå i fysiske aktiver, serviceydelser eller rettigheder, eksempelvis fordringer, herunder konvertible obligationer m.v., og støtte til aktiviteter, som kommunen selv lovligt vil kunne støtte.

Hvis den økonomiske værdi består i andet end kontante beløb, vil der skulle foretages en ansættelse af markedsværdien af de pågældende uddelinger eller vederlag pr. rådighedsdatoen jf. det foreslåede stk. 3.

I det omfang vederlaget ved overdragelse af ejerandele til en fond eller anden selvejende institution består i, at fonden efter sit formål løbende også vil skulle varetage kommunale aktiviteter, må rådighedsdatoen allerede fastsættes til tidspunktet for kommunens afståelse af ejerandelene til fonden, og vederlaget vil svare til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Det skyldes, at den fulde værdi af ejerandelene efter overdragelsen vil være til fri rådighed for aktiviteter uden for denne lov.

Hvis overdragelsen til en fond eller anden selvejende institution sker vederlagsfrit, og fonden efter sit formål udelukkende vil skulle varetage aktiviteter omfattet af denne lov, kunne der argumenteres for, at kommunen ikke i relation til det foreslåede stk. 1 vil opnå noget vederlag umiddelbart i forbindelse med overdragelsen, idet kommunen ikke herved vil opnå nogen udvidet rådighed over værdien af de pågældende ejerandele.

Vil der imidlertid senere ske en ændring af fondens formål (permutation), eller måtte midlerne ved fondens opløsning helt eller delvis komme kommunen til gode, vil der på dette tidspunkt skulle opgøres og registreres et vederlag for kommunen efter stk. 1. Det samme gælder, hvis det i fondens formål indgår, at denne løbende vil kunne uddele midler

eller på anden måde støtte kommunale aktiviteter uden for fondens egen virksomhed. I så fald vil vederlaget løbende skulle opgøres og registreres i forbindelse med ydelsen af støtten. Dette anses dog ikke for en hensigtsmæssig retstilstand.

Overdragelser til kommunale fonde og andre selvejende institutioner vil således medføre, at der vil skulle føres tilsyn med fondens vedtægter og virksomhed ikke alene ved afståelse af de pågældende ejerandele, men i hele fondens levetid. Da kommunen typisk vil være stifter eller medstifter af den pågældende fond eller den anden selvejende institution, som efter sit vedtægtsmæssige formål vil varetage nærmere angivne kommunale interesser, er det fundet rimeligt, at kommunen ved overdragelsen til fonden anses for at have rådet over værdien af ejerandelene med den virkning, at der på afståelsestidspunktet vil skulle ske modregning i kommunens statstilskud (registrering af vederlag efter stk. 1).

Endvidere er det fundet rimeligt, at denne modregning vil ske på grundlag af et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de ejerandele, som kommunen har rådet over, uanset om kommunen måtte indskyde eller overdrage de pågældende ejerandele vederlagsfrit til fonden.

Det følger af det anførte, at afståelsestidspunktet vil blive anset for rådighedstidspunkt for det samlede vederlag, selv om kommunen på afståelsestidspunktet ikke modtager nogen del af vederlaget, idet dette først vil skulle betales på et senere tidspunkt, f.eks. i rater over en flerårig periode, eller når bestemte forudsætninger måtte blive opfyldt. Derved vil fastsættelsen af rådighedsdatoen efter det foreslåede stk. 4 afvige fra fastsættelsen af rådighedsdatoen efter stk. 3, hvor rådighedsdatoen vil være det eller de tidspunkter, hvor vederlaget stilles til disposition for kommunen.

Selv om det senere måtte vise sig, at kommunen samlet har modtaget et vederlag, som overstiger den på afståelsestidspunktet opgjorte markedsværdi, vil der ikke komme noget yderligere beløb til modregning, idet afregningen er sket en gang for alle.

Det følger af elforsyningslovens § 37, *stk. 5*, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet indberetter de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgiver erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, *stk. 5*.

Der er i dag ikke gældende regler for tidspunktet for kommuners indberetning til Forsyningstilsynet angående registreringer af uddelinger fra eller vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 5*, foreslås det, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet vil skulle indberette de registreringer, som kommunen har foretaget

efter de foreslåede stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgive erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer.

Den foreslåede bestemmelse vil rette sig mod de kommuner, som varetager eller direkte eller indirekte deltager i virksomhed omfattet af det foreslåede stk. 1.

Kommunen vil skulle indberette de registreringer, som er foretaget i det foregående kalenderår, det vil sige fra den 1. januar til den 31. december. Kommunen vil derudover, såfremt der ikke er foretaget registreringer i den nævnte periode, skulle afgive erklæring herom. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 14, hvorefter der bl.a. vil blive udstedt regler om dokumentation og regnskabsføring for forhold, der er omfattet af stk. 5.

Formålet er dels at lette kommunernes arbejde med at sikre, at de lever op til kravene i den foreslåede bestemmelse i § 12, og dels at lette tilsynet med, at de nødvendige registreringer foretages og indberettes. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 14.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 6, at indberetningen skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der sker reduktion efter stk. 10. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, stk. 6. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler for, hvad indberetningen af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, nærmere skal omfatte.

Det foreslås med bestemmelsen i § 12, *stk. 6*, at indberetningen vil skulle angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og vil skulle ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere vil indberetningen skulle angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter det foreslåede stk. 9 vil ske reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesatsen vil blive fastsat til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder Forsyningstilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, vil tilsynet kunne forlange yderligere dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 5, hvorefter kommuner indberetter de

registrerede uddelinger og vederlag efter det foreslåede stk. 1 til Forsyningstilsynet. Bestemmelsen vil endvidere skulle ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 3, som beskriver, at registreringen efter stk. 1 vil skulle omfatte rådighedsdatoen samt beløbets størrelse.

Bestemmelsen har sammenhæng med lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, idet den vil følge forrentningsbestemmelsen til den fremrykkede modregning i statstilskuddet, således at der alene vil blive beregnet forrentning af rådighedsbeløbet frem til den 1. november i det år, hvor den fremrykkede modregning foretages, dvs. medio i den 3-måneders afregningsperiode fra begyndelsen af oktober måned til begyndelsen af december måned i året efter modtagelsen af rådighedsbeløbet, for de kommuner, hvor modregningen fuldt ud gennemføres i det første år.

For øvrige kommuner, hvor modregningen strækker sig ud over det første år, vil forrentningen blive beregnet indtil 1. juli i det efterfølgende år, således at forrentningsperioden for disse kommuner vil være uændret i forhold til den gældende forrentningsbestemmelse.

De berørte kommuner vil beregne forrentningen af rådighedsbeløbet frem til den 1. november i indberetningsåret. Herefter vil Indenrigs- og Sundhedsministeriet beregne forrentningen af det ved årets udgang resterende modregningsbeløb fra 1. november i indberetningsåret til 1. juli i året efter indberetningsåret. I praksis vil denne forrentning kunne beregnes, når størrelsen af det midtvejsregulerede statstilskud kendes.

Renteberegningen vil navnlig have til formål at modvirke spekulation i periodisering af rådighedsbeløbene.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 8, at kommuner ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 kan fratække forskellige beløb. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, stk. 8. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der er ikke i dag gældende regler for kommuners mulighed for ved indberetning af registrerede uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, at fratrage visse beløb ved indberetningen.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 7*, foreslås det, at kommuner ved indberetning efter det foreslåede stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 vil kunne fratække beløb, som i medfør af de foreslåede § 13, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunens statstilskud i medfør af det foreslåede stk. 9. Kommuner vil endvidere ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække 1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af lov om gasforsyning, og som for nettoprovenuets

vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af lov om gasforsyning, og 2) beløb, som i medfør af lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med de foreslåede § 13, stk. 1 og 6, hvorefter en økonomisk disposition blandt virksomheder omfattet af § 13, stk. 1, vil kunne føre til reduktion af kommunens statstilskud. Såfremt en kommune har fået reduceret statstilskuddet på baggrund af afgørelser truffet i medfør af de foreslåede § 13, stk. 1 og 6, og efterfølgende ønsker at sælge sin virksomhed, vil det beløb, der har givet anledning til modregning, kunne fratrækkes. I modsat fald ville kommunen blive modregnet to gange for det samme beløb.

Nr. 1 er foreslået indsat for at undgå, at samme beløb vil kunne føre til reduktion af statstilskuddet både efter gasforsyningsloven § 35 og det foreslåede stk. 1. Det vil indebære, at der både vil kunne ske fradrag for nettoprovenu og for indskudskapital, som er blevet godkendt af Forsyningstilsynet, da indskudskapitalen ellers vil blive modregnet efter denne lovs regler. Et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af gasforsyningslovens § 35, stk. 5, jf. stk. 1, eller stk. 9, 2. pkt., og som for nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 35, stk. 6-8, i gasforsyningsloven, vil kommunen således ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække.

Nr. 2 er foreslået indsat for at undgå, at samme beløb vil kunne føre til en reduktion af kommunens statstilskud efter begge de nævnte love. Det vil medføre, at kommuner i forbindelse med indberetningen efter denne lov vil kunne fratække beløb, der har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 6 i lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger. Beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber, vil kommunen således ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække.

I bestemmelsen fremgår formuleringen ”har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud”. Der er således to scenarier, der kan føre til, at et forhold er omfattet af bestemmelsen. Dels vil forhold, som allerede har ført til en reduktion være omfattet, eller med andre ord en reduktion, som er sket på et tidligere tidspunkt. Den anden situation er, når en reduktion samtidig vil føre til en reduktion efter andre regler. Her er der tale om et scenarie, hvor en reduktion kan falde ind under to regelsæt samtidig. I det tilfælde, hvor det andet regelsæt ikke har en tilsvarende fradragsmulighed for registreringer omfattet af § 12, stk. 1, eller § 13, stk. 1 eller 6, vil det være det andet regelsæt, hvor registreringen skal ske efter, og fradraget kan ske efter § 12,

stk. 7. I det tilfælde, hvor det andet regelsæt har en tilsvarende fradragsmulighed for registreringer omfattet af § 12, stk. 1, eller § 13, stk. 1 eller 6, vil der for kommunen være valgfrihed mellem fradragsreglerne i de to regelsæt. Det medfører således ikke dobbelt fradrag, at et forhold efter to regelsæt kan fradrages ved registrering, men i stedet, at der er valgfrihed mellem regelsættene.

Bestemmelsens formål er at undgå, at en kommune vil blive modregnet dobbelt.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 9, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 8 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, stk. 9.

Der findes i dag ikke gældende regler for afgørelser om, hvorvidt indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag kan godkendes, og om hvem der kan træffe afgørelse i disse henseende.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 8*, foreslås det, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt det indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter det foreslåede stk. 7 vil kunne godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, vil tilsynet fastsætte rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag.

De registreringer, som vil skulle indsendes til Forsyningstilsynet efter forslaget stk. 5, vil skulle godkendes af Forsyningstilsynet. Forsyningstilsynet må vurdere, om de indsendte registreringer er i overensstemmelse med denne lov. Finder Forsyningstilsynet, at det ikke er tilfældet, vil Forsyningstilsynet kunne foretage ændringer i opgørelsen, før den godkendes.

Forsyningstilsynets afgørelser vil blive truffet efter almindelige forvaltningsretlige regler for bevis- og værdiskøn. Forsyningstilsynets afgørelse vil kunne påklages til Energiklagenævnet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 24.

Vil en klage føre til en ændret afgørelse, vil Forsyningstilsynet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i stk. 9 skulle indberette det til Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter ved tilskudsberegningen tage højde for den ændrede afgørelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil det således blive sikret, at Forsyningstilsynet vil have beføjelse til at træffe afgørelse om godkendelse af kommunernes indberetninger, og at Forsyningstilsynet, hvor dette ikke vurderes at være tilfældet, vil have beføjelse til at kunne fastsætte andre rådighedsbeløb m.v.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 10, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år giver Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) meddelelse om de efter stk. 9 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) reducerer herefter kommunens statstilskud. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 l, stk. 10. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der findes ikke i dag gældende regler om Forsyningstilsynets meddelelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb med forrentning og eventuelt fradrag og Indenrigs- og Sundhedsministeriets reduktion af kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning m.v.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 9*, foreslås det, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år vil skulle give Indenrigs- og Sundhedsministeriet meddelelse om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter reducere kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Hvis beløbet efter 2. pkt. overstiger det modregnede beløb i det første modregningsår, vil Indenrigs- og Sundhedsministeriet beregne en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rentesatsen vil blive fastsat til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en kommunes statstilskud vil blive reduceret svarende til det nettoprovenu, kommunen har opnået som følge af modtagne uddelinger eller vederlag ved afståelse af ejerandele. Det vil være forudsat, at et eventuelt nettotab ikke vil medføre regulering af statstilskuddet.

Der vil i reduktionen endvidere blive taget højde for den rentefordel, som salget vil give kommunen mulighed for. Reduktionen vil efter loven ikke kunne finde sted i statstilskud, hvortil der allerede er givet tilsagn af Indenrigs- og Sundhedsministeriet.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil således af hensyn til tilskuds- og udligningsberegningen skulle have modtaget meddelelse om, at der vil skulle ske reduktion inden 1. juni i et år, for at reduktionen vil kunne finde sted i det følgende år. I praksis vil forretningen kunne beregnes, når den samlede størrelse og tidsfølgen af den eller de statstilskudsreduktioner, der skal foregå, foreligger.

Forrentningen vil skulle beregnes fra det tidspunkt, hvor kommunen har haft rådighed over beløbet i overensstemmelse med stk. 3. Den periode, for hvilken renten vil skulle beregnes, vil afhænge af, hvornår reduktionen eller reduktionerne finder sted. I det omfang tilskudsreduktionen overstiger kommunens samlede statstilskud for et år, vil der ske en reduktion for det beregnede rentebeløb. Der vil her skulle

beregnes en rente af det nettoprovenu, som statstilskuddet vil skulle reduceres med dog med fradrag af de reduktioner, der allerede har fundet sted.

For det beløb, som indgår i den første reduktion af statstilskuddet, vil der således skulle beregnes en forretning fra det tidspunkt, hvor kommunen har rådighed over beløbet til 1. juli det år, hvor reduktionen finder sted. Kommunens rådighed over beløbet vil således blive anset for – som en gennemsnitsbetragtning – at være ophørt pr. 1. juli i året.

Hvis det fulde beløb ikke vil kunne reduceres i statstilskuddet det første år, vil der endvidere af det resterende beløb skulle beregnes den forrentning i endnu et år osv. Der vil ikke blive beregnet 'rentes-rente'.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at Forsyningstilsynet vil give meddelelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet om de rådighedsbeløb, som tilsynet har godkendt. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter kunne benytte oplysningerne med henblik på at reducere de pågældende kommuners statsstilskud (bloktilskud).

Til § 13

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 1. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningsloven gælder også for virksomhed i koncern med aktiviteter omfattet af disse love.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningsloven regulerer imidlertid ikke de tilfælde, hvor en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmforsyningsloven. Der er således i dag ikke gældende regler for påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 1*, foreslås det, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 12, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller

om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter vil skulle betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. vil, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, skulle ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, vil kommunen snarest skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse vedrører virksomheder, som er omfattet af denne lovs § 1, dvs. virksomheder, der beskæftiger sig med CO₂-fangstaktiviteter, som defineret i den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2, virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder, og virksomheder, som sådanne virksomheder direkte eller indirekte ejer andele i.

Bestemmelsen vil omfatte både helt og delvist kommunalt ejede virksomheder. Virksomhederne vil derfor blive omfattet af bestemmelsen, uanset størrelsen af kommunens ejerandel. En forbrugerejet andelsvirksomhed vil dog ikke blive anset for delvist kommunalt ejet, blot fordi en kommune er tilsluttet som forbruger og i kraft af dette er andelshaver. Andelshaverstatus vil i disse tilfælde knytte sig direkte til det have rådighed over en eller flere installationer.

Det vil endvidere være uden betydning, i hvilken type helt eller delvist kommunalt ejede virksomhed den nye aktivitet finder sted. Både en væsentlig ny aktivitet i f.eks. en varmforsyningsvirksomhed, en elproduktionsvirksomhed, en vandforsyningsvirksomhed eller et moderselskab vil kræve tilladelse efter dette lovforslags § 13, stk. 1. Det bemærkes, at bestemmelsen vil skulle læses sammen med den foreslåede undtagelsesbestemmelse i § 13, stk. 2, hvor nye aktiviteter alligevel vil kunne påbegyndes uden tilladelse, hvis de er omfattet af denne lov, elforsyningsloven, varmforsyningsloven, fjernkølingsloven, gasforsyningsloven eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Der henvises til bemærkningerne herom.

Det skal understreges, at den foreslåede § 13 ikke i sig selv vil give hjemmel til at udføre aktiviteter. En kommune vil således altid skulle have hjemmel til at varetage eller deltage i en aktivitet andetsteds. Er den pågældende aktivitet ikke omfattet af denne lov, vil aktiviteten skulle have hjemmel i anden lovgivning, herunder kommunalfuldmagtsreglerne.

Det skal endvidere understreges, at der vil skulle foretages en vurdering af, om en selskabsmæssig omstrukturering medfører aktivitetsændringer, som vil kræve tilladelse efter stk. 1, medmindre aktiviteten vil være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede stk. 2. Dette gælder uanset, om omstruktureringen blive anset for omfattet af det foreslåede § 12, stk. 2, hvorefter der vil være mulighed for at gennemføre visse selskabsmæssige omstruktureringer, uden at dette vil blive betragtet som afståelse af ejerandele efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Det bemærkes herudover, at § 12, stk. 2, f.eks. vil indebære, at der ikke vil blive anset at foreligge en afståelse af ejerandele efter § 12, stk. 1, såfremt kommunale CO₂-fangstselskaber ved

en omstrukturering, der begrebsmæssigt falder ind under fusionsskattelovens definition på en tilførsel af aktiver, tilfører servicefunktioner til et fælles serviceselskab.

Såvel væsentlige nye aktivitetsområder som væsentlige udvidelser af eksisterende aktivitetsområder vil være omfattet af bestemmelsen. Der er ikke i dag i de gældende regler i el- og varmforsyningslovene fastsat nogen fast beløbsgrænse for, hvornår en aktivitet anses for at indebære en væsentlig aktivitetsudvidelse. Dette må afhænge af, om der er tale om investeringer m.v., der ligger inden for de naturlige rammer for den hidtil drevne virksomhed. Af den grund foreslås der heller ikke i denne bestemmelse at blive fastsat en beløbsgrænse.

Som eksempel på nye aktiviteter, som vil blive betragtet som væsentlige, kan nævnes aktiviteter, som forudsætter ændringer af virksomhedens vedtægtsmæssige formål. En væsentlig ny aktivitet vil også kunne opstå ved en selskabsmæssig omstrukturering. Dette gælder f.eks. ved fusioner. Det vil i den forbindelse være uden betydning, om omstruktureringen vil udløse modregning i bloktilskuddet eller ej.

Ren formueforvaltning vil ikke blive anset for at være en væsentlig ny aktivitet, idet det ikke vil stride mod bestemmelsens formål. Formueforvaltning vil i denne forbindelse blive fortolket i overensstemmelse med kommunestyrelseslovens § 44, hvorefter en kommunes midler, som ikke af hensyn til de daglige forretninger skal foreligge kontant, skal indsættes i pengeinstitut eller anbringes i obligationer eller investeringsbeviser, i hvilke fondes midler kan anbringes. Herudover vil nye aktiviteter omfattet af denne lov og el-, varme- og gasforsyningslovene generelt være undtaget fra kravet om tilladelse i det foreslåede stk. 1.

Tilladelse kan som udgangspunkt kun blive meddelt, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder tilfælde, hvor kommunen godtgør, at iværksættelsen af den nye aktivitet ikke vil være i strid med formålet med det foreslåede stk. 1. Det vil endvidere kunne være tilfældet, hvis kommunen godtgør, at aktiviteten ikke er finansieret af virksomhed omfattet af denne lov eller el- eller varmforsyningslovene. Det vil også kunne være tilfældet, hvis der opstår en situation, hvor forpligtelsen til at afhænde ejerandele vil ramme en kommune særligt hårdt.

Hvis tilladelse efter 1. pkt. ikke opnås, vil kommunen snarest efter 4. pkt. skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder. Hvis der er tale om en koncern, afstås ejerandele i øverste holding- eller moderselskab og derved afstås også ejerandelene i de indirekte helt eller delvist ejede virksomheder. Hvis der kun er tale om en enkeltvirksomhed, afstås ejerandelene i denne. Alle ejerandele vil skulle afstås, selv om den nye væsentlige aktivitet ligger i en virksomhed, som kun er delvist og indirekte ejet af kommunen.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsy-

ningsloven regulerer som nævnt ikke de tilfælde, hvor en virksomhed alene varetager CO₂-fangstaktiviteter og samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmforsyningsloven. De indsatte modregningsregler i denne lov vil blandt andet dække de tilfælde, således at en kommune ikke via selskabsorganiseringen vil falde uden for modregningsreglerne. Formålet med modregningsreglerne vil således blive opnået, nemlig at der ikke må anvendes midler, som stammer fra forsyningssektoren på kommunale opgaver. CO₂-fangst vil være en kommerciel aktivitet, som en kommune alene vil deltage i som følge af hjemlen i den foreslåede bestemmelse i § 3. Det er ikke meningen, at overskud fra denne virksomhed vil skulle kunne føres tilbage til kommunen og anvendes på kommunale kerneopgaver. Der henvises til de generelle bemærkninger for en nærmere beskrivelse i pkt. 3.5.2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, vil således være at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra CO₂-fangstvirksomheder, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der reduceres i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

Der er i dag ikke gældende regler for undtagelse til kravet om, at påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, kræver tilladelse.

Med lovforslagets § 29, nr. 9, samt § 30, nr. 3, foreslås lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren imidlertid tilføjet i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, og i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2. Det vil medføre, at der i en koncernstruktur med henholdsvis elforsyning og varmforsyning vil eksistere regler for undtagelse til kravet om, at påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter omfattet af denne lov vil kræve tilladelse i virksomhed omfattet af henholdsvis § 37, stk. 1, og § 23 l, stk. 1.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 2*, foreslås det, at bestemmelsen i det foreslåede stk. 1 ikke vil finde anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelses.

Ifølge forslaget vil stk. 1 ikke finde anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning eller aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. De relevante bestemmelser i vandsektorloven er § 2, stk. 1 eller 5.

Håndtering af affald i medfør af lov om miljøbeskyttelse dækker begrebsmæssigt alle de aktiviteter, kommuner kan varetage i relation til affald. Eksempelvis kan nævnes planlægning, etablering, administration og drift af affaldsordninger samt planlægning, etablering, administration og drift af anlæg for bortskaffelse og nyttiggørelse af affald.

Det foreslåede stk. 2 skal ses i sammenhæng med forslagens stk. 3, hvorefter der vil blive stillet krav om, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Kommuner vil ikke skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af denne lov samt el-, varme-, og gasforsyningslovene og fjernkølingsloven. Det vil medføre en væsentlig administrativ lettelse for kommuner.

Undtagelsen i stk. 2 foreslås også at gælde aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at der typisk vil være synergifordele ved at placere disse aktiviteter i en forsyningskoncern med el- og varmforsyning, og fordi forslaget vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på varmeproduktionsanlæg og elproduktionsanlæg, som det beskrives i den foreslåede § 1. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1. Det foreslås imidlertid i stk. 7, at ministeren vil kunne udvide anvendelsesområdet for stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til stk. 7.

Såfremt en kommune af historiske årsager i en koncernstruktur måtte have andre aktiviteter, som ligger uden for denne lov, el-, varme- og gasforsyningslovene og de i stk. 3 nævnte aktiviteter, vil disse aktiviteter være omfattet af forslaget til § 13, stk. 1.

Det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af denne lov, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2,

vil medføre et delvist overlap. Hvor den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 2, adskiller sig vil være i tilfælde, hvor en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, agter at påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomhed omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om gasforsyning, lov om fjernkøling eller aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Påbegyndelse af sådanne nye aktiviteter vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 12, stk. 3 og 4, og vil kunne føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det foreslåede stk. 2 vil også omfatte aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, hvilket ikke vil indebære en ligestilling med aktiviteter omfattet af denne lov eller el-, varme- og gasforsyningslovene.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, at i virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3.

Der er i dag ikke gældende regler for forbud mod anvendelse af midler, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, elforsyning, varmforsyning, fjernkøling eller gasforsyning til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med lovforslagets § 29, nr. 9, samt § 30, nr. 4, foreslås lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren tilføjet i elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3. Det vil medføre, at der i en koncernstruktur med henholdsvis elforsyning og varmforsyning ikke må anvendes midler, som stammer fra virksomhed efter denne lov på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med § 13, *stk. 3*, at der hverken direkte eller

indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1.

De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, stk. 1 eller 5.

Kravet i den foreslåede bestemmelse vil være generelt og gælde uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det vil være tilstedeværelsen af aktiviteterne, som vil være afgørende i forhold til stk. 3. Der vil således ikke skulle foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Ved anvendelse af midler forstås enhver anvendelse, herunder kapitalindskud, udlån, garanti eller sikkerhedsstillelse til fordel for de omhandlede virksomheder og aktiviteter. Et løbende mellemværende opstået mellem virksomhederne som led i et sædvanligt samhandelsforhold må forudsættes udlicnet løbende, for at dette ikke vil få karakter af et lånemellemværende.

Ved anvendelse af midler forstås også aftaler, der ikke indgås på markedsbestemte vilkår, men til fordel for de i stk. 2 nævnte aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller lov om miljøbeskyttelse.

Ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også vil omfatte midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra vil være midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning.

Det foreslåede stk. 3 vil alene vedrøre aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1. Det bemærkes, at virksomheder omfattet af stk. 1 heller ikke frit vil kunne anvende midler på aktiviteter, som ligger uden for de omfattede virksomheder. Dette følger af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, hvorefter kommunen vil skulle registrere uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, samt af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle give tilladelse, såfremt der påbegyndes væsentlige nye aktiviteter.

Kommuner, som fortsat varetager forsyningsaktiviteter som en del af den kommunale forvaltning, forudsættes endvidere at holde den enkelte forsyningsaktivitet regnskabsmæssigt adskilt fra kommunens øvrige aktiviteter. En overførelse af midler fra f.eks. en kommunal CO₂-fangstvirksomhed til en kommunal vandforsyningsvirksomhed vil således alene

kunne finde sted, såfremt der er sket registrering i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, vil medføre et delvist overlap. Den foreslåede bestemmelse adskiller sig ved også at omfatte en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Disse virksomheder vil med den foreslåede bestemmelse ikke kunne anvende midler, som stammer fra CO₂-fangstvirksomhed på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, og affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Efterlevelse af bestemmelsen vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 13, stk. 2 og 4. Påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som vil kunne påbegyndes uden tilladelse efter det foreslåede stk. 2 vil kunne føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssig adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger. Det bemærkes, at der i elforsyningslovens § 2, stk. 4, er en bemyndigelsesadgang for ministeren til at udstede regler om undtagelse fra kravet om selskabsmæssig adskillelse, hvilket blandt andet er udnyttet med bekendtgørelse om vandselskabers udnyttelse af egne energiressourcer. Tilsvarende er der i varmforsyningsloven en dispensationsadgang.

Der er i dag ikke gældende regler for selskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af vandsektorloven og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse i forbindelse med påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som kan påbegyndes uden tilladelse i CO₂-fangstvirksomheder, som alene varetager CO₂-fangstvirksomhed, og som ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmeproduktionsvirksomhed.

Det følger af det foreslåede § 3, stk. 1, 2. pkt., hvordan en kommune selskabsmæssigt vil kunne organisere sig ved del-

tagelse i CO₂-fangstaktiviteter. Af bestemmelsen følger det, at kommuner vil kunne organisere sig enten i et eller flere selskaber, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke en selskabsorganisering, hvor kommunal CO₂-fangstvirksomhed ved dets etablering placeres i selskab med andre kommunale aktiviteter end elproduktion og varmeproduktion, medmindre et forbud mod dette vil følge af anden lovgivning vedrørende de pågældende aktiviteter.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 4*, foreslås det, at aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov.

I stk. 4 foreslås indsat et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af denne lov og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, stk. 1 eller 5.

Den selskabsmæssige adskillelse vil skulle sikre overholdelsen af det foreslåede stk. 3. Da kravet om selskabsmæssig adskillelse alene vil gælde i forhold til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, vil bestemmelsen ikke stille krav om selskabsmæssig adskillelse for forsyningsaktiviteter, som udøves som dele af den kommunale forvaltning.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, vil medføre et delvist overlap. Hvor den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 4, adskiller sig vil være, at en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle holde sine aktiviteter selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter miljøbeskyttelsesloven. Det vil skulle ses i sammenhæng med, at disse virksomheder ikke må anvende midler, som stammer fra CO₂-fangstvirksomhed på aktiviteter omfattet af vandsektorloven og affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse. Aktiviteter omfattet af vandsektorloven og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse vil således blive indkapslet økonomisk og selskabsmæssigt med henblik på at undgå krydssubsidiering og omgåelse af modregningsreglerne.

Efterlevelse af den foreslåede bestemmelse vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 13, stk. 2 og 3. Påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som vil kunne påbegyndes uden tilladelse efter det foreslåede stk. 2, vil kunne

føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmeproduktionsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmeforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling ikke er til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Tilsvarende følger af varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 5.

Det er i dag ikke regler om, at visse krav om selskabsmæssig adskillelse af forskellige forsyningsaktiviteter ikke er til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteterne kan varetages i et selvstændigt selskab for så vidt angår virksomheder, som ikke er i koncern med enten el- eller varmeforsyning.

Er der i en koncernstruktur en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmeforsyningsloven, vil det blive forudsat, at henholdsvis § 37 a, stk. 5, og § 23 m, stk. 5, vil finde anvendelse.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 5*, foreslås det, at bestemmelsen i det foreslåede stk. 4 og lov om fjernkøling ikke vil være til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af det foreslåede stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

Den relevante bestemmelse i fjernkølingsloven vil være § 3.

I stk. 5 foreslås indsat en undtagelse fra kravet om selskabsmæssig adskillelse for så vidt angår servicefunktioner, som udøves i et selvstændigt selskab i koncernen. Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger, som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

Det vil således være muligt at udnytte synergieffekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener de forsyningsvirksomheder, som kommunen ejer i eller gennem koncernen.

Det skal understreges, at det alene vil være servicefunktioner, som selskabet vil kunne udføre for virksomhederne. De præcise grænser for, hvor stor en del af virksomhedens opgaver, der vil skulle udføres af virksomhedens eget personale, vil i øvrigt afhænge af virksomhedens størrelse og opgavernes omfang og karakter.

Den foreslåede undtagelse vedrører alene kravet om sel-

skabsmæssig adskillelse. Dette betyder, at det foreslåede stk. 3 også vil finde anvendelse på servicefunktionerne. Forsyningsvirksomhederne vil skulle henføre aktiver og passiver til den forsyningsart, som de er naturligt knyttet til, ligesom forsyningsarterne vil skulle betale for deres faktiske ressourcetræk på servicefunktionerne, hvilket vil sige, at afregningen vil skulle ske på markedsbestemte vilkår. Da der hverken vil blive stillet krav om selskabsmæssig eller regnskabsmæssig adskillelse i den virksomhed, som varetager fælles aktiviteter, vil der blive stillet skærpede kontrolkrav i regnskabs- og revisionsinstruksen, jf. bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 14.

Det bemærkes i øvrigt, at de foreslåede stk. 3-5 alene vil vedrøre virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1. Det følger heraf, at en kommune, som f.eks. måtte ønske at udøve servicefunktioner for virksomheder, som ikke er omfattet heraf, vil skulle søge om tilladelse til bevarelse af ejerandele i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, såfremt aktiviteten er væsentlig.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 6, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af § 37 b, godtgør, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 37, stk. 1. Tilsvarende følger af varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 6. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler for kommuners årlige erklæring til Forsyningstilsynet om, at de ikke har anvendt midler fra virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller en varmeproduktionsvirksomhed, til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med bestemmelsen § 13, *stk. 6*, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 14 vil skulle godtgøre, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med det foreslåede stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, vil de pågældende midler blive betragtet som uddelinger efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Forsyningstilsynet vil fastsætte rådighedsdatoen, beløbs størrelse og en beregnet forrentning i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 6. Vil en kommune ikke kunne afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 14, vil Forsyningstilsynet give klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil herefter træffe afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet stk. 1.

De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, stk. 1 eller 5.

Forslaget til stk. 6 vil indebære, at kommuner senest den 1. februar hvert år vil skulle godtgøre over for Forsyningstilsynet, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med det foreslåede stk. 3. Ved forslaget vil det blive sikret, at kommuner i deres administration til staidighed er opmærksomme på bestemmelsen i stk. 3. Bestemmelsen vil alene have relevans for de kommuner, som har en ejerstruktur omfattet af de pågældende bestemmelser.

De forhold, som kommunen vil skulle afgive erklæring om, vil primært vedrøre aktiviteter i virksomheder, som er selskabsmæssigt udskilt. Det vil derfor være nødvendigt, at kommunen pålægger disse virksomheder at afgive de nødvendige oplysninger til kommunen.

Kommuner vil om nødvendigt kunne fremtvinge de nødvendige oplysninger, når det drejer sig om virksomheder, hvor kommunen alene eller sammen med andre har bestemmende indflydelse. I de virksomheder, hvor kommunen ikke har bestemmende indflydelse, må der indgås en aftale med virksomheden om at afgive oplysningerne. Såfremt en kommune ikke vil kunne fremkomme med tilstrækkelig dokumentation for delvist ejede virksomheder, vil kommunen i realiteten have mistet kontrollen med, at midlerne ikke anvendes til aktiviteter, der vil medføre krav om modregning.

Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med det foreslåede stk. 3, vil de anvendte midler blive betraget som uddelinger efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Det vil således være kommunen, der vil skulle dokumentere, at der ikke har været anvendt midler i strid med stk. 3. Forsyningstilsynet vil fastsætte rådighedsdatoen, beløbets størrelse samt en beregnet forrentning i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 6. Dette vil også gælde for de delvist ejede virksomheder som nævnt ovenfor.

Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå en situation, hvor en kommune ikke vil være i stand til at afgive en erklæring, der er i overensstemmelse med de specifikke krav, der vil blive stillet i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 14. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvor kommunen ikke vil kunne tilvejebringe det oplysningsgrundlag, som er nødvendigt for at opnå den eller de fornødne revisorerklæringer. I sådanne tilfælde vil kommunen have sat sig i en position, hvor den ikke længere vil kunne overholde bestemmelsen, og der må stilles krav om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomhederne. Et sådant krav om afståelse vil dog kunne opfyldes ved, at kommunen udskiller de pågældende aktiviteter eller ejerandele til direkte kommunalt ejerskab eller til kommunale virksomheder, der ikke hverken helt eller delvist, direkte eller indirekte er ejet af virksomheder omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Afgørelse om pligt til afståelse vil blive truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren.

Bestemmelsen vil herudover være selvstændigt strafsanktioneret. Der henvises til § 27, stk. 1, nr. 5.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 7.

Der er i dag ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6 for så vidt angår virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 7*, foreslås det, at klima-, energi-, og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at andre aktiviteter vil skulle være omfattet af de foreslåede stk. 2-6.

Det foreslåede stk. 7 vil give klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at udvide undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede stk. 3, således at kommuner vil kunne udøve andre aktiviteter i deres forsyningskoncerner, når der hverken direkte eller indirekte anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning til aktiviteterne.

En udvidelse vil kunne blive aktuel, hvis der vil være andre aktiviteter, som det viser sig naturligt at udføre inden for en forsyningskoncern, og hvor dette administrativt vil kunne ske uden krav om forudgående tilladelse.

Til § 14

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 37, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 37, stk. 2 og 5, og § 37 a, stk. 3-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 1. Der henvises nærmere til pkt. 3.5.1.5 i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning, om dokumentation og regnskabsføring samt indhentning af erklæringer i forhold til en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen i § 14, *stk. 1*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om indberetning efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af de foreslåede § 12, stk. 2 og 5, og § 13, stk. 3-6, herunder om, at der vil skulle indhentes erklæringer fra kommunes revisor eller en statsautoriseret revisor.

I medfør af den foreslåede bestemmelse vil der blive fastsat regler om dokumentation og regnskabsføring for forhold, der vil være omfattet af de foreslåede § 12, stk. 5, og § 13, stk. 3-6. Der vil herunder blive udarbejdet én eller flere standarderklæringer, som kommunen vil skulle anvende. Der vil endvidere blive udarbejdet en regnskabs- og revisionsinstruks, som bl.a. vil fastsætte kravene til den dokumentation, der vil skulle ledsage de årlige erklæringer efter § 12, stk. 5, eller § 13, stk. 6, herunder revisorerklæringer.

Regnskabs- og revisionsinstruksen vil have en sådan udformning, at Forsyningstilsynets tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 5, primært vil kunne baseres på en konstatering af, at revisor har konstateret tilstedeværelsen af den forudsatte dokumentation, samt at der ikke er konstateret forhold, som burde have givet anledning til registreringer. På samme måde vil tilsynet med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, kunne baseres på en konstatering af, at revisor har erklæret, at der ikke er anvendt midler i strid med stk. 3. Under hensyn til karakteren af bestemmelserne vil det dog blive forudsat, at der periodevis vil blive foretaget en stikprøvekontrol, hvis nærmere indhold og omfang vil afhænge af de konkrete omstændigheder.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 2, at klima-, energi-, og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 37 a, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 2.

Der er i dag ikke gældende regler for, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, herunder om indhentning af erklæringer for virksomheder, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 14, *stk. 2*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, herunder om, at der vil skulle indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

Med det foreslåede stk. 2 vil der bl.a. kunne fastsættes faste økonomiske grænser for, hvornår en ny aktivitet eller en aktivitetsudvidelse vil blive anset for væsentlig. Udgangspunktet for vurderingen vil være omfanget af den nye aktivitet i forhold til de aktiviteter, som virksomheden eller virksomhederne i øvrigt udøver.

Der vil dog være en øvre grænse for, hvor langt dette kriterium vil kunne strækkes. Dette betyder, at alle nye aktiviteter, hvortil der er anvendt eller vil skulle anvendes midler af en vis størrelse, vil blive betraget som væsentlige. Under henvisning til, at bestemmelsens formål vil være at undgå,

at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra CO₂-fangstvirksomhed, som herefter anvendes til andre aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, vil den absolutte øvre grænse være lav.

Til § 15

CO₂-transport i rørledninger er reguleret i henholdsvis lov om rørført transport af CO₂ og lov om anvendelse af Danmarks undergrund (undergrundsloven). Lov om rørført transport af CO₂ finder ikke anvendelse på lokale rørledninger, jf. § 3, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂.

Med bestemmelsen § 15, *stk. 1*, foreslås det, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, vil kunne ansøge om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt., at kommuner vil have hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. CO₂-fangstaktiviteter vil også omfatte etablering af rørledningsanlæg, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. For visse typer af rørledningsanlæg vil det dog være nødvendigt, at kommunen opnår tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂, jf. denne lovs § 4. Der henvises nærmere til pkt. 3.1.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 117 som fremsat, side 20, at lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af anlæg, der anvendes til eksempelvis anvendelses-, mellemlagrings- eller lagringsvirksomhed, ikke vil være omfattet af tilladelseskravet i lovens § 4. Sådanne rørledninger påregnes behandlet i forbindelse med de nødvendige og lovbestemte tilladelser for sådan fangstvirksomhed efter særlovgivning afhængigt af typen af anlæg.

Der er ikke i lov om rørført transport af CO₂ direkte hjemmel til, at kommunalt ejede varme- eller elproduktionsvirksomheder kan etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂. Den foreslåede bestemmelse vil give kommunerne en sådan adgang til at søge en tilladelse.

Bestemmelsen vil ikke omfatte lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af fangstanlægget, da disse behandles i forbindelse med opnåelse af de nødvendige og lovbestemte tilladelser for og godkendelser af selve fangstanlægget, herunder eks. efter miljøvurderingsloven.

Rørledninger efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil skulle være korte, hvilket indebærer, at de ikke må gå ud over, hvad der kan anses for nødvendigt for at etablere en effektiv og sikker CO₂-infrastruktur. Dette indebærer, at rørledningerne forventes at have en relativ nær tilknytning til

fangstanlægget. Længden af rørledningerne vil således så vidt muligt skulle begrænses, særligt hvor der ellers vil kunne blive tale om ekspropriation, eller hvor det vil medføre en anden væsentlig konsekvens for borgere.

For at afgøre, hvorvidt rørledninger vil have en tilstrækkelig nær tilknytning til fangstanlægget, vil der skulle foretages en konkret vurdering af rørledningernes omfang. Ved nær tilknytning vil skulle forstås en nødvendig og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og formålet med rørledningsanlægget. I vurderingen vil indgå en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v., særlig ekspertise og det forhold, at et projekt eventuelt har modtaget støtte. Et formål vil f.eks. kunne være, at det er nødvendigt at etablere en rørledning til en nær midlertidig lagringslokalitet, for at den størst mulige mængde af fanget CO₂ kan blive udnyttet eller lagret.

Vurderingen vil blive foretaget i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvorefter kommuner skal have hjemmel til at eje helt lokale rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe de lokale rør har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse med fangstanlægget.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommuner få adgang til at søge om tilladelser til rørledningsanlæg til transport af CO₂ efter lov om rørført transport af CO₂. Det vil medvirke til at sikre, at projekter ikke vil blive forhindret, fordi der ikke vil kunne findes en tredjepart, der ønsker at etablere og drive det pågældende rørledningsanlæg, eller fordi denne tredjepart ikke vil kunne etablere og drive rørledningsanlægget tilstrækkeligt sikkert inden for det tilgængelige budget eller den nødvendige tidsramme.

Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at kommunerne vil kunne få tredjepart til at etablere og drive rørledningsanlæg, som kommunen selv ville kunne have fået tilladelse til.

Der findes ingen gældende regulering af installationer til midlertidig lagring, der ikke indgår som en del af en CO₂-lagringslokalitet. En CO₂-lagringslokalitet defineres i undergrundslovens § 23 e, stk. 2, nr. 2, som et bestemt område med tilhørende volumen inden for en geologisk formation, der anvendes til geologisk lagring af CO₂, og tilhørende anlæg på jordoverfladen og injektionsanlæg.

Installationer til midlertidig lagring, der ikke tilhører en del af en geologisk formation, der anvendes til geologisk lagring af CO₂, er derfor ikke reguleret i undergrundsloven.

Der findes ikke gældende regler, som fastsætter, at en kommune kan etablere et midlertidigt lager til fanget CO₂.

Med bestemmelsen § 15, stk. 2, foreslås det, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter efter de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, vil kunne etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂, når disse ligger i tilknytning til kommunens rørledninger.

Det vil være en forudsætning for, at en kommune kan etablere et midlertidigt lager, at dette er tilknyttet kommunens rørledningsanlæg, jf. det foreslåede stk. 1. Kommunen vil derfor udelukkende hjemmel få til at etablere midlertidige lagre, der har til formål at skulle tilkobles deres rørledningsanlæg, og drive dem, så længe de er koblet hertil. Det vil sige, at kommunens beføjelse til at etablere og drive midlertidige lagre følger kommunens tilladelse til at etablere og drive rørledningsanlæg, herunder vilkår udstedt af klima-, energi- og forsyningsministeren.

Midlertidig lagring vil eksempelvis kunne ske i lagertanke og vil typisk være nødvendig, hvor der ikke er mulighed for at transportere CO₂ direkte fra fangstanlægget til et permanent lager, eller hvor der vil være behov for at skifte transportmetode eksempelvis på en havn. Dette vil typisk være tilfældet, når der ikke løber en eller flere forbundne rørledninger direkte fra fangstanlægget til et permanent lager. Midlertidig lagring kan også være relevant, hvor udnyttelse af CO₂'en ikke sker i direkte forbindelse med fangsten.

Der skelnes i lovforslaget mellem installationer til midlertidig lagring af CO₂, jf. det foreslåede § 15, stk. 2, og midlertidig CO₂-lagring jf. § 2, nr. 4. Installationer til midlertidig lagring af CO₂, jf. § 15, stk. 2, har til formål at agere modtagefacilitet for enden af det rørledningsanlæg, der går fra CO₂-fangstanlægget, og der gælder derfor ikke samme krav om, at installationen skal være placeret nær et CO₂-fangstanlæg som efter § 2, nr. 4. Midlertidig CO₂-lagring jf. § 2, nr. 4, har til formål at lagre CO₂ nær fangstanlægget indtil videre transport, hvor installationer til midlertidig lagring af CO₂, jf. § 15, stk. 2, skal muliggøre videre transport af CO₂ efter transport gennem kommunens rørledningsanlæg. Dette kan eksempelvis være, hvor CO₂ transporteres via rørledningsanlæg fra CO₂-fangstanlægget til en installation til midlertidig lagring af CO₂ på en havn, hvorefter CO₂ transporteres med skib til en offshore lagringsfacilitet.

Kommunens hjemmel til at etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂ vil medvirke til at sikre, at projekter ikke vil blive forhindret, fordi en tredjepart ikke ønsker at etablere de nødvendige installationer.

Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at kommunerne vil kunne få en tredjepart til at etablere og drive installationer til midlertidig lagring, eller at kommunerne vil kunne indgå aftale med en tredjepart om at benytte deres allerede eksisterende installationer til midlertidig lagring af CO₂.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages

ges af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Til § 16

Der findes ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om CO₂-fangst, der er omfattet af dette lovfor-slag.

Det følger dog af varmemforsyningslovens § 2 a, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af varmemforsyningsloven.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 2 a, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af elforsyningsloven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Det foreslås med bestemmelsen i § 16, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller supplere internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Der findes i varmemforsyningsloven og elforsyningsloven bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler, som vedrører internationale forhold. Det foreslås at fastsætte en tilsvarende bestemmelse i denne lov.

Med bemyndigelsen i denne bestemmelse vil ministeren således kunne fastsætte regler, som vedrører forhold vedrørende CO₂-fangst, som er omfattet af denne lovs anvendelses-område, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1.

Der vil f.eks. kunne være tale om regler, som vedrører implementering af EU-direktiver, eller der vil kunne være tale om regler, som er nødvendige for at tilpasse eller supplere reglerne på CO₂-fangstområdet til en EU-forordning. Principperne for EU-retlig implementering, herunder kravet om minimumsimplementering, vil skulle følges.

Hvor der dog i en EU-retsakt måtte blive fastsat bestemmelser vedrørende obligatorisk digital kommunikation, som kræver en dansk implementering eller tilpasning, vil klima-, energi- og forsyningsministeren dog i stedet kunne benytte bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 1.

Bemyndigelsen vil endvidere benyttes på andre internatio-

nale områder uden for EU-retten, hvor Danmark måtte forpligte sig på en sådan måde, at der vil være behov for at fastsætte regler i dansk ret for at leve op til den pågældende forpligtelse. Det vil fortsat være en forudsætning for ministerens udstedelse af regler, at der er tale om regler, som falder ind under denne lovs anvendelsesområde.

Det forudsættes, at bemyndigelsen hovedsageligt vil blive anvendt, hvor der er tale om ændringer, som vil supplere bestemmelserne i denne lov, eller som kun i mindre omfang vil ændre i bestemmelserne, f.eks. ved for specifikke tilfælde at indsætte undtagelser til bestemmelserne. Hvor der tale om større eller mere indgribende ændringer i forhold til bestemmelserne i lovforslaget, vil der dog kunne være behov for at foretage en lovændring.

Med den foreslåede bemyndigelse sikres det, at der vil kunne udstedes regler, som sikrer opfyldelsen af Danmarks internationale forpligtelser, uden at der samtidig i alle tilfælde vil skulle ændres i loven.

Til § 17

Efter gældende ret varetager Forsyningstilsynet opgaver og beføjelser i medfør af lov om Forsyningstilsynet inden for sektorlovgivningen, herunder lov om elforsyning og lov om varmemforsyning.

Forsyningstilsynets tilsyn med elforsyningsvirksomheder er reguleret i lov om elforsyning, og Forsyningstilsynets tilsyn med varmemforsyningsvirksomheder er reguleret i lov om varmemforsyning.

Der henvises nærmere til pkt. 3.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 17, stk. 1, foreslås det, at Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, og §§ 12 og 13 og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, og § 14.

Forsyningstilsynet vil således for det første føre tilsyn med overholdelse af forpligtelser i denne lov, som følger af de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 1, 1. pkt., om, at der i tilfælde af statsstøtte vil skulle lægges en værdi til varmemprisen, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter eller til betaling af afgifter, herunder at værdien af CO₂-kvoterne følger regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil herudover føre tilsyn med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 1, om, at overskydende gratis til-delte CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangst, vil kunne overføres til en CO₂-fangstvirksomhed. Med tilsynet med denne bestemmelse vil det skulle undersøges, at om en overførsel mellem varmemproduktionsvirksomheden og CO₂-fangstvirksomheden har fundet sted. Tilsynet vil i så fald ikke omfatte indholdet af en eventuel aftale mellem varmemproduktions-

virksomheden og CO₂-fangstvirksomheden, hvor der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, måtte blive udstedt regler herom. Hvor der ikke er sket (fuld) overførsel af CO₂-kvoterne til CO₂-fangstvirksomheden, vil der skulle ske modregning i varmeprisen i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. lovforslagets § 29, nr. 5. Tilsynet hermed vil følge reglerne i varmforsyningsloven.

Forsyningstilsynet vil endvidere føre tilsyn med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2, om, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden. Med bestemmelsen følger det, at sådanne overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter ikke, som det ellers ville være tilfældet efter § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, jf. lovforslagets § 29, nr. 5, vil blive modregnet i varmeprisen. Tilsynet med den foreslåede bestemmelse vil skulle sikre, at værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter ikke modregnes i varmeprisen. Tilsynet vil endvidere skulle sikre, at CO₂-kvoterne er overført til CO₂-fangstvirksomheden.

Herudover vil Forsyningstilsynet føre tilsyn med, at kravet i den foreslåede § 11, stk. 1, om regnskabsmæssig adskillelse er opfyldt, og at regnskabet for CO₂-fangstaktiviteterne, herunder indkøb af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed, overholder eventuelle regler udstedt i medfør af den foreslåede § 11, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med, at kravet om regnskabsmæssig adskillelse er gennemført korrekt, hvor alle transaktioner foretages, som om de var mellem selvstændige selskaber. Dette flugter med den gældende praksis for kraftvarmeanlæg (der både producerer el og fjernvarme), hvor der skal være regnskabsmæssig adskillelse, og hvor der dermed vil skulle ske en omkostningsfordeling mellem varmeproduktionen og øvrig aktivitet, som ikke hører under varmeproduktion, f.eks. elproduktion. Ved omkostningsfordeling forstås, hvordan omkostninger, som er relevante for flere aktiviteter i selskabet (såkaldte fællesomkostninger) skal fordeles mellem varmeproduktion og øvrigt aktivitet.

Forsyningstilsynets tilsyn vil skulle sikre, at virksomhedens regnskabsmæssig adskillelse er transparent, herunder at omkostninger, som hører under CO₂-fangstaktiviteter, er adskilt fra varmeomkostninger og opdelt korrekt.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med håndteringen af kommunale indberetninger efter de foreslåede modregningsregler i §§ 12 og 13 samt regler udstedt i medfør af § 14. Forsyningstilsynets tilsynsopgave er reguleret i bekendtgørelse om kommuners indberetninger og erklæringer efter lov om elforsynings §§ 37 og 37 a og lov om varmforsynings §§ 23 l og 23 m.

I medfør af den foreslåede § 12, stk. 5, skal kommunerne hvert år indberette de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4. Kommunerne skal godtgøre ved erklæring til Forsyningstilsynet, at der ikke er an-

vendt el-, varme-, gas- eller CO₂-fangstmidler til vandforsynings-, spildevands- eller affaldsaktiviteter. Pligten gælder kommuner med virksomheder og koncernstrukturer, hvori der udøves CO₂-fangstaktiviteter, hvor der produceres elektricitet, eller hvorfra der sker varmelevering sammen med vandforsyning eller spildevandsaktiviteter eller affaldshåndtering. Forsyningstilsynet vil på baggrund af indberetningerne og erklæringerne træffe afgørelse om godkendelse af eventuelle indberettede rådighedsbeløb m.v. i medfør af den foreslåede § 12, stk. 8. Forsyningstilsynet vil herefter hvert år senest den 1. maj skulle give Indenrigs- og Sundhedsministeriet meddelelse om eventuelle rådighedsbeløb inklusiv renter, som en eller flere kommuner måtte have modtaget. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter reducere kommunens statstilskud, jf. den foreslåede § 12, stk. 9.

Hvert år den 1. september vil kommunerne på CO₂-fangst- samt el- og varmeområdet skulle indsende revisorerklæring om rigtigheden og fuldstændigheden af kommunens indberetning og erklæring indsendt den 1. februar. Forsyningstilsynet vil udtage et antal revisorerklæringer til stikprøvekontrol hvert år med bistand fra et revisionsfirma. Formålet med opgaven er en vurdering af, om der skal ske modregning i kommunens statstilskud. Forsyningstilsynet vil godkende indberetningerne m.v. og foretage stikprøver på området.

Forsyningstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, kunne indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven. Det vil f.eks. kunne være dokumentation for værdien af sparede udgifter efter § 6, stk. 1, eller dokumentation for overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter. Forsyningstilsynet vil have adgang til lokaler i forbindelse med sit tilsyn i medfør den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1.

Forsyningstilsynet vil endvidere med den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, kunne fastsætte nærmere regler for dokumentation i forbindelse med kravet om regnskabsmæssig adskillelse efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 1.

Den foreslåede § 17, stk. 1, vil således give Forsyningstilsynet hjemmel til at føre tilsyn med forpligtelser i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter, hvorved det sikres, at der vil kunne føres tilsyn med de omfattes forpligtelser i loven, hvilket vil bidrage til at sikre overholdelsen heraf.

Der findes ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med selskabsmæssig adskillelse mellem en CO₂-fangstvirksomhed og en fjernvarmeforsyning.

Den foreslås med bestemmelse i § 17, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, for så vidt angår privatejede CO₂-fangstvirksomheder.

Med den foreslåede vil tilsynsopgaven med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, for så vidt angår

privatejede CO₂-fangstvirksomheder henhøre under klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmeforsyning. Denne bestemmelse vil både omfatte kommunalt ejede selskaber og privatejede virksomheder.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, kunne indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Hvor der er tale om kommunalt ejede selskaber, vil tilsynet henhøre under Ankestyrelsens tilsyn. Der henvises nærmere til pkt. 3.6.2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslåede stk. 2 vil afvige fra de øvrige tilsynsopgaver efter det foreslåede stk. 1, som foreslås varetaget af Forsyningstilsynet, idet der ikke vil være tale om et tilsyn, som relaterer sig til økonomien i forbindelse med varmeforsyning, herunder i relation til varmeprisen, som sædvanligvis er den type opgaver, der varetages i Forsyningstilsynet. Tilsynet med at sikre, at der er selskabsmæssig adskillelse fra en fjernvarmevirksomhed for så vidt, der er tale om en privatejet CO₂-fangstvirksomhed foreslås derfor at ligge under klima-, energi- og forsyningsministeren.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil, hvis det konstateres, at der ikke har været foretaget selskabsmæssig adskillelse som påkrævet i § 5, stk. 1, kunne træffe afgørelse om påbud efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2.

Til § 18

Det fremgår af § 23 b, stk. 5, i varmeforsyningsloven og af § 84, stk. 1, 1. pkt., i elforsyningsloven, at Forsyningstilsynet kan indhente oplysninger til brug for sit tilsyn. Der henvises nærmere til pkt. 3.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, 1. pkt., vil det blive fastsat, at Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne indhente de oplysninger hos en virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, som er nødvendige til varetagelsen af henholdsvis tilsynets og ministerens opgaver efter loven eller efter regler udstedt i medfør heraf, herunder dokumentation vedrørende overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, jf. den foreslåede § 7.

Det foreslås videre i § 18, stk. 1, 2. pkt., at 1. pkt. for så vidt angår Forsyningstilsynet vil finde tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren,

når der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

De foreslåede bestemmelser i stk. 1 vil medføre, at Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren vil få beføjelse til hos en virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, herunder en koncernforbundet virksomhed at indhente de oplysninger, som Forsyningstilsynet eller ministeren vurderer vil være nødvendige til varetagelsen af henholdsvis tilsynets og ministerens opgaver efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1. Det vil f.eks. kunne være oplysninger, som dokumenterer, hvorvidt overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangst, og hvorvidt der er sket overførsel til en CO₂-fangstvirksomhed af disse overskydende CO₂-kvoter, jf. den foreslåede bestemmelser i § 7. Det vil endvidere kunne være oplysninger om dokumentation for fastsættelsen af værdien af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter eller til betaling af afgifter, jf. den foreslåede § 6.

Forsyningstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, kunne fastsætte regler vedrørende dokumentation m.v. i forbindelse med kravet om regnskabsmæssig adskillelse. Indhentning af oplysninger om denne dokumentation vil kunne ske i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1.

Forsyningstilsynets og ministerens indhentning af oplysninger vil alene kunne ske hos virksomheder, som er omfattede af tilsynet efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1. Det drejer sig for det første om en virksomhed, som ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvor der vil blive fanget CO₂, hvortil der er tildelt statsstøtte, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6. Herudover drejer det sig om en virksomhed, som ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvor der som følge af statsstøttet CO₂-fangst vil blive sparet udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7.

Indhentningen af oplysninger vil skulle ske med henblik på at gennemføre et tilsyn og eventuelt træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1.

Forsyningstilsynets beføjelse vil dog ikke være begrænset til virksomheder omfattet af loven, men også til virksomheder, der er koncernforbundne med en virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og som virksomheden har eller har haft transaktioner med. Når der ikke har været transaktioner mellem den virksomhed omfattet af loven og den koncernforbundne virksomhed, vil Forsyningstilsynet ikke med hjemmel i § 18, stk. 1, kunne indhente oplysninger hos den koncernforbundne virksomhed.

Hvis kriteriet om, at der har været en transaktion mellem virksomhederne, er opfyldt, vil Forsyningstilsynet desuden kun kunne få adgang til oplysninger med det formål at kontrollere den pågældende transaktion. Den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, vil nemlig kun tillade indhentning

af de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af Forsyningstilsynets opgaver efter loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Forsyningstilsynet har til opgave at føre tilsyn med virksomheder omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. Dette indebærer, at Forsyningstilsynet, når beføjelsen anvendes i forhold til en koncernforbundet virksomhed, kun må indhente oplysninger, der vil kunne give indsigt i de omkostninger, der har dannet grundlag for den transaktion, der er foretaget med virksomheden. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for, at Forsyningstilsynet vil kunne indhente andre oplysninger, som den koncernforbundne virksomhed kan have.

Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren vil alene kunne anmode om oplysninger, som er til virksomhedernes rådighed eller bør være til virksomhedernes rådighed, f.eks. i medfør af andre regelsæt, eller oplysninger, som virksomhederne uden større besvær eller større omkostninger vil kunne indhente hos andre. Dette udelukker dog ikke, at der i visse tilfælde vil kunne være behov for, at de pågældende virksomheder samler og sammenstiller de pågældende oplysninger på en sådan måde, at de vil kunne anvendes i tilsynet, jf. det foreslåede stk. 2. Det drejer sig f.eks. om oplysninger, som dokumenterer, hvorvidt en overskydende gratis tildelt CO₂-kvote skyldes CO₂-fangst eller andre forhold.

Udøvelsen af beføjelsen efter § 18, stk. 1, vil skulle ske inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Det vil bl.a. medføre, at beføjelsen til at indhente oplysninger vil skulle udøves proportionelt, dvs. at indgrebet kun må anvendes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, og hvis indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren til have adgang til de oplysninger, som vil være nødvendige for at sikre, at Forsyningstilsynet og ministeren bedst muligt vil kunne løse sin tilsynsopgave.

Efter § 23 b, stk. 6, 1. pkt., i lov om varmforsyning kan Forsyningstilsynet pålægge en virksomhed at tilvejebringe de oplysninger, herunder at tilvejebringe dem i en bestemt form, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter disse lov eller efter regler udstedt i medfør af lovene.

Det foreslås med bestemmelsen i § 18, *stk. 2*, at Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne pålægge en virksomhed omfattet af det foreslåede stk. 1 inden for en bestemt frist og i en bestemt form at tilvejebringe de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af henholdsvis tilsynets og ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

Ved ”tilvejebringe” forstås fremskaffelse af eksisterende oplysninger, men også tilvejebringelse af disse oplysninger i en bestemt form. Det giver Forsyningstilsynet og ministeren mulighed for at få de nødvendige oplysninger i den form, tilsynet og ministeren har brug for til varetagelse af tilsynsopgaverne f.eks. til sammenligning med andre virksomheder. Der vil dog alene være tale om oplysninger, som er til den pågældende virksomheds rådighed, eller som denne uden større besvær eller uden større omkostninger vil kunne indhente hos andre. Dette udelukker dog ikke, at der i visse tilfælde vil kunne være behov for, at de pågældende virksomheder samler og sammenstiller de pågældende oplysninger på en sådan måde, at de vil kunne anvendes i tilsynet, hvor Forsyningstilsynet eller ministeren vurderer, at det vil være nødvendigt for tilsynet. Det drejer sig f.eks. om oplysninger, som dokumenterer, hvorvidt en overskydende gratis tildelt CO₂-kvote skyldes CO₂-fangst eller andre forhold

Forsyningstilsynet kan – ligesom det gælder for tilsynets andre beføjelser efter loven – anvende beføjelsen i forhold til den koncernforbundne virksomhed, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem denne virksomhed og virksomheden omfattet af loven.

Forsyningstilsynet og ministeren vil kunne fastsætte en frist for modtagelsen af de oplysninger, som der er anmodet om. Modtager Forsyningstilsynet eller ministeren ikke oplysningerne inden for fristen, vil det kunne betragtes det som en undladelse af at tilvejebringe oplysningerne.

Også udøvelsen af beføjelsen efter forslaget til § 18, stk. 2, vil skulle ske inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Det vil bl.a. medføre, at beføjelsen til at give påbud om tilvejebringelse af oplysninger vil skulle udøves proportionelt, dvs. at indgrebet kun må anvendes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, og hvis indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Et pålæg om at tilvejebringe oplysninger til brug for Forsyningstilsynets eller ministerens tilsyn i medfør af det foreslåede stk. 2, 1. pkt., vil være en afgørelse, som vil kunne påklage til Energiklagenævnet jf. den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1. Det vil endvidere kunne straffes med bøde at give urigtige eller vildledende oplysninger eller at undlade at give oplysninger, jf. den foreslåede bestemmelser i § 27, stk. 1, nr. 8.

Til § 19

Det følger af § 23, stk. 1, 1. pkt., i lov om varmforsyning og § 81, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter loven kan få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnska-

ber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Det følger videre af § 23, stk. 1, 2. pkt., i lov om varmforsyning og § 81, stk. 1, 2. pkt., i lov om elforsyning, at bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter det foreslåede § 17, stk. 1, vil kunne få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed omfattet af tilsynet i § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 2. pkt., foreslås det videre, at 1. pkt. vil finde tilsvarende anvendelse på virksomheder, som er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, når der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte selskaber.

Forsyningstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse kunne få adgang til lokaler, som benyttes af de virksomheder, som Forsyningstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, vil føre tilsyn med. Det drejer sig således om el- eller varmeproduktionsvirksomheder. Med lokaler forstås sædvanligvis virksomhedens administrationslokaler, uanset om de er beliggende i forbindelse med virksomhedens anlæg, men der vil også kunne være tale om andre lokaler, hvis de oplysninger, som Forsyningstilsynet vurderer at have brug for i forbindelse med sit tilsyn, befinder sig på en anden lokalitet tilhørende virksomheden. Der vil skulle være tale om erhvervslokaler. Forsyningstilsynet vil således ikke med den foreslåede bestemmelse have adgang til private hjem, medmindre disse også benyttes til erhverv knyttet til den virksomhed, som der føres tilsyn med.

Forsyningstilsynet vil på stedet kunne gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk. Forsyningstilsynet vil således ikke kunne medtage materiale fra stedet, men alene kopier her.

Det vil være en forudsætning for Forsyningstilsynets adgang til lokaliteterne, at de legitimerer sig inden adgangen. I modsat fald vil virksomheden kunne afvise at give Forsyningstilsynet adgang.

Forsyningstilsynet vil have adgang uden retskendelse i overensstemmelse med retssikkerhedsloven. Hvis der før gennemførelsen af kontrolbesøget foreligger mistanke om et

strafbart forhold, må der dog ikke skaffes adgang uden retskendelse.

Det forudsættes, at Forsyningstilsynet alene vil gøre brug af muligheden i den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, hvis Forsyningstilsynet ikke vil kunne skaffe de nødvendige oplysninger på anden måde, f.eks. ved brug af bestemmelsen om oplysningspligt i den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1. Det vil også kunne være, hvis Forsyningstilsynet har en begrundet mistanke om, tilsynet ikke vil få udleveret fyldestgørende eller vil få udleveret misvisende oplysninger gennem bruger af § 18, stk. 1. Der gælder således her et proportionalitetsprincip.

Samme adgang til lokaler og under samme forudsætninger vil Forsyningstilsynet have i forhold til virksomheder, som er koncernforbundne med virksomheder, som er omfattet af Forsyningstilsynets tilsyn efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1.

Forsyningstilsynet vil således kunne anvende beføjelsen i forhold til den koncernforbundne virksomhed også i tilfældet af, at der kun har været én transaktion mellem virksomheden omfattet af loven og den koncernforbundne virksomhed.

Formålet med bestemmelsen er at tilvejebringe Forsyningstilsynet hjemmel til at få adgang til en virksomheds ejendom og til de lokaliteter på ejendommen, hvor de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets varetagelse af sine opgaver, findes.

Det følger af § 23 a, stk. 2, i varmforsyningsloven, og § 81, stk. 1, i elforsyningsloven, at politiet om nødvendigt yder bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

Det foreslås med bestemmelsen i § 19, stk. 2, at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil Forsyningstilsynet kunne anmode politiet om hjælp til at få adgang til en virksomheds lokaliteter, hvor virksomheden ikke måtte have givet Forsyningstilsynet tilladelse til at få adgang. Det forudsættes enten, at Forsyningstilsynet forinden selv vil have haft anmodet om adgangen, men hvor dette er blevet afvist, eller at Forsyningstilsynet har en begrundet mistanke om, at de ved anmodning om adgang til lokaliteterne vil blive afvist. Dette kan eventuelt være baseret på tidligere erfaringer med samme virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil være med til at sikre, at Forsyningstilsynet vil kunne benytte sig af de beføjelser, som er tillagt Forsyningstilsynet til gennemførelsen af tilsynet.

Til § 20

Der findes ikke gældende regler om, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelse om påbud for manglende overhol-

delse af krav, som er fastsat i bestemmelser omfattet af denne lov.

Det foreslås med bestemmelsen i § 20, stk. 1, 1. pkt., at konstaterer Forsyningstilsynet i sit tilsyn efter § 17, stk. 1, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 1, eller §§ 12 og 13 eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, eller § 14, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde overholdelse det pågældende krav inden for en fastsat frist, og når det er relevant pålægge krav om tilbagebetaling.

Det foreslås i § 20, stk. 1, 2. pkt., at Forsyningstilsynet endvidere ved manglende overholdelse af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, vil kunne træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet.

Hvis Forsyningstilsynet således konstaterer, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed ikke i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst har tillagt en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde el- eller varmeproduktionsvirksomheden at gennemføre tillægget og at sikre, at værdien vil blive overført til den CO₂-fangstvirksomhed, som har modtaget statsstøtten.

Hvis el- eller varmeproduktionsvirksomheden har tillagt en anden værdi end den, som er fastsat i medfør af regler udstedt efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde virksomheden enten at tillægge det resterende nødvendige beløb eller at tilbagebetale det overskydende beløb. Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit påbud kunne fastsætte en rente af det omfattede beløb i medfør af reglerne i renteloven.

Hvis Forsyningstilsynet konstaterer, at en varmeproduktionsvirksomhed ikke i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst har overført overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter til CO₂-fangstselskabet, jf. de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1 eller 2, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde varmeproduktionsvirksomheden at foretage den pågældende overførsel i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3.

Hvis Forsyningstilsynet herudover konstaterer, at en CO₂-fangstvirksomhed ikke har sikret regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 1, eller ikke har overholdt et krav fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, f.eks. et krav om revisorerklæring, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde CO₂-fangstvirksomheden at overholde det pågældende krav.

For så vidt angår afgørelser i forbindelse med modregnings-

bestemmelserne i de foreslåede §§ 12 og 13 vil adgangen til at træffe afgørelser følge af de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 8, og § 13, stk. 6, og regler udstedt i medfør af § 14.

Forsyningstilsynet vil i sine afgørelser kunne fastsætte en frist for efterkommelsen af påbuddet.

Manglende efterkommelse af et påbud vil kunne straffes med bøde, jf. den foreslåede bestemmelse i § 27, stk. 1, nr. 6.

Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit tilsyn med overholdelsen af § 11, stk. 1, 2. pkt., eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, kunne træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og udgifter mellem de to aktiviteter. Det vil bl.a. kunne være tilfældet, hvor CO₂-fangstvirksomheden ikke har kunnet dokumentere baggrunden for fordelingen af omkostninger og indtægter i medfør af regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil ikke med den foreslåede bestemmelse i stk. 1 i forbindelse med sit tilsyn med § 11 kunne træffe afgørelse om, hvorvidt de omkostninger, som er fordelt til varmeproduktionsregnskabet, vil kunne udgøre nødvendige udgifter i medfør af § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven. Afgørelse herom vil skulle træffes i medfør af reglerne i varmeforsyningsloven.

Med den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, vil der blive givet Forsyningstilsynet en adgang til at kunne træffe afgørelser, hvilket vil kunne medvirke til at sikre, at de bestemmelser, som Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, vil blive overholdt, hvilket vil føre til en øget beskyttelse af varmeforbrugerne.

Det foreslås med bestemmelsen i § 20, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved sit tilsyn efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2, ved manglende overholdelse af § 5, stk. 1, vil kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde den foreslåede § 5, stk. 1 inden for en fastsat frist.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp omfattet af lov om varmeforsyning. Denne bestemmelse vil både omfatte kommunalt ejede selskaber og privatejede virksomheder.

Hvor der er tale om privatejede CO₂-fangstvirksomheder, vil klima-, energi- og forsyningsministeren efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2, føre tilsyn med overholdelsen af kravet om selskabsmæssig adskillelse i § 5, stk. 1.

Med det foreslåede stk. 2 vil klima-, energi- og forsyningsministeren ved manglende selskabsmæssig adskillelse kunne træffe afgørelse om et påbud om, at den pågældende

CO₂-fangstvirksomhed enten vil skulle sikre, at CO₂-fangstvirksomheden adskilles fra fjernvarmevirksomheden eller -virksomhederne, eller at CO₂-fangstdelen af CO₂-fangstvirksomheden udskilles i en virksomhed, som er adskilt fra el- eller varmeproduktionsvirksomheden.

Ministeren vil kunne fastsætte en frist for efterkommelse af påbuddet.

Manglende overholdelse af en afgørelse truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne straffe med bøde i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 27, stk. 1, nr. 6.

Til § 21

Det følger af § 25 a, stk. 1, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af varmforsyningsloven, bestemmelser fastsat i medfør af loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af varmforsyningsloven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for anvendelse for visse personer. Efter stk. 2 følger det, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Tilsvarende følger det af § 92 b, stk. 1, i elforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan udstede regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af elforsyningsloven, af bestemmelser fastsat i medfør af loven eller af EU-retsakter om forhold omfattet af elforsyningsloven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder. Det følger videre af stk. 2, at en digital ansøgning anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for myndigheden.

Med bestemmelsen i § 21, 1. pkt., foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, af bestemmelser udstedt i medfør af loven eller af EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt.

Det foreslås endvidere i 2. pkt., at ministeren herunder vil kunne udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse selskaber eller virksomheder.

For at kunne pålægge selskaber og virksomheder pligt til at kommunikere digitalt med myndigheder skal dette være hjemlet i lov.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger.

Som følge af den politiske aftale foreslås der i denne lov

givet en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler vedrørende obligatorisk digital kommunikation.

Med den foreslåede bestemmelse i 1. pkt., vil der ved bekendtgørelse kunne fastsættes regler om, at virksomheder har pligt til at kommunikere digitalt med den ansvarlige myndighed efter denne lov, herunder via bestemte digitale systemer, som f.eks. via almindelig e-mail ved f.eks. forespørgsler og indberetninger, og at svaret fra myndigheden sendes digitalt. Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, som er rettet mod borgere.

Bemyndigelsen indebærer, at ministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om, hvordan den digitale kommunikation skal foregå herunder om, hvornår en meddelelse anses for modtaget gennem et digitalt system. Det vil være relevant i tilfælde, hvor der er endelige frister for kontakten til myndigheden eller andre bemyndigede, f.eks. ved klage eller lignende.

Med digitalt system menes, at der kan laves regler om brug af bestemte digitale systemer, en digital signatur eller lignende. De ansvarlige vil være de myndigheder, som er tillagt kompetencer efter denne lov. Det drejer om Energi styrelsen (efter delegation fra klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af delegationsbekendtgørelsen), Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet.

Det vil endvidere kunne være myndigheder, som er bemyndiget til at udøve beføjelser, som er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren efter denne lov i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 24.

Ministeren vil med bemyndigelsen endvidere kunne fastsætte generelle regler om, i hvilke tilfælde kravet om digital kommunikation ikke vil være påkrævet, f.eks. at andre kommunikationsformer vil kunne benyttes i krisetilfælde, hvor adgangen til digital kommunikation i en periode måtte være afbrudt.

Bemyndigelsen foreslås også at omfatte ministerens svar på henvendelser vedrørende forhold omfattet af dette lovforslag.

Hvor der i EU-retsakter, som vedrører forhold omfattet af denne lov, måtte blive fastsat bestemmelser fastsat om obligatorisk digital kommunikation, som medfører en implementeringsforpligtelse for Danmark, f.eks. i et EU-direktiv, eller hvor der måtte være behov for tilpasning af reglerne som følge af en EU-forordning, vil ministeren kunne benytte den foreslåede bemyndigelse til fastsættelsen af de påkrævede regler.

2. pkt. indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse virksomheder. I sidstnævnte tilfælde vil der skulle være tale om helt særlige forhold, idet der ikke ses at være samme adgang til at fritage for obligatorisk digital kommu-

nikation for virksomheder som for borgere, hvor der kan være hensyn at tage til f.eks. handicap.

En udmøntning af bemyndigelsen vil f.eks. kunne ske i forbindelse med udmøntning af andre bemyndigelser i loven, og hvor en bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation alene vil knytte sig til de pågældende regler. En udmøntning vil endvidere kunne ske i en generel bekendtgørelse med regler om obligatorisk digital kommunikation. Det forventes ikke på nuværende tidspunkt, at bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse vil blive udnyttet.

Generelt gælder det for den foreslåede bestemmelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en forespørgsel eller klage m.v. fra virksomheder til myndigheder eller andre bemyndigede, som ikke indgives digitalt, vil skulle afvises, dog efter behørig vejledning efter forvaltningsloven.

Det er her hensigten i videst muligt omfang at anvende e-boks til brug for meddelelser m.v. fra myndigheder.

Det foreslås ikke med bestemmelsen at ændre på virksomhedernes rettigheder efter anden lovgivning eller efter denne lov. Det er alene måden, hvorpå disse vil skulle indberette m.v., der foreslås som digital kommunikation, i det omfang ministeren udnytter bemyndigelsen. Det betyder f.eks., at forvaltningsloven og anden datareguleringen gælder fuldt ud.

Til § 22

Der findes ikke gældende regler om betaling for Forsyningstilsynets tilsyn med bestemmelser omfattet af denne lov.

Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter sektorlovgivningen betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med, jf. bl.a. § 44 i lov om gasforsyning, § 78 i lov om elforsyning og § 23 c i lov om varmforsyning.

Det følger dog af § 15, stk. 1, i lov om rørført transport af CO₂, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

En tilsvarende finansieringsordning foreslås indført med lovforslagets § 22, stk. 1, hvorefter omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter det foreslåede § 17, stk. 1, vil skulle betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet vil føre eller vil kunne føre tilsyn med efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

Det pågældende gebyr skal således dække de nødvendige omkostninger, som er forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse omfattet af denne lov. Gebyrerne

vil løbende blive justeret for at sikre balance mellem gebyrindtægter og udgifter til tilsyn m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ikke andre virksomheder end de, som der konkret vil blive ført tilsyn med, eller som der potentielt vil kunne blive ført tilsyn med, vil skulle betale for omkostningerne til tilsynet.

Der henvises endvidere til pkt. 3.6.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 15, stk. 1, i lov om rørført transport af CO₂, at Forsyningstilsynet fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostninger efter stk. 1. Afgørelser truffet i medfør af regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Det følger af den foreslåede § 22, stk. 2, 1. pkt., at Forsyningstilsynet vil fastsætte regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostningerne efter det foreslåede stk. 1.

Det findes mest hensigtsmæssigt, at Forsyningstilsynet tillægges beføjelsen til at fastsætte sådanne regler, da de har størst kendskab til karakteren og omfanget af deres opgaver.

Det forventes, at Forsyningstilsynet vil fastsætte regler, hvorefter betalingen af beløbet efter det foreslåede stk. 1 til Forsyningstilsynet vil afspejle den konkrete kreds af ydelsesmodtagere og være baseret på gebyrer for generelle grundbeløb, hvor opgaverne omfatter modydelse i bredere forstand. Det vil bl.a. indebære, at der vil kunne blive udstedt regler om fordelingen af omkostninger mellem de relevante virksomheder, betalingskadencer og opkrævning til tilsynet. Forsyningstilsynets driftsomkostninger og andre opgaver, som ikke direkte vil kunne henføres til en bestemt virksomhedskategori, herunder bl.a. aktindsigtssager, vil blive fordelt forholdsmæssigt mellem CO₂-fangstvirksomhederne.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at retstilstanden i den sædvanlige rammesætning af Forsyningstilsynets finansieringsordning kendt fra sektorlovgivning i øvrigt tillige vil være gældende i medfør af denne lov.

Efter det foreslåede stk. 2, 2. pkt., vil afgørelser truffet i medfør af regler udstedt i medfør af 1. pkt. ikke kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Afgørelser om opkrævning vil typisk have karakter af fakturaer, som er udstedt på baggrund af reglerne herom udstedt efter det foreslåede stk. 2, 1. pkt. Spørgsmålet om afgørelsens lovlighed og rigtighed vil derfor typisk være et spørgsmål om, hvorvidt beregningen, der ligger til grund for opgørelsen af det opkrævede beløb, er korrekt. Sådanne spørgsmål ligger ikke oplagt inden for Energiklagenævnets særlige kompetenceområde, hvorfor rekursordningens effektivitet i denne forbindelse vil være begrænset. Forsyningstilsynets afgørelser om opkrævning vil kunne prøves ved domstolene

ligesom alle andre myndighedsafgørelser, jf. grundlovens § 63.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Forsyningstilsynets afgørelser truffet i medfør af regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostningerne forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse vil være endelige i administrativ henseende.

Afskæringen af rekurs vurderes ikke at være retssikkerhedsmæssigt betænkelig, da afgørelser om opkrævning af beløb ikke vurderes egnede til at blive gjort til genstand for prøvelse ved Energiklagenævnet, som er klageinstansen for bl.a. Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf, jf. lovforslagets § 24, stk. 1.

Til § 23

Det følger af § 23 b, stk. 8, i varmforsyningsloven, at Forsyningstilsynet gør klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som tilsynet mener kan have betydning for ministerens varettagelse af opgaver efter denne lov.

Det følger endvidere af § 85, stk. 1, i elforsyningsloven, at Forsyningstilsynet gør klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som tilsynet mener kan have betydning for løsningen af opgaverne med bl.a. udstedelse, ændring og kontrol med bevillinger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 23, at Forsyningstilsynet vil orientere klima-, energi- og forsyningsministeren om forhold, som ifølge Forsyningstilsynet kan have betydning for ministerens varettagelse af opgaver efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende bestemmelser i varme- og elforsyningslovene, og med bestemmelsen vil Forsyningstilsynet blive forpligtet til at orientere ministeren om relevante forhold, som kan have betydning for ministerens opgavevaretagelse. Det vil f.eks. kunne være, hvor Forsyningstilsynet bliver opmærksom på forhold, hvor den gældende regulering ikke længere vurderes at være tilstrækkelig i forhold til de aktuelle forhold på CO₂-fangstområdet i forhold til de hensyn, som vil skulle varetages med denne lov. Det vil f.eks. være hensynet til varmekonserverne. Et opmærksomhedspunkt vil også kunne være, hvis tilsynet ikke vurderer at kunne gennemføre et passende tilsyn under de gældende regler, f.eks. fordi tilsynet mangler de rette beføjelser.

Det vil være Forsyningstilsynets vurdering, hvornår det vil være relevant at orientere ministeren, og orienteringen vil kunne ske af egen drift eller efter forespørgsel fra ministeren.

Den foreslåede bestemmelse har på samme måde som de gældende bestemmelser i varme- og elforsyningslovene til formål at sikre, at der er et tæt samarbejde mellem Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke påvirke Forsyningstilsynets uafhængighed.

Til § 24

Det følger af § 26, stk. 1, i varmforsyningsloven, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet eller andre statslige myndigheder efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven. Det følger endvidere af § 89, stk. 1, 1. pkt., i elforsyningsloven, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller af Forsyningstilsynet efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Med bestemmelsen i § 24, stk. 1, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

Energiklagenævnet vil for det første kunne behandle klager over afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2, hvorefter ministeren vil kunne give en kommune tilladelse til etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, for så vidt disse ligger i nær tilknytning til kommunens lokale rørledninger.

Herudover vil Energiklagenævnet kunne behandle klager over afgørelser truffet i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 8, og § 13, stk. 5.

Endelig vil nævnet kunne behandle klager over afgørelser truffet i af Forsyningstilsynet medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1 og af klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2.

Energiklagenævnet vil som rekursinstans som udgangspunkt foretage en fuldstændig prøvelse af afgørelsen. Efterprøvelsen vil omfatte sagens faktum som alle retlige spørgsmål, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 19. december 2006 (j. nr. 97-2301-0019). Energiklagenævnet vil behandle klager efter bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet.

Under Energiklagenævnets behandling af klagen vil der ikke kunne rejses nye spørgsmål. Nye spørgsmål vil først kunne behandles i 1. instans for at sikre en reel to-instans prøvelse. Klager vil dog kunne fremsætte nye synspunkter, og Energiklagenævnet vil, jf. officialprincippet, også kunne inddrage nye synspunkter i sagen, herunder synspunkter, der ikke er gjort gældende af parterne. Hvis der fremkommer nye faktiske oplysninger under klagesagens behandling, vil Energiklagenævnet kunne hjemvise sagen til fornyet behandling. Dermed vil 1. instansmyndigheden få mulighed for at genoptage sagen.

En klage vil ikke automatisk have opsættende virk-

ning. Energiklagenævnet vil dog efter almindelige forvaltningsretlige regler kunne tillægge en konkret klage opsættende virkning, hvor der ikke er modstridende interesser.

Energiklagenævnet vil kunne træffe en 1. instansafgørelse, ophæve afgørelsen eller afvise klagen. Ved ophævelse vil Energiklagenævnet typisk hjemvise sagen til fornyet behandling, men Energiklagenævnet vil også have kompetence til selv at træffe ny afgørelse.

Energiklagenævnet vil kun behandle klager, der afgives af en klageberettiget juridisk person. Retten til at klage bestemmes ud fra forvaltningslovgivningens almindelige regler. Klageberettiget er den, der er part i sagen. Retten til at klage vil derfor kræve, at klager har en væsentlig og individuel interesse i sagen.

Forbrugere tillægges i almindelighed ikke partsstatus, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 24. februar 2010 (j.nr. 1021-256). De vil sjældent være særligt berørt i forhold til andre forbrugere og vil derfor mangle individuel interesse i sagen. Det vil f.eks. dreje sig om varmemeforbrugere. Om storforbrugeres partsstatus henvises til Forsyningstilsynets afgørelse af 26. august 2020 (j.nr. 20/03273).

Der vil kunne klages over afgørelser, men ikke processuelle beslutninger, da disse ikke er afgørelser, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 7. november 2017 (j.nr. 1021-17-20), som vedrører en kommunens beslutning om at forlænge høringsperioden. Ved afgørelser forstås en retsakt, der går ud på at fastslå, hvad der er eller skal være ret i det foreliggende tilfælde.

Det følger af § 26, stk. 2, i varmemeforsyningsloven, at kommunens, klima-, energi- og forsyningsministerens, Forsyningstilsynets og andre statslige myndigheders afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed end det i stk. 1 nævnte Energiklagenævn. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 2, i elforsyningsloven.

Med bestemmelsen i § 24, *stk. 2*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det vil således med den foreslåede bestemmelse blive fastsat, at klager over klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser alene vil kunne indbringes for Energiklagenævnet.

Fordi Energiklagenævnet er den eneste og sidste klagemyndighed, vil det som regel være Energiklagenævnets afgørelser, som indbringes for domstolene. Domstolene vil ikke kun afvise at behandle sager, hvis der fortsat vil være mulighed for at klage til Energiklagenævnet, men også sager, der slet ikke har været forelagt energimyndighederne. Domstolene vil dog kunne behandle spørgsmål, som førsteinstansmyndigheden har afvist at realitetsbehandle eller kun har villet afgive en vejledende udtalelse om. Det samme vil gæl-

de, hvis der ikke er klagemulighed til Energiklagenævnet, f.eks. fordi klageren ikke er klageberettiget.

Med den foreslåede bestemmelse afskæres muligheden for at klage over en afgørelse truffet af Forsyningstilsynet andre steder end hos Energiklagenævnet, og adgangen til at indbringe sagen for domstolene vil endvidere blive afskåret, indtil Energiklagenævnets afgørelse foreligger, jf. den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Det følger af § 26, stk. 3, i varmemeforsyningsloven, at en klage skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 4, i elforsyningsloven.

Med bestemmelsen i § 24, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at en klage efter det foreslåede stk. 1 vil skulle være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Det foreslås videre i *2. pkt.*, at udløber klagefristen på en lørdag, søndag eller helligdag, vil klagefristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter således en endelig frist for, hvornår Energiklagenævnet vil skulle have modtaget en klage over en afgørelse truffet af Forsyningstilsynet.

Efter § 7 i bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet skal en klage indgives skriftligt til Energiklagenævnet med angivelse af de synspunkter, som klagen støttes på. Klagen skal være kommet frem til Energiklagenævnet senest ved kontortids ophør på den dag, hvor klagefristen udløber.

Klagefristen udløber den samme ugedag, som afgørelsen er kommet frem, 4 uger senere. Hvis klagefristens sidste dag falder på en lørdag, søndag eller helligdag, vil fristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Overskridelse af fristen med enkelte dage vil ikke medføre afvisning, hvis det vil kunne godtgøres, at overskridelsen er undskyldelig. Der vil på baggrund af uskrevede forvaltningsretlige regler kunne ses bort fra fristoverskridelse (oprejsningsbevilling), hvis der foreligger særlige forhold.

I forhold til klageberettigede, der vil have krav på individuel afgørelse, regnes klagefristen fra det tidspunkt, afgørelsen er kommet frem. Har klageberettigede krav på offentlig bekendtgørelse, regnes klagefristen fra den offentlige bekendtgørelse.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Det følger af § 27, stk. 3, i varmemeforsyningsloven, at Energiklagenævnet hos de af loven omfattede anlæg kan indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt

i medfør af loven. Tilsvarende gælder efter § 84, stk. 1, i elforsyningsloven.

Med § 24, *stk. 4*, foreslås det, at Energiklagenævnet hos virksomheder omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil kunne indhente oplysninger, som vil være nødvendige for varetagelsen af nævnets opgaver efter loven eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Ved oplysninger forstås regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektroniske lagrede data. Det vil være en forudsætning for nævnets indhentelse af oplysninger, at de vil være nødvendige for nævnets sagsbehandling. Der gælder således her et proportionalitetsprincip.

Oplysningerne vil kunne indhentes hos de virksomheder, som er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. Energiklagenævnet vil dog i modsætning til Forsyningstilsynet ikke kunne indhente oplysninger fra koncernforbundne selskaber, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Til § 25

Det følger af § 27, stk. 2, i varmemforsyningsloven og § 89, stk. 5, i elforsyningsloven, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet kan træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Med § 25, *stk. 1*, foreslås det, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet vil kunne træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der vil blive behandlet efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

Med den foreslåede bestemmelse gives der mulighed for, at Energiklagenævnet vil kunne delegerer sin kompetence til at træffe afgørelser til nævnets formand.

Den foreslåede bemyndigelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Det følger af § 27, stk. 3, i varmemforsyningsloven, at Energiklagenævnet hos de af loven omfattede anlæg kan indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven. Tilsvarende gælder efter § 84, stk. 1, i elforsyningsloven.

Det følger af § 27, stk. 1, i varmemforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold hertil.

Med § 25, *stk. 2*, foreslås det, at erhvervsministeren vil kunne fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning

ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven.

Bemyndigelsen til fastsættelse af regler vedrørende Energiklagenævnet foreslås tillagt erhvervsministeren, da ressortansvaret for Energiklagenævnet er tillagt erhvervsministeren, jf. kongelig resolution af 8. juni 2016.

Den tilsvarende bemyndigelse i varmemforsyningsloven er udmøntet i bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet.

Med den foreslåede bemyndigelse vil erhvervsministeren på tilsvarende måde have bemyndigelse til at fastsætte regler Energiklagenævnets sammensætning ved behandlinger af klager efter denne lov, jf. den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1.

Til § 26

Det følger af § 26, stk. 4, 1. pkt., i varmemforsyningsloven, at søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Af 2. pkt. følger det, at er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 6, i elforsyningsloven.

Med § 26, *stk. 1, 1. pkt.*, foreslås, at søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, vil skulle være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Det foreslås i 2. *pkt.*, at er afgørelsen offentliggjort, vil fristen dog blive regnet fra offentliggørelsen.

Bestemmelsen vil gælde sager, hvor Energiklagenævnets afgørelser indbringes for domstolene. Fristen gælder ikke for tvister med andre end Energiklagenævnet. De almindelige forældelsesfrister vil gælde.

Loven indeholder ikke regler om, hvem der kan indbringe Energiklagenævnets afgørelser for domstolene.

Det følger af § 26, stk. 2, i varmemforsyningsloven, at afgørelserne ikke vil kunne indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 2, i elforsyningsloven.

Det foreslås i § 26, *stk. 2*, at afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke vil kunne indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Med den foreslåede bestemmelse afskæres adgangen til at indbringe en sag for domstolene således, indtil Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Forslaget vil indebære, at Forsyningstilsynets afgørelser truffet i medfør af regler i loven eller regler udstedt i medfør heraf, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke kan

indbringes for domstolene, inden den administrative rekurs er udtømt.

Til § 27

Der findes i varmforsyningslovens § 34, stk. 1, og i elforsyningslovens § 87, stk. 1 og 2, § 87 a, stk. 1, § 87 b, stk. 1, § 87 c, stk. 1, og § 88, stk. 1, regler om, at visse overtrædelser af loven straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 27, stk. 1, nr. 1, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at foretage registrering efter § 12, stk. 1, kunne straffes med bøde.

Kommuner vil efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, have pligt til at registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er omfattet af lovforslagets § 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder. Undlader en kommune at foretage en sådan registrering, vil det kunne straffes med bøde.

Med bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at foretage indberetning efter § 12, stk. 5, kunne straffes med bøde.

Kommuner vil efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 5, have pligt til senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet at indberette de registreringer, som kommunen har foretaget efter de foreslåede § 12, stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgive erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Undlader en kommune at foretage en sådan indberetning, vil det kunne straffes med bøde.

Med bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at afhænde ejerandele efter § 13, stk. 1, 3. pkt., kunne straffes med bøde.

Kommuner må efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren bevare ejerandele i virksomheder omfattet af det foreslåede § 12, stk. 1, når der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. vil, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, skulle ske snarest. Opnås tilladelse ikke, vil kommunen snarest skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Undlader en kommune at afhænde ejerandelene, vil det kunne straffes med bøde.

Med bestemmelsen i stk. 1, nr. 4, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der anvender midler i strid med § 13, stk. 3, kunne straffes med bøde.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, at i virksomheder omfattet af det foreslåede § 13, stk. 1, må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af loven i dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Anvender virksomheden midler i strid hermed, vil det kunne straffes med bøde.

Med bestemmelsen i stk. 1, nr. 5, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at afgive erklæring efter § 13, stk. 6, 1. pkt., kunne straffes med bøde.

Kommuner vil efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 6, 1. pkt., have pligt til senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne udstedt i medfør af den foreslåede § 14 at godtgøre, at der ikke i det foregående kalenderår har været anvendt midler i strid med stk. 3. Undlader en kommune at afgive en sådan erklæring, vil det kunne straffes med bøde.

Med bestemmelsen i stk. 1, nr. 6, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at efterkomme en afgørelse efter de foreslåede bestemmelser i § 13, stk. 6, 5. pkt., § 18, stk. 2, eller § 20, stk. 1 eller 2, kunne straffes med bøde.

Forsyningstilsynet vil efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 6, 5. pkt., træffe afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet af det foreslåede § 13, stk. 1.

Kommuner må efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren bevare ejerandele i virksomheder omfattet af det foreslåede § 12, stk. 1, når der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. vil, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, skulle ske snarest. Opnås tilladelse ikke, vil kommunen snarest skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Undlader en kommune at efterkomme en afgørelse om afståelse af ejerandele efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 6, 5. pkt., vil det kunne straffes med bøde.

Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren vil efter den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 2, kunne pålægge en virksomhed omfattet af stk. 1 inden for en bestemt frist og i en bestemt form at tilvejebringe de oplysninger, som vil være nødvendige til varetagelsen af tilsynets eller ministerens opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Undlader virksomheden at efterkomme et påbud om at tilvejebringe oplysninger i den form eller inden for det frist, som er angivet af Forsyningstilsynet eller klima-, energi- og forsyningsministeren, vil det kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, vil Forsyningstilsynet, hvis det i sit tilsyn efter det foreslåede § 17, stk. 1, konstaterer, at en virksomhed ikke overholder kravene i de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 1, eller §§ 12 og 13 eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 11, stk. 2, eller § 14, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde overholdelse af det pågældende krav inden for en fastsat frist, og når det er relevant pålægge krav om tilbagebetaling. Forsyningstilsynet vil endvidere ved manglende overholdelse af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, kunne træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet.

Disse bestemmelser omfatter virksomheder, som ejer et eller varmeproduktionsanlæg og CO₂-fangstvirksomheder.

Undlader en virksomhed at efterkomme et påbud udstedt af Forsyningstilsynet om at overholde kravet i en af de angivne bestemmelser i § det foreslåede 20, stk. 1, 1. pkt., eller undlader en virksomhed at efterkomme et krav om tilbagebetaling, eller undlader en virksomhed at efterkomme en afgørelse om at foretage en anden fordeling af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet, vil det kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2, vil klima-, energi- og forsyningsministeren ved sit tilsyn efter det foreslåede § 17, stk. 2, ved manglende overholdelse af det foreslåede § 5, stk. 1, kunne påbyde overholdelse af § 5, stk. 1, inden for en fastsat frist.

Undlader virksomheden at efterkomme klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse inden for den fastsatte frist, vil det kunne straffes med bøde.

Der vil endvidere kunne straffes med bøde samtidig med, at der træffe afgørelse i forbindelse med den samme overtrædelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet, hvis de konstaterer en overtrædelse af bestemmelser omfattet af loven i forbindelse med tilsynet eller klagebehandlingen, kunne melde den, som har overtrådt bestemmelsen, til politiet med henblik på bødestraf.

Med bestemmelsen i stk. 1, *nr. 7*, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger efter anmodning efter § 18, stk. 1, eller § 24, stk. 4, kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, 1. pkt., vil Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren kunne indhente oplysninger hos en virksomhed omfattet af loven, som vil være nødvendige til varetagelsen af tilsynets eller ministerens opgaver efter loven eller efter regler udstedt i medfør heraf, herunder dokumentation vedrørende overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, jf. den foreslåede § 7.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, 2. pkt., vil 1. pkt. for så vidt angår Forsyningstilsynet finde tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, når der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Det følger af den foreslåede bestemmelse § 24, stk. 4, at Energiklagenævnet hos virksomheder omfattet af loven vil kunne indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af nævnets opgaver efter loven eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Undlader en kommune eller en virksomhed at afgive oplysninger til Forsyningstilsynet, klima-, energi- og forsyningsministeren eller Energiklagenævnet, vil det kunne straffes med bøde.

Det vil ikke være en forudsætning for at kunne straffes for manglende efterkommelse af oplysningspligten, at der forinden er truffet afgørelse om et påbud om at afgive oplysningerne. Manglende efterkommelse vil i sig selv kunne straffes med bøde efter det foreslåede stk. 1, *nr. 7*.

Med bestemmelsen i stk. 1, *nr. 8*, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der i forbindelse med tilsyn efter § 17, stk. 1 eller 2, meddeler Forsyningstilsynet, Energiklagenævnet eller klima-, energi- og forsyningsministeren urigtige eller vildledende oplysninger, kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse vil både omfatte oplysninger, som afgives efter anmodning efter den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, eller som afgives til Forsyningstilsynet, Energiklagenævnet eller klima-, energi- og forsyningsministeren af egen drift i forbindelse med tilsyn efter de foreslåede bestemmelser i § 17, stk. 1 eller 2. Det vil ikke have betydning, om de urigtige eller vildledende oplysninger har haft konkret betydning for gennemførelsen af det pågældende tilsyn og for en eventuel afgørelse truffet i forlængelse heraf efter de foreslåede bestemmelser i § 20, stk. 1 og 2, men det vil kunne tillægges vægt ved fastsættelsen af bødestørrelsen.

Der findes i varmeforsyningslovens § 34, stk. 2, regler om, at der i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan

fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Det foreslås med bestemmelsen i § 27, *stk. 2*, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, vil der kunne fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Der vil således i bekendtgørelser, som udmønter bemyndigelser omfattet af denne lov kunne fastsættes regler om bødestraf, hvor der måtte være behov herfor. Dette vil svarende til de gældende regler på varmeforsyningsområdet.

Der vil kunne straffes med bøde samtidig med, at der træffe afgørelse i forbindelse med den samme overtrædelse.

Det følger af § 34, *stk. 3*, i varmeforsyningsloven, og § 87, *stk. 3*, § 87 a, *stk. 3*, § 87 b, *stk. 3*, § 87 c, *stk. 2*, og § 88, *stk. 2*, i elforsyningsloven, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås med bestemmelsen i § 27, *stk. 3*, at der vil kunne pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget fastsætter regler, som retter sig mod virksomheder og kommuner, men ikke mod borgere. Det vil derfor være nødvendigt i forbindelse med bestemmelser om bødestraf, at det det fastsættes, at juridiske personer vil kunne blive pålagt strafansvar. De juridiske personer vil bl.a. være el- og varmeproduktionsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelser i varmeforsynings- og elforsyningslovene.

Til § 28

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2025.

Til § 29

Til nr. 1

Det følger af § 2 b, *stk. 3*, i varmeforsyningsloven, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmeforsyningslovens § 2, *stk. 1*, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog *stk. 4-6* og § 2 i.

Det foreslås, at i § 2 b, *stk. 3*, ændres »jf. dog *stk. 4-6*« til: »jf. dog *stk. 4-7*«.

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 2, vil blive indsat et nyt *stk. 4* i varmeforsyningslovens § 2 b, som indeholder en undtagelse til bestemmelsen i *stk. 3*, om, at en kommune uanset *stk. 3* vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangst på el- og varmeproduktionsvirksomheder i

samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmeforsyningslovens § 2, *stk. 1*, nr. 3.

De gældende bestemmelser i varmeforsyningslovens § 2 b, *stk. 4-6* rykker med forslaget om indsættelse af et *stk. 4* i medfør af § 29, nr. 2, til *stk. 5-7*.

Med den foreslåede ændring sikres det, at det foreslåede nye *stk. 4* inkluderes i henvisningen til undtagelser nævnt i *stk. 3*, og at henvisningen til de øvrige stykker nævnt i *stk. 3* konsekvensrettes som følge af forslaget i § 29, nr. 2.

Til nr. 2

Det følger af § 2 b, *stk. 3*, i varmeforsyningsloven, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmeforsyningslovens § 2, *stk. 1*, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog *stk. 4-6* og § 2 i.

Det foreslås i § 2 b at indsætte som *stk. 4*: »*Stk. 4*. En kommune kan uanset *stk. 3* deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, *stk. 1*, nr. 3.«

Med bestemmelsen foreslås det, at der i § 2 b indsættes en bestemmelse om, at en kommune uanset § 2 b, *stk. 3*, vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, *stk. 1*, nr. 3.

Det vil følge af § 2 b, *stk. 4*, at kravene i § 2 b, *stk. 3*, ikke finder anvendelse, hvor kommunalbestyrelsen inden den 1. januar 2025 har godkendt et projektforslag for lukning af affaldsforbrændingsanlæg i medfør af varmeforsyningslovens § 4, og lukningen gennemføres senest 3 år efter godkendelsen.

I medfør af § 2 b, *stk. 3*, er der fastsat et krav om, at en kommune som udgangspunkt kun må varetage affaldsforbrændingsvirksomhed, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det er endvidere en forudsætning, at selskabet alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til § 2 b, *stk. 3*, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 54, at det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles, og som fremadrettet skal udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler udstedt i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrændingen af af-

fald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

Endelig følger det af bemærkningerne, at aktiviteter, som en kommune ikke må deltage i, herunder eksempelvis aktiviteter vedrørende materialenyttiggørelse efter lov om miljøbeskyttelses § 49 b, stk. 1, ikke kan udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsydelsen. Andre aktiviteter på affaldsområdet, som kommunerne er ansvarlig for, herunder eksempelvis indsamling, omlastning, transport af affald til anlægget og deponi, kan ligeledes ikke udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsaktiviteten. Disse aktiviteter skal derfor varetages uden for affaldsforbrændingsvirksomheden.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Det vil derfor være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 2 b, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg.

Med den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 4, vil en kommune uanset stk. 3 kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg. Der vil være tale om CO₂-fangstaktiviteter, som en kommune vil kunne deltage i medfør af de foreslåede § 3, stk. 1 og 2, og regler udstedt i medfør heraf.

Det er i lovforslagets § 3, stk. 1, 1. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Det er endvidere i det foreslåede § 3, stk. 1, 2. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske som kapitalejer i et kapitalsselskab.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget vedrørende kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter såsom kommuners adgang til at stille garanti efter den foreslåede § 8, og kommunens adgang til at indskyde kapital efter den foreslåede § 10, vil fortsat finde anvendelse.

Til nr. 3

Det følger af § 2 b, stk. 6, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren i særlige tilfælde kan forlænge fristerne i § 2 b, stk. 5.

Det foreslås i § 2 b, stk. 6, som bliver stk. 7, at ændre »stk. 4« til: »stk. 5«.

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse vil blive indsat et nyt stk. 4 i § 2 b, som indeholder en undtagelse til bestemmelsen i stk. 3, om, at en kommune uanset stk. 3 vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsynings-

ningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3.

De gældende bestemmelser i § 2 b, stk. 4-6, rykker med forslaget om indsættelse af stk. 4 i medfør af § 29, nr. 2, til stk. 5-7, jf. det foreslåede § 29, nr. 1.

Med den foreslåede ændring sikres det, at der henvises til § 2 b, stk. 5, i stedet for stk. 4.

Til nr. 4

Det følger af § 20, stk. 8, i varmforsyningsloven, at udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion først må indregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratis tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Det foreslås i § 20, stk. 8, at ændre »kvoter efter lov om CO₂-kvoter« til: »CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om,«.

Med bestemmelsen foreslås det, at det i § 20, stk. 8, fastsættes, at udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter til varmeproduktion må først indregnes i priserne for ydelser omfattet af § 20, stk. 1, når de gratis tildelte CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om, ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i forbindelse med produktionen af varme vil kunne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1. Udgifterne hertil vil dog først i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne indregnes i varmeprisen, hvis de gratis tildelte CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren har givet meddelelse om efter lov om CO₂-kvoter, ikke er tilstrækkelige til at dække kvotebehovet.

Den foreslåede bestemmelse er i formuleringen tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, jf. lov nr. 1767 af 28. december 2023, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter i det omfang, at denne har krav herpå i medfør af EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingsstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”giver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre indholdsmæssigt i § 20, stk. 8, men vil alene blive tilpasset den ændrede formulering i CO₂-kvoteloven.

Til nr. 5

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 1. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af lovens § 20, stk. 1.

Det følger videre af § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Endelig følger det af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Det foreslås, at § 20, stk. 9, affattes således: »Stk. 9. Har klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der faktisk har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, skal værdien af de overskydende CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter lov om CO₂-fangst i forsyningssektoren og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.«

Med bestemmelsen foreslås det således, at det fortsat vil følge af § 20, stk. 9, at værdien af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter vil skulle modregnes i priserne for ydelser omfattet af § 20, stk. 1. Efter § 20, stk. 1, kan bl.a. kollektive varmemforsyningsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW indregne nødvendige udgifter forbundet med varmeleveringen i varmepriserne, og den økonomiske værdi af de overskydende CO₂-kvoter vil skulle modregnes i prisen.

Det foreslås dog i modsætning til den gældende bestemmelse i § 20, stk. 9, fastsat som en forudsætning for modregning af de overskydende CO₂-kvoter, at de ikke må være opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter og være overført til en CO₂-fangstvirksomhed efter denne lov, jf. de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1 og 2. Hvor der er en årsagssammenhæng mellem overskuddet af de gratis tildelte CO₂-kvoter og de CO₂-fangstaktiviteter, som er gennemført på varmeproduktionsanlægget, og hvor varmeproduktionsvirksomheden har overført de overskydende CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden, vil der således ikke ske modregning i varmeprisen.

Det foreslås at ophæve 2. pkt. i § 20, stk. 9, om, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 7, stk. 2, foreslås det, at hvis de overskydende CO₂-kvoter skyldes CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil varmeproduktionsvirksomheden skulle overføre de overskydende CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden. Det vil i medfør af regler udstedt efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, følge, hvordan denne overførsel af CO₂-kvoter nærmere vil kunne eller skulle finde sted.

Herudover er den foreslåede nye formulering af § 20, stk. 9, tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter i det omfang, at denne har krav herpå i medfør af EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”giver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Det foreslås, at bestemmelsen om overførsel af overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter og værdien heraf, hvor overskuddet skyldes CO₂-fangstaktiviteter, indsættes i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i stedet for i varmemforsyningsloven, idet forslaget til denne lov vil fastsætte regler om CO₂-fangst, herunder regler om finansiering af CO₂-fangst, som overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter anses som værende en del af.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvens af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* af 7. februar 2024, hvoraf det følger, at overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemforbrugerne. Det vil medføre, at gratis CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Hvor der er tale om overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangst, vil værdien heraf fortsat komme varmemforbrugerne til gode som efter de gældende regler. Det samme vil være tilfældet, hvor de overskydende CO₂-kvoter skyldes CO₂-fangst, men hvor

varmeproduktionsvirksomheden ikke har valgt at overføre (alle) CO₂-kvoterne til CO₂-fangstvirksomheden.

Hvor der er tale om, at de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter skyldes statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, vil værdien af de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter medvirke til at finansiere CO₂-fangstaktiviteterne og vil således ikke blive modregnet i varmeprisen.

De foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 2 og 3, og regler udstedt i medfør heraf vil erstatte bestemmelsen i § 20, stk. 9, 2. pkt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 2 og 3, og til pkt. 3.4.2.2 og 3.4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af kvoterne, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmereproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmereproduktionsenheder og varmeraftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeraftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmereproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. § 20, stk. 9, 2. pkt.

Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmereproduktion.

Det foreslås, at § 20, stk. 11, affattes således: »Stk. 11. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de gratis tildelte CO₂-kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter efter stk. 9, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte CO₂-kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmereproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmereproduktionsenheder og varmeraftagere ved underskud eller overskud af CO₂-kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeraftagere.«

Det foreslås indsat i bestemmelsen, at klima-, energi- og forsyningsministerens hjemmel til at fastsætte regler om overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9, vil omfatte de gratis tildelte CO₂-kvoter, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed i medfør af denne lov.

Det foreslås endvidere, at den sidste del af § 20, stk. 11,

hvorefter klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om fremgangsmåden vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmereproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. § 20, stk. 9, 2. pkt., udgår.

Det følger af lovforslagets § 7, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne og om overførselstidspunkt. Den foreslåede bemyndigelse i § 7, stk. 3, vil i det hele svare til den del af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, som foreslås at udgå.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 3, og til pkt. 3.4.2.2 og 3.4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil fortsat efter § 20, stk. 11, have bemyndigelse til at fastsætte regler om de CO₂-kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren vil herunder fortsat kunne fastsætte regler om værdifastsættelse af de i nævnte CO₂-kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmereproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmereproduktionsenheder og varmeraftagere ved underskud eller overskud af CO₂-kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeraftagere.

Det foreslås, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som er opstået som følge af statsstøttet CO₂-fangst, indsættes i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i stedet for i varmemforsyningsloven, idet lovforslaget vil fastsætte regler om CO₂-fangst, herunder regler om finansiering af CO₂-fangst, som overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter anses som værende en del af. Den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, vil således erstatte den slettede del af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil fortsat have hjemmel til at fastsætte regler om de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangst, eller overskydende CO₂, som ikke er skyldes statsstøttet CO₂-fangst, og som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9.

Til nr. 7

Der findes ikke i varmemforsyningsloven regler om, at der hos varmeraftagere, herunder varmerforbrugere, vil kunne opkræves betaling for sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og sparede udgifter til afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, vil der alene i forbindelse med varmerleve-

ring kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås efter § 20 at indsætte:

»§ 20 a. Har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, kan kollektive varmeforsyningsanlæg omfattende af § 2, stk. 1, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af stk. 3 til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Stk. 2. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg omfattende af § 2, stk. 1, nr. 2, kan højst samlet lægge en værdi til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til den værdi, som det kollektive varmeforsyningsanlæg eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.«

Det foreslås i § 20 a, stk. 1, at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, vil et kollektivt varmeforsyningsanlæg omfattende af § 2, stk. 1, og et kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter kunne lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af stk. 3 til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Det vil ikke have betydning for den foreslåede bestemmelse, hvorvidt besparelsen i udgifter til betaling af afgifter skyldes, at de pågældende afgifter som følge af CO₂-fangst ikke opkræves, eller om afgifterne som følge af CO₂-fangst kan søges tilbagebetalt.

Det foreslås videre i stk. 2, at en virksomhed, som driver et fremføringsanlæg omfattende af § 2, stk. 1, nr. 2, højst samlet vil kunne lægge en værdi til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til den værdi, som det kollektive varmeforsyningsanlæg eller kraftvarmeanlægget med en el-

effekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Endelig foreslås det i stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det kunne medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og afgifter. Dette vil betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til CO₂-kvoterne og afgifterne.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt med henblik på at finansiere CO₂-fangst at opkræve en betaling for de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke reelt har været afholdt udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Dette må som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmeforbrugerne i forhold til en situation uden CO₂-fangst.

Det foreslås i forlængelse af aftalen at indsætte en ny bestemmelse i § 20 a, som vil give varmeproduktionsvirksomheder, elproduktionsvirksomheder og virksomheder, som ejer fremføringsanlæg (kollektive varmeforsyningsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW), mulighed for at opkræve betaling for værdien af de CO₂-kvoter og afgifter, som spares i udgifterne til varmeproduktionen, når der fanges CO₂.

El- eller varmeproduktionsvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 1, vil således i forbindelse med indgåelse af en aftale med en CO₂-fangstvirksomhed om levering af en CO₂-fangstydelse kunne tage højde for, at en del af finansieringen af CO₂-fangsten vil kunne bestå af midler, som anlægget vil kunne indhente hos sin varmeaftager, f.eks. en fjernvarmevirksomhed. Hvor CO₂-fangst varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil midler fra betalingen af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter også kunne indgå i finansieringen af anlægget.

Ved CO₂-kvoter forstås CO₂-kvoter omfattende af lov om CO₂-kvoter og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF.

Ved afgifter forstås de afgifter, som knytter sig til CO₂-udledningen, og som i de tilfælde, hvor der ikke blev foretaget CO₂-fangst, ville kunne indregnes i varmeprisen efter § 20, stk. 1. Udgifter til betaling af afgift efter lov om CO₂-kvoter

kan ikke indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 10, hvorfor værdien af denne afgift heller i tilfælde af CO₂-fangst vil kunne tillægges varmeprisen i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Hvilke afgifter, hvoraf værdien vil kunne tillægges varmeprisen efter den foreslåede bestemmelse, vil kunne variere over tid. Det afgørende vil være, hvorvidt CO₂-afgiften uden CO₂-fangst vil kunne indregnes i varmeprisen, og hvorvidt denne afgift vil blive sparet som følge af CO₂-fangst. Det prisloft, som der kan fastsættes regler om efter § 20, stk. 4, vil kunne have betydning for, hvorvidt en udgift ville kunne indregnes i varmeprisen og dermed, om værdien heraf vil kunne tillægges i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Der henvises nærmere til pkt. 3.4.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det vil ikke med den foreslåede bestemmelse være hensigten, at varmeforsyningsvirksomheden skal kunne opnå en fortjeneste ved at benytte den foreslåede bestemmelse. Det forudsættes derfor, at den værdi for sparede udgifter, som tillægges i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil skulle videreføres til CO₂-fangstvirksomheden med henblik på at finansiere CO₂-fangstaktiviteter.

En virksomhed, som ejer et fremføringsanlæg, jf. det foreslåede stk. 2, vil endvidere for så vidt angår sine varmeaftagere kunne lægge værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter til varmeprisen. Varmeaftagerne vil både kunne være et andet fremføringsanlæg, eller det vil kunne være varmeforbrugerne.

Det vil ikke være virksomheden, som ejer fremføringsanlægget, der indgår en aftale om levering af en CO₂-fangstydelse i medfør af reglerne i dette lovforslag. Det vil alene være el- eller varmeproduktionsvirksomheden, som vil indgå sådanne aftaler, herunder om finansieringen af CO₂-fangsten, da fangsten vil gennemføres på disse anlæg. Det vil således være i el- eller varmeproduktionsvirksomheden, at størrelsen af det beløb, som vil blive tillagt for sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, vil blive fastsat.

Dette vil være i overensstemmelse med de principper for prisfastsættelse, som følger af § 20, stk. 1, hvorefter det alene vil være muligt at indregne nødvendige (afholdte) udgifter i varmeprisen.

Hvis el- eller varmeproduktionsvirksomheden har tillagt en lavere værdi til varmeprisen, end hvad der svarer til den fulde værdi af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, vil det betyde, at de samlede omkostninger, som en varmekunde i sidste ende vil skulle afholde for varme, vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for de faktiske udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til afgifter. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg vil således ikke kunne lægge mere for sparede udgifter til CO₂-

kvoter og afgifter til varmeprisen, end hvad virksomheden selv vil skulle betale til el- eller varmeproduktionsvirksomheden herfor. På den måde vil det blive sikret, at den eventuelle lavere varmebetaling i sidste ende vil kunne komme varmeforbrugerne til gode.

Det forudsættes med de foreslåede bestemmelser, at de mekanismer til beskyttelse af varmeforbrugerne mod en for høj varmepris, som allerede findes i varmeforsyningsloven og i praksis også vil omfatte betalingen omfattet af de foreslåede bestemmelser i varmeforsyningslovens § 20 a. Det drejer sig om, hvor det er relevant, det affaldsvarmeprisloft, som følger af § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og substitutionsprisprincippet, som følger af praksis. Betalingen for de sparede udgifter vil således skulle behandles på samme måde, som hvis der var tale om faktisk afholdte udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som ville kunne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven. Der henvises nærmere til pkt. 3.7.1.1.

Der vil dog kunne være tilfælde, hvor det uanset hvad vil være nødvendigt at lægge den fulde værdi af de sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter til varmeprisen. Det drejer sig om de tilfælde, hvor der er tildelt statslig støtte til de CO₂-fangstaktiviteter, som har været årsag til besparelsen i udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og afgifter. Det følger således af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 6, stk. 1, at modtager en CO₂-fangstvirksomhed statslig støtte til CO₂-fangst, vil virksomheden med det el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorpå CO₂-fangsten foretages, skulle lægge en værdi til priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmeforsyning, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 6, stk. 1, og til pkt. 3.4.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Betaling af værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter må som udgangspunkt ikke medføre øgede omkostninger for varmeforbrugerne i forhold til en situation uden CO₂-fangst. Ved betaling af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter vil den eksakte omkostning ikke være kendt. Med bestemmelsen i § 20 a, stk. 3, foreslås det derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne. Reglerne vil indeholde en metode til at fastsætte en beregnet værdi af de sparede udgifter til CO₂-kvoter. Regler om værdifastsættelse vil være af hensyn til varmeforbrugerne, idet der herigennem vil kunne fastsættes et loft over værdien af de sparede udgifter til CO₂-kvoterne.

Det vil ikke i tilfælde omfattes af denne bestemmelse, som vedrører sparede udgifter til CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst, hvortil der ikke er tildelt statsstøtte, være et krav, at den fulde værdi af de sparede CO₂-kvoter tillægges varmeprisen. Det vil således i modsætning til den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 6, stk. 1, være muligt at tillægge en værdi, som lavere end den værdi, som vil være fastsat i reglerne.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse efter de almindelige regler for tilsyn med varmeprisen i varmforsyningsloven. Det vil sige, at der vil kunne føres tilsyn med, at der ikke til varmeprisen vil blive tillagt en højere værdi af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, end hvad der ville kunne indregnes i varmeprisen for faktisk afholdte udgifter hertil i tilfælde uden CO₂-fangst. Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit tilsyn kunne gøre brug af de gældende beføjelser, som følger af varmforsyningsloven, herunder mulighed for indhentning af oplysninger og adgang til lokaler.

De foreslåede bestemmelser i § 20 a vil imødekomme dele af aftalen og vil gøre det muligt at opkræve værdien af udgifter til CO₂-kvoter og afgifter, som spares som følge af CO₂-fangst. Hermed vil disse midler kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangstaktiviteterne.

Den tidligere bestemmelse i § 20 a blev ophævet ved lov nr. 1677 af 26. december 2017 om ændring af lov om varmforsyning, jf. § 1, nr. 5, og fastsatte regler om indtægtsrammer for priser omfattende af lovens § 20, stk. 1. Da der ikke er indholdsmæssigt sammenfald mellem den tidligere bestemmelse i § 20 a og den foreslåede nye bestemmelse i § 20 a, og henset til, at der er forløbet syv år fra ophævelsen af den tidligere § 20 a, foreslås det igen at benytte dette paragrafnummer. På den måde vil den foreslåede bestemmelse om tillæg til varmeprisen af sparede udgifter til CO₂-kvoter og afgifter være placeret i umiddelbar forlængelse af bestemmelsen om varmepriser i § 20, med hvilken den foreslåede nye bestemmelse i § 20 a har en naturlig sammenhæng.

Til nr. 8

Det følger af § 21, stk. 1, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattende af §§ 20 eller 20 b skal anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren (Forsyningstilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler udstedt af tilsynet.

Det følger endvidere af § 21, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at finder Forsyningstilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af

tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser, jf. dog stk. 6 og 7.

Det foreslås i § 21, stk. 1, 1. pkt., efter »§§ 20« at indsætte: », 20 a«, og i stk. 4, 1. pkt., efter »§§ 20,« at indsætte: »20 a,«.

Med bestemmelsen foreslås det, at den foreslåede nye bestemmelse i § 20 a, jf. lovforslagets § 29, nr. 7, indsættes i opremsningen af paragraffer i de to bestemmelser i varmforsyningslovens § 21.

Det vil herefter følge af § 21, stk. 1, 1. pkt., at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattende af den foreslåede § 20 a, jf. lovforslagets § 29, nr. 7, på samme måde som med §§ 20 og 20 b vil skulle anmeldes til Forsyningstilsynet med angivelse af grundlaget herfor efter regler udstedt af tilsynet.

Forsyningstilsynet har udstedt nærmere regler herom i bekendtgørelse nr. 951 af 22. juni 2022 om anmeldelse af tariffer, omkostningsfordelinger og andre betingelser for levering af fjernvarme samt varmeproduktionsomkostninger til brug for fastsættelse af prisloft m.v.

Det vil herefter endvidere følge af § 21, stk. 4, 1. pkt., at finder Forsyningstilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med den foreslåede § 20 a på samme måde som med bestemmelserne i §§ 20, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af loven, vil tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at Forsyningstilsynet vil have samme beføjelser til at gennemføre sit tilsyn med den foreslåede § 20 a, som fastsætter regler om tillæg til varmeprisen af værdien af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter i tilfælde af CO₂-fangst, som tilsynet har ved tilsyn med prisbestemmelser efter varmforsyningsloven.

Manglende efterkommelse af et påbud meddelt af Forsyningstilsynet efter § 21, stk. 1 eller 4, vil kunne straffes med bøde efter § 33, stk. 1.

Til nr. 9

Det følger af § 23 m, stk. 1, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattende af lovens § 23 l, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Det følger videre af 4. pkt., at dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Af § 23 m, stk. 2, følger det, at bestemmelsen i stk. 1

ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.s

Endelig følger af § 23 m, stk. 3, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås i § 23 m, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, efter »lov om fjernkøling« at indsætte: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Med bestemmelsen foreslås det at ændre i § 23 m, stk. 2, 1. pkt., ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren til opremsningen af love i bestemmelsen. Det foreslås således, at det i § 23 m, stk. 2, 1. pkt., vil blive fastsat, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, ikke vil finde anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Ifølge § 23 m, stk. 2, må en kommune ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmforsyningsvirksomhed, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen skal sikre, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse fra ministeren. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang.

Baggrunden herfor er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, er det fundet hensigtsmæs-

sigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af de nævnte love. Aktiviteter, der varetages i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, vil fortsat blive omfattet af kravet om modregning ved uddeling fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 23 l, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil det følge, at lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren inkluderes i bestemmelsen. Det betyder, at en kommune vil kunne påbegynde væsentlige nye aktiviteter omfattet af loven uden forinden at have opnået tilladelse hertil fra klima-, energi- og forsyningsministeren, jf. § 23 m, stk. 1.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., hvorefter det vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Hensigten med undtagelsen til kravet om tilladelse efter § 23 m, stk. 1, er bl.a., at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Der er endvidere ikke er hensigten, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5 og 3.7.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås endvidere ændre i § 23 m, stk. 3, ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren til opremsningen af love i bestemmelsen. Det foreslås således, at det i § 23 m, stk. 3, vil blive fastsat, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, lov om elforsyning, lov om fjernkøling, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Efter § 23 m, stk. 3, må der hverken direkte eller indirekte anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, elforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om

der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3.

Ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af de nævnte love, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastsat, at lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren inkluderes i § 23 m, stk. 3. Det betyder, at der i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af loven omfattet af dette lovforslag.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., hvorefter det vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed.

CO₂-fangstaktiviteter, som udøves i en koncernstruktur omfattet af §§ 23 l og 23 m, vil blive omfattet af reglerne om modregning i kommuners bloktilskud.

CO₂-fangstaktiviteterne foreslås i koncernstrukturen side-stillet med de øvrige aktiviteter omfattet af stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5 og 3.7.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det følger af § 23 m, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning.

Det foreslås i § 23 m, stk. 4, 1. pkt., efter »lov om elforsy-

ning« at indsætte: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Med bestemmelsen vil det følge, at lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren tilføjes opremsningen af love i § 23 m, stk. 4, således at det vil følge af stk. 4, 1. pkt., at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, lov om elforsyning, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning.

§ 23 m, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., hvorefter det vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed.

Det foreslås derfor at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i § 23 m, stk. 4.

Der henvises endvidere til pkt. 3.5.2.5 og 3.7.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 30

Til nr. 1

Det følger af § 4, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at en kommune kan varetage produktion af elektricitet ved afbrænding af affald, jf. dog § 4 a.

Det følger af § 4 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der

alene driver affaldsforbrænding, jf. dog. 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Det foreslås i § 4 a, stk. 1, 1. pkt., at ændre »stk. 9 og stk. 10« til: »stk. 9-11«.

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 30, nr. 2, vil blive indsat et nyt stk. 9 i elforsyningslovens § 4 a, som indeholder en undtagelse til stk. 1, 1. pkt., om, at en kommune uanset stk. 1 vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af elforsyningslovens § 4 a.

De gældende bestemmelser i elforsyningslovens § 4 a, stk. 9 og 10, rykker med forslaget om indsættelse af stk. 9 i medfør af § 30, nr. 2, til stk. 10 og 11.

Med den foreslåede ændring sikres det, at det foreslåede nye stk. 9 inkluderes i henvisningen til undtagelser nævnt i stk. 1, 1. pkt., og at henvisningen til de øvrige stykker nævnt i stk. 1 konsekvensrettes som følge af forslaget i § 30, nr. 2.

Til nr. 2

Det følger af § 4 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrænding, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Det følger af § 4 a, stk. 9, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren inden den 1. januar 2025 har meddelt tilladelse til lukning af affaldsforbrændingsanlægget som en væsentlig ændring i medfør af § 11, og lukningen gennemføres senest 3 år efter, at tilladelsen er meddelt.

Det følger af § 4 a, stk. 10, at klima-, energi- og forsyningsministeren i helt særlige tilfælde kan forlænge fristerne i stk. 9.

Det foreslås i § 4 a efter stk. 8 at indsætte som nyt stykke: »Stk. 9. En kommune kan uanset stk. 1, 1. pkt., deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1.«

I medfør af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, er der fastsat et krav om, at en kommune som udgangspunkt kun må deltage i affaldsforbrændingsvirksomhed, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det er endvidere en forudsætning, at selskabet alene driver affaldsforbrænding.

Det følger af bemærkningerne til elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 62, at det alene vil være kom-

munale opgaver, som i forvejen varetages som en del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der vil skulle udskilles, og som fremadrettet vil skulle udøves i et aktie- eller anpartsselskab. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler udstedt i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg, der producerer elektricitet, således vil kunne udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrændingen af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

Endelig følger det af bemærkningerne, at aktiviteter, som en kommune ikke må deltage i, herunder eksempelvis aktiviteter vedrørende materialenyttiggørelse efter lov om miljøbeskyttelse § 49 b, stk. 1, ikke kan udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsydelsen. Andre aktiviteter på affaldsområdet, som kommunerne er ansvarlig for, herunder eksempelvis indsamling, omlastning, transport af affald til anlægget og deponi, vil ligeledes ikke kunne udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsaktiviteten og derfor vil skulle varetages uden for affaldsforbrændingsvirksomheden.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Det vil derfor være nødvendigt at ændre bestemmelserne i § 4 a, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Med den foreslåede bestemmelse i elforsyningslovens § 4 a, stk. 9, vil en kommune som en undtagelse til stk. 1 kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg. Der vil være tale om CO₂-fangstaktiviteter, som en kommune vil kunne deltage i medfør af det foreslåede § 3, stk. 1 og 2, i denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Det er i det foreslåede § 3, stk. 1, 1. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Det er endvidere i det foreslåede § 3, stk. 1, 2. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske som kapitalejer i et kapitalselskab.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget vedrørende kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter såsom kommuners adgang til at stille garanti, jf. den foreslåede § 8, og kommunens adgang til at indskyde kapital, jf. den foreslåede § 10, vil fortsat finde anvendelse.

Til nr. 3

Det følger af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommu-

ner ikke uden tilladelse må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte har ejerandele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, der efter den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, og som kommunen har ejerandele i. Lov om elforsynings § 2, stk. 1, beskriver lovens anvendelsesområde, som er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Virksomhederne beskrevet i § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, som kommunen har ejerandele i, der beskæftiger sig med produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring.

Det følger af § 37 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at stk. 1 ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger af § 37 a, stk. 3, i lov om elforsyning, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås i § 37 a, stk. 2 og 3, at der efter »lov om fjernkøling« indsættes: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Med forslaget til lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil elproduktionsvirksomheder kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som elproduktionsvirksomheden, jf. lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., eller § 4, hvilket vil være en ny aktivitet. De kommunalt ejede elproduktionsvirksomheder vil efter gældende regler skulle have en tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren til at bevare ejerandele i virksomheden ved påbegyndelse af væsentligt nye aktiviteter, herunder CO₂-fangst. En sådan retstilstand vil være uhensigtsmæssig, idet kommuner i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en el- eller varmereproduktionsvirksomhed. Det bemærkes, at den tilladelse som § 37 a, stk. 1, henviser til, ikke må forveksles med elforsyningslovens § 11, hvorefter et elproduktionsanlæg kun må foretage væsentlige ændringer i et bestående anlæg efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Enhver elproduktionsvirksomhed, kommunalt ejet eller ej, vil skulle have tilladelse til væsentlig ændring af et bestående anlæg, jf. § 11.

Kommuner, som har ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, som siden den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, i lov om elforsyning, vil ikke skulle

have tilladelse til at påbegynde væsentlige nye aktiviteter, hvis aktiviteterne er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter på el- og varmereproduktionsvirksomheder. Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne får i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapital selskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmereproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmereproduktionsvirksomhed.

Ændringen i § 37 a, stk. 2, vil således fjerne en uhensigtsmæssig barriere for kommunalt ejede elproduktionsvirksomheder, som ønsker at deltage i CO₂-fangstaktiviteter ved at varetage aktiviteterne i det samme selskab. Kommunen vil ikke skulle indhente en tilladelse for at påbegynde CO₂-fangstaktiviteter i en eksisterende elproduktionsvirksomhed.

Den foreslåede ændring til § 37 a, stk. 2, indebærer, at en kommune, som har ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, kan påbegynde CO₂-fangstaktiviteter uden tilladelse. En kommunalt ejet elproduktionsvirksomhed vil således ikke være hindret i at udøve den mulighed, der gives i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, som konsekvens af reglerne i elforsyningsloven.

Reglerne i elforsyningsloven og lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren harmoniseres således.

I medfør af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, er der et generelt krav om, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1, eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Kravet er generelt og gælder, uanset om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej, idet det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende.

Det følger endvidere af bemærkningerne til stk. 3, jf. Folketingstidende 2005-06, L 156 som fremsat, at virksomheder heller ikke frit vil kunne anvende midler på aktiviteter, som ligger uden for de omfattede virksomheder, idet det allerede følger af § 37, stk. 1. Kommuner, som varetager forsyningsaktiviteter som en del af den kommunale forvaltning, forudsættes at holde den enkelte forsyningsaktivitet regnskabsmæssigt adskilt fra kommunens øvrige aktiviteter.

Bemærkningerne beskriver endelig, at ved midler som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om gasforsyning eller lov om fjernkøling, skal

forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen. Bestemmelsen omfatter derfor også midler i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love.

Den foreslåede ændring til § 37 a, stk. 3, vil medføre, at midler, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed omfattet af § 37, stk. 1, ikke kan anvendes på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne vil få i medfør af § 3, stk. 1 og 2, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Ændringen til stk. 3 medfører, at midler der er optjent i en virksomhed omfattet af elforsyningslovens § 37, stk. 1, og som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, ikke kan anvendes på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 og 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at CO₂-fangstaktiviteter vil blive en fuldt ud konkurrenceudsat aktivitet på lige fod med f.eks. elproduktion, hvor aktiviteten vil blive udført på kommercielle vilkår.

Virkingen vil blive, at en kommunalt ejet elproduktionsvirksomhed, som også deltager i CO₂-fangstaktiviteter, ikke som følge af manglende inkludering af CO₂-fangstaktiviteter i elforsyningsloven, vil kunne omgå reglerne i § 37 a.

Til nr. 4

Det følger af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte har ejerandele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, der efter den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, og som kommunen har ejerandele i. Lov om elforsynings § 2, stk. 1, beskriver lovens anvendelsesområde, som er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Virksomhederne beskrevet i § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, som kommunen har ejerandele i, der beskæftiger sig med produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring.

Det følger af § 37 a, stk. 4, i lov om elforsyning, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5,

eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmeforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

Det foreslås i § 37 a, stk. 4, at der efter »lov om varmeforsyning« indsættes: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, vil skulle selskabsmæssigt adskilles fra aktiviteter omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne får i medfør af § 3, stk. 1 og 2, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår som kapitalejer i et kapitalselskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 30, nr. 3, vedrørende ændringen til stk. 2, behøver virksomheder omfattet af § 37 a, stk. 1, ikke at indhente tilladelse til påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, hvis aktiviteten er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvilket spiller sammen med ændringen til stk. 3 i den foreslåede § 30, nr. 3.

Muligheden for at påbegynde nye aktiviteter uden tilladelse gælder denne lov, lov om varmeforsyning, lov om fjernkøling, lov om gasforsyning, lov om CO₂-fangstaktiviteterne i forsyningssektoren eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Aktiviteterne vil således kunne påbegyndes i en virksomhed omfattet af denne lovs § 37, stk. 1, som vedrører kommunalt ejede virksomheder omfattet af § 2, stk. 1. Aktiviteterne omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 og 5 samt affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra de øvrige aktiviteter, og det vil også skulle omfatte CO₂-fangstaktiviteter.

Aktiviteter omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil således skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk.

1 eller 5, og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det har sammenhæng med elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, hvorefter en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, som producerer elektricitet ved forbrænding af affald i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrænding, hvor der efter § 30, nr. 2, foreslås en undtagelse, som medfører, at en kommune alligevel vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald.

Bestemmelsens formål er at holde CO₂-fangstaktiviteter, som er en kommerciel aktivitet, selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter efter dels vandsektorloven, idet vandselskaber er underlagt en indtægtsrammeregulering som følge af deres status som naturlige monopoler samt affaldshåndtering som følge af lov om miljøbeskyttelse. Bestemmelsen tjener således som et værn mod krydssubsidiering.

Til § 31

Til nr. 1

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det følger videre af lovens § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Med bestemmelsen i § 31, nr. 1, foreslås det at ophæve bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støtdebod i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Det følger endvidere af aftalen, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici skal omfattes af et delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, stk. 1 og 3, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag

er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners hæftelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftale med de to foreslåede bestemmelser.

Til § 32

Til nr. 1

Det følger af § 3, stk. 1, 1. pkt., i lov om Forsyningstilsynet, at Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af loven og sektorlovgivningen, hvorved der menes forsyningsområdet for el, gas, varme og affald.

Det foreslås i § 3, stk. 1, 1. pkt., efter »forsyningsområdet for« at indsætte: »CO₂-fangst,«.

Ændringen af bestemmelsen vil medføre, at sektorlovgivningen vil også omfatte forsyningsområdet CO₂-fangst. Det vil således betyde, at der tilvejebringes hjemmel til, at Forsyningstilsynet vil kunne varetage opgaver, behandle og afgøre sager efter lov om CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede tilsynsbestemmelse i § 17, stk. 1.

Til nr. 2

Det følger af § 11, stk. 1, i lov om Forsyningstilsynet, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf betales af de kommuner, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 48 g, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, og de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 78, stk. 1, i lov om elforsyning, § 44, stk. 1, i lov om naturgasforsyning, § 23 c, stk. 1, i lov om varmeforsyning, § 65, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, og § 18, stk. 3, i lov om fremme af besparelser i energiforbruget og § 15, stk. 1, i lov om rørført transport af CO₂.

Det foreslås i § 11, stk. 1, efter »energiforbruget« at indsætte: », § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Ændringen af bestemmelsen vil tilvejebringe hjemmel til, at Forsyningstilsynets omkostninger forbundet med opgavevaretagelse efter lov om CO₂-fangstaktiviteter vil blive betalt af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets opgavevaretagelse efter § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Til § 33

Til nr. 1

Det følger af § 15, stk. 1, i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, at de efter § 14 opgjorte tilskud for den enkelte kommune reduceres med et beløb svarende til 40 pct. af det af Forsyningstilsynet meddelte

rådighedsbeløb inklusive beregnet forrentning, jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning, jf. dog stk. 3, hvis kommunen deponerer et beløb svarende til rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning fratrukket tilskudsreduktionen. Deponeringen sker ved anbringelse af beløbet i overensstemmelse med reglerne i § 44 i lov om kommunernes styrelse. Frigivelse af depotet sker efter stk. 4. Denne bestemmelse gælder tilsvarende for rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning, jf. § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Det foreslås, i § 15, stk. 1, 1. pkt., efter »lov om elforsyning« at indsætte: », § 12, stk. 9, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Ændringen skal ses i sammenhæng med, at der vil blive indført tilsvarende modregningsregler på virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, som på el- og varmeområdet, idet kommunerne med denne lov vil få hjemmel til at deltage i CO₂-fangst på kommercielle vilkår som kapitalejer i et selskab, jf. lovforslagets § 3, stk. 1 og 2.

Til § 34

Til nr. 1

I medfør af vandsektorlovens § 19, stk. 2, kan servicefunktioner for vandselskaber varetages i et selvstændigt serviceselskab i koncernen. Efter bestemmelsen er vandsektorlovens § 19, stk. 1, og § 3 i lov om kommunal fjernkøling ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger, som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

§ 19, stk. 2, i vandsektorloven gør det således muligt at udnytte synergieffekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener koncernforbundne forsyningssekskaber.

Det fremgår af vandsektorlovens § 19, stk. 3, at det servicevarende selskab skal holde de enkelte vandselskaber og aktiviteter forbundet med vand- eller spildevandsforsyning i det enkelte vandselskab regnskabsmæssigt adskilt. Bestemmelsen indebærer bl.a., at serviceaktiviteter i forbindelse med vand- eller spildevandsforsyning skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra andre typer forsyningsvirksomhed.

Det foreslås med bestemmelsen i § 34, nr. 1, i vandsektorlovens § 19, stk. 2, at indsætte efter »bestemmelse«: », § 5, stk. 2, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«,

og efter »elforsyning,« at indsætte: »lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren,«.

Ændringen af § 19, stk. 2, i vandsektorloven skal ses i sammenhæng med den foreslåede lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Ændringen af § 19, stk. 2, i vandsektorloven skal sikre, at vandsektorloven og den foreslåede § 5, stk. 2, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren ikke er til hinder for, at et fælles serviceselskab i en forsyningskoncern, som varetager servicefunktioner i forhold til et vandselskab, også kan varetage servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. Det betyder, at et vandselskab vil kunne få varetaget servicefunktioner i et serviceselskab, der også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Den gældende bestemmelse i vandsektorlovens § 19, stk. 3, hvorefter det servicevarende selskab bl.a. skal holde de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt, vil finde anvendelse, således at de opgaver, som serviceselskabet udfører for et vandselskab skal være regnskabsmæssigt adskilt fra opgaver, der udføres i serviceselskabet for andre forsyningsvirksomheder, herunder opgaver, der udføres for at selskab omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Til § 35

Lov om kommuners afståelse af vandselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 862 af 23. august 2019, som ændret ved § 5 i lov nr. 132 af 16. februar 2016 og § 4 i lov nr. 668 af 11. juni 2024, regulerer reduktion af kommuners statstilskud i forbindelse med kommuners afståelse af vandselskaber og i forbindelse med uddelinger fra kommunalt ejede vandselskaber og i visse tilfælde også andre selskaber, der er i koncern med et vandselskab. Kommuner skal derfor efter lovens § 2, stk. 1-3, registrere uddelinger, som er omfattet af lovens regler om reduktion af statstilskud.

Da der kan forekomme uddelinger, som er omfattet af registreringspligt både efter lov om kommuners afståelse af vandselskaber og lov om elforsyning eller lov om varmforsyning er det i § 2, stk. 1 og 2, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber fastsat, at der ikke skal ske registrering af en uddeling, som er registreret eller samtidig registreres i medfør af § 37, stk. 1, eller § 37 a, stk. 1 eller 6, i lov om elforsyning eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning.

Det foreslås, at foretage ændring af § 2, stk. 1 og 2, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber, således at »eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning.« ændres til: », § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning eller § 12, stk. 1, eller § 13, stk. 1 eller 6, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.«

Forslaget skyldes, at der med nærværende lovforslag foreslås indført nye regler om reduktion af kommuners statstilskud, jf. lovforslagets §§ 12 og 13. Med forslaget til ændring af lov om kommuners afståelse af vandselskaber tages højde for den situation, at en konkret uddeling skal registreres efter både disse foreslåede bestemmelser og efter lov om afståelse af vandselskaber. Forslaget skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 12, stk. 7, nr. 2. Disse forslag vil til sammen medføre, at den samme uddeling ikke vil kunne medføre reduktion i statstilskud efter begge de nævnte love.

I øvrigt henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 12, stk. 7, nr. 2.

Til § 36

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

De hovedlove, der ændres i kapitel 8, gælder ikke for Færøerne og Grønland og kan ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 29

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 2. februar 2024, som ændret ved § 4 i lov nr. 673 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

§ 2 b. ---

Stk. 3. En kommune må kun varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og §§ 2 h og 2 i.

§ 2 b. ---

Stk. 4. Stk. 3 finder ikke anvendelse, hvor kommunalbestyrelsen inden den 1. januar 2025 har godkendt et projektforslag for lukning af affaldsforbrændingsanlæg i medfør af § 4 og lukningen gennemføres senest 3 år efter godkendelsen.

Stk. 5. Stk. 3 finder ikke anvendelse på affaldsforbrændingsanlæg placeret på en ø uden fast broforbindelse, når anlægget den 1. juli 2023 er helt eller delvis ejet af en kommune.

Stk. 6. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 4.

§ 2 b. ---

Stk. 6. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 4.

§ 20. ---

Stk. 8. Udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion må først indregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratis tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

§ 20. ---

Stk. 9. Værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten

1. I § 2 b, stk. 3, ændres »jf. dog stk. 4-6« til: »jf. dog stk. 4-7«.

2. I § 2 b indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* En kommune kan uanset stk. 3 deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 2 b, stk. 6, som bliver stk. 7, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

4. I § 20, stk. 8, ændres »tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter« til: »gratis tildelte CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om,«.

5. § 20, stk. 9, affattes således:

»*Stk. 9.* Har klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der faktisk har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, skal værdien af de overskydende CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter lov om CO₂-fangst i forsyningssektoren og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.«

faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

§ 20. ---

Stk. 11. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. stk. 9, 2. pkt.

§ 20 a. (Ophævet)

§ 21. Tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b skal anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren (Forsyningstilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler fastsat af tilsynet. ---

§ 23 m.

6. I § 20, stk. 11, affattes således:

»Stk. 11. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de gratis tildelte CO₂-kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende gratis tildelte CO₂-kvoter efter stk. 9, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte CO₂-kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af CO₂-kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere.«

7. Efter § 20 indsættes:

»§ 20 a. Har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, kan kollektive varmforsyningsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW med henblik på finansiering af CO₂-fangstaktiviteter lægge en værdi efter regler udstedt i medfør af stk. 3 til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst og -lagring.

Stk. 2. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, kan højst samlet lægge en værdi til prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, der svarer til den værdi, som det kollektive varmforsyningsanlæg eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har tillagt prisen efter stk. 1 eller efter regler i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.«

8. I § 21, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 20«: », 20 a«, og i stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§§ 20,«: »20 a,«.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

§ 23 m.

Stk. 4. Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

§ 4 a. En kommune må kun varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10. For affaldsforbrændingsanlæg, der var helt eller delvis kommunalt ejede den 1. juli 2023, skal 1. pkt. være opfyldt senest den 1. januar 2025, jf. dog stk. 4-6.

§ 4 a.

Stk. 9. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren inden den 1. januar 2025 har meddelt tilladelse til lukning af affaldsforbrændingsanlæg som en væsentlig ændring i medfør af § 11 og lukningen gennemføres, senest 3 år efter at tilladelsen er meddelt.

Stk. 10. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 9.

§ 37 a.

9. I § 23 m, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

10. I § 23 m, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 30

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2023, som ændret ved § 1 i lov nr. 1787 af 28. december 2023, § 4 i lov nr. 640 af 11. juni 2024 og § 5 i lov nr. 673 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 9 og 10« til: »stk. 9-11«.

2. I § 4 a indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»Stk. 9. En kommune kan uanset stk. 1, 1. pkt., deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 4 a, stk. 1.«

Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 10 og 11.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

§ 37 a.

Stk. 4. Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

§ 7 b. En kommune, der deltager i CO₂-fangst, kan i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, forpligte sig økonomisk i forhold til

- 1) gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og
- 2) gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Stk. 2. Kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

§ 3. Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af denne lov og sektorlovgivningen, hvorved der menes forsyningsområdet for el, gas, varme og affald. For-

3. I § 37 a, stk. 2 og 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

4. I § 37 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om varmforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 31

I lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 1036 af 12. september 2024, foretages følgende ændring:

1. § 7 b ophæves.

§ 32

I lov nr. 690 af 8. juni 2018 om Forsyningstilsynet, som ændret ved § 7 i lov nr. 923 af 18. maj 2021, § 2 i lov nr. 898 af 21. juni 2022, § 3 i lov nr. 1557 af 12. december 2023 og § 37 i lov nr. 612 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »forsyningsområdet for«: »CO₂-fangst,«.

syningstilsynet varetager endvidere opgaver og beføjelser i medfør af EU-regulering. ---

§ 11. Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf betales af de kommuner, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 48 g, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, og de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 78, stk. 1, i lov om elforsyning, § 44, stk. 1, i lov om naturgasforsyning, § 23 c, stk. 1, i lov om varmforsyning, § 65, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, og § 18, stk. 3, i lov om fremme af besparelser i energiforbruget og § 15, stk. 1, i lov om rørført transport af CO₂.

§ 15. De efter § 14 opgjorte tilskud for den enkelte kommune reduceres med et beløb svarende til 40 pct. af det af Forsyningstilsynet meddelte rådighedsbeløb inklusive beregnet forrentning, jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning, jf. dog stk. 3, hvis kommunen deponerer et beløb svarende til rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning fratrukket tilskudsreduktionen. Deponeringen sker ved anbringelse af beløbet i overensstemmelse med reglerne i § 44 i lov om kommunernes styrelse. Frigivelse af depotet sker efter stk. 4. Denne bestemmelse gælder tilsvarende for rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning, jf. § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

§ 19. ---

Stk. 2. Stk. 1 i denne bestemmelse og § 3 i lov om kommunal fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

2. I § 11, stk. 1, indsættes efter »lov om fremme af vedvarende energi«: », § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 33.

I lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 63 af 19. januar 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 15, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: », § 12, stk. 9, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 34

I vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 132 af 16. februar 2016 og § 1 i lov nr. 668 af 11. juni 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 2, ændres »varmforsyning og« til: »varmforsyning,« og efter »naturgasforsyning« indsættes: »og lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 35

I lov om kommuners afståelse af vandselskaber, jf. lov-
bekendtgørelse nr. 1038 af 17. september 2024, foretages
følgende ændring:

§ 2. Kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i forsyningsvirksomheder, der er eller i perioden efter den 1. februar 2007 har været omfattet af § 1, medmindre uddelingen eller vederlaget er registreret eller samtidig registreres i medfør af § 37, stk. 1, eller § 37 a, stk. 1 eller 6, i lov om elforsyning eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning.

Stk. 2. Kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller i perioden efter den 1. februar 2007 har ejet ejerandele i forsyningsvirksomheder, der er eller i perioden efter den 1. februar 2007 har været omfattet af § 1, medmindre uddelingen eller vederlaget er registreret eller samtidig registreres i medfør af § 37, stk. 1, eller § 37 a, stk. 1 eller 6, i lov om elforsyning eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning.

1. I § 2, *stk. 1* og *2*, ændres »eller § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning.« til: », § 23 l, stk. 1, eller § 23 m, stk. 1 eller 6, i lov om varmforsyning eller § 12, stk. 1, eller § 13, stk. 1 eller 6, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.«